ROBBIE HURT

Pentru dragostea mea

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În mod normal, Faine nu era deranjată de starea vremii, dar astăzi era o zi absolut insuportabilă. Se trezise pe o ploaie grea, care cădea cu o insistență apăsătoare și amenința să dureze la nesfârșit. Bineînțeles, când închise ușa micului ei apartament, fu udată până la piele înainte să poată deschide umbrela.

Drumul până la bibliotecă nu făcu decât să-i sporească disconfortul. Când în sfârșit ajunse, picioarele îi erau înghețate, mâinile se învinețiseră în locul în care strânsese cu forță umbrela, iar părul i se transformase, așa cum se întâmpla de fiecare dată pe timp de ploaie, într-o masă grea de bucle de culoarea mierii, nici roșu, nici auriu, ci de o nuanță chihlimbarie.

Nu i se păru deloc surprinzător faptul că încălzirea centrală se stricase exact în această zi. Heather, șefa ei, sună, spunând cu o voce răgușită că era gripată și că nu putea ajunge la muncă. În concluzie, o rugă să se descurce cum putea mai bine singură.

Faine puse receptorul la loc în furcă, ridică uimită din sprâncene și, cu jumătate de zâmbet, se uită la ceas. Mai erau cinci minute până când trebuia să deschidă. Mai avea, deci, puțin timp la dispoziție

pentru a se duce peste drum și să-și cumpere ceva de mâncare.

Ploua încă torențial când traversă strada, dar, prin perdeaua de apă, zări totuși o sclipire ca de aur în vitrina florăriei.

Narcise! Se îndreptă într-acolo grăbită... și se lovi de un obstacol pe care nu-l remarcase.

Ceea ce era surprinzător, pentru că, în timp ce bărbatul de care se ciocnise o ajută să-și regăsească echilibrul și-i prinse umbrela care era gata să cadă, observă că era extraordinar de înalt. Ridică privirea ca să-l poată vedea, în timp ce murmură stânjenită niște scuze. Avea aproximativ un metru și nouăzeci de centimetri, se gândi ea, dar se mișca cu grația și agilitatea unui bărbat care-și controla perfect trupul.

– Te simți bine? întrebă el.

Vocea lui era adâncă și pătrunzătoare. Se uita la ea cu o nerăbdare iritată, întinzindu-i umbrela.

Conștientă că-l privea cu prea mare insistență, Faine aprobă din cap:

– Da, mulțumesc.

– Vă sugerez ca altă dată să vă uitați pe unde mergeți.

Și, cu o scurt semn politicos din cap, bărbatul se îndepărtă. Uh! exclamă Faine, aplecându-se să aleagă două buchete de narcise și trăgând cu ochiul în urma lui. Nu departe, îl aștepta o mașină, un superb automobil cu aspect de opulență conservatoare. Era, desigur, un vehicul foarte scump.

De obicei, tânăra nu era ușor de impresionat, dar trăsăturile dure și totuși fermecătoare ale bărbatului i se întipăriseră în minte și nu-i dădură pace câteva ore bune.

Până la urmă, încălzirea fu reparată și, pe la ora șase după-amiază, ploaia se mai liniști, deși cerul întunecat și jos anunța un nou val de ploaie. Faine termină de aranjat un vraf de cărți în rafturi, încercând

să ignore senzația de gol pe care o simțea în stomac. Prânzul trecuse de mult. Ora de trafic intens din Auckland era aproape pe terminate. Desigur, toată lumea se afla deja acasă, pregătind cina.

Chiar și simplul gând la mâncare îi trezea foamea. Hotărâtă, părăsi din nou biblioteca și alergă peste drum, de data asta intrând în magazinul de brânzeturi. Din nefericire, dădu peste o vânzătoare incredibil de înceată. Mai mult, înaintea ei se afla un bărbat care avea o mulțime de lucruri de cumpărat. Faine nu-și arătă indignarea, pentru că nu era genul ei, dar simți că nervii îi erau întinși la maximum și renunță, întorcându-se. Cineva aștepta în fața bibliotecii și gesturile pe care le făcea arătau că nu era deloc o persoană răbdătoare.

– O, exclamă tânăra uimită, când privirea ei întâlni ochii duri ai bărbatului de care se ciocnise dimineață.

– După programul afișat pe ușă, biblioteca ar trebui să fie încă deschisă, vorbi el.

Nu părea supărat. De fapt, era atât de puțină emoție în vocea lui, încât Faine fu cuprinsă de o ușoară teamă. Respiră adânc, descuie ușa și-l pofti în biblioteca mirosind a pelerine de ploaie ude și a fum.

– Îmi cer scuze, spuse ea calm. De obicei, e deschis.

În ochii lui sclipi o lumină tăioasă, apoi bărbatul se întoarse și aruncă o privire prin încăpere. După un moment, se îndreptă către rafturile cu lecturi ușoare, de weekend. Alegerea lui o surprinse. Nu părea un cititor de povești de groază. Mai degrabă părea, se gândi cu un zâmbet ușor, ca pentru sine, un personaj dintr-o astfel de poveste.

Probabil era căsătorit. Avea cel puțin treizeci de ani. La vârsta asta, majoritatea bărbaților, în special cei atât de frumoși, era deja însurați.

Nu pierdu vremea alegând cărțile. În câteva minute se întoarse la birou, ținând în mână câteva volume.

Când verifică permisul, Faine aruncă o privire asupra numelui. Se numea Burke Harding și locuia în St. Heliers, o suburbie elegantă din Waitemata Harbour. Numele îi trezi parcă o amintire, dar n-avu timp să se concentreze asupra acestui amănunt.

– Mulțumesc, spuse bărbatul, și pentru câteva secunde ochii lui de un albastru profund rămaseră fixați asupra ei cu o expresie apreciativă. Apoi se întoarse și plecă.

Până când Faine ajunse acasă și se așeză liniștită să-și bea cafeaua, ascultând ploaia care cădea continuu, nu-și aminti unde mai auzise acest nume. Deodată însă, realiză. Fotografia lui apăruse în mai multe ziare, de obicei în paginile economice și câteodată numele lui fusese legat de acțiuni caritabile.

Burke Harding apăruse în viața publică acum zece ani. Reușise să transforme o mică sumă de bani într-o avere de milioane de dolari și acum se afla deja în topul celor mai bogați oameni din Noua Zeelandă și Australia. În fotografii părea drăguț, își aminti Faine, gândindu-se la câteva instantanee în care fusese suprins alături de câte o femeie foarte frumoasă, dar imaginea sa tipărită era nesemnificativă în comparație cu realitatea, care era de-a dreptul copleșitoare. Dacă pe chipul lui, care părea mai degrabă o mască impenetrabilă, s-ar fi citit și puțină blândețe, inima ei ar fi fost cucerită de prezența bărbatului. Chiar și așa, omul avusese un impact teribil asupra ei. Totuși, realiză că orice încercare de a-l impresiona la rândul ei ar fi fost echivalentă cu dorința de a escalada Everestul fără hartă și fără oxigen.

Ochii îi căzură pe buchetul de narcise care făceau mica ei încăpere să strălucească și zâmbi. Ar fi fost mai bine să-l uite. Era dificil de crezut că-l va mai întâlni vreodată.

Dar mai târziu, pe când stătea în pat, se trezi gândindu-se la cărțile

pe care bărbatul le alesese. Poate că magnații aveau nevoie de astfel de lecturi pentru a-și relaxa mintea, dar Burke Harding și literatura ușoară nu păreau să se potrivească. Părea prea inteligent, gândi ea, amintindu-și chipul lui impresionant. Și sexy.

Nu reuși să adoarmă decât după ce-și spuse cu fermitate că în mintea ei nu era loc pentru un astfel de personaj.

A doua zi, sâmbătă, vremea se îmbunătăți considerabil și nu mai plouă.

În depărtare, către sud, munții erau acoperiți de zăpadă.

Faine își aminti zilele de altădată, când părinții ei trăiau, zile petrecute la schi, pe muntele Ruapehu. Și pentru că o durea încă să se gândească la ei – fuseseră uciși într-un atac terorist într-una dintre țările unde tatăl ei activa ca diplomat – încercă să ignore gândurile și se concentră asupra curățeniei.

Dar această activitate nu dură mult. Avea o casă mică, dar plăcută. Dacă n-ar fi fost situată la parter, se gândi ea cu regret, în timp ce de la etaj începură să se audă acordurile unei noi melodii, ar fi fost și mai bine. Nu că ar fi avut ceva de obiectat împotriva muzicii clasice, dimpotrivă, dar constanta repetare a melodiilor unor compozitori de avangardă, ascultate întotdeauna la maximum, devenea obositoare. Proprietarii de deasupra erau niște persoane foarte plăcute, dar amândoi sufereau de o dorință nestăpânită de a asculta piesele lor favorite foarte tare și foarte des.

– În stilul ăsta, voi fi surdă la vârsta de patruzeci de ani, își spuse ea.

Se gândi să iasă la o scurtă plimbare. Se privi câteva clipe în oglindă, întrebându-se ce anume din înfățișarea ei îl făcuse pe Burke Harding s-o privească apreciativ seara trecută. Își cunoștea chipul la fel de bine cum își știa mâinile, dar nu-și putea da seama ce impresie

făceau trăsăturile ei asupra unui bărbat. Nu era drăguță, nici frumoasă, dar avusese norocul ca natura s-o înzestreze cu un ten minunat care avea perfecțiunea fildeșului. Avea părul foarte cârlionțat, de o culoare neobișnuită. Avea o nuanță de miere chihlimbarie. Când își ridica genele negre, ochii ei aurii aveau o privire pătrunzătoare și oarecum ironică. Culoarea lor ciudată atrăgea întotdeauna atenția.

Dar nu-l fermecase în mod deosebit pe Burke Harding. Privirea lui fusese clar apreciativă, dar în ochii lui nu citise niciun pic de căldură. Și totuși, gura ei avea o formă frumoasă, iar bărbia rotundă îi punea în valoare linia elegantă a gâtului și a umerilor. Era înaltă, dar poseda o grație care te făcea să-i urmărești fiecare mișcare cu plăcere. Părinții ei îi spuseseră acest lucru, dar oricât de adevărat, reprezenta o slabă compensație pentru faptul că era obligată să-și privească de sus toți iubiții. Dougal îi vorbise adesea foarte liric despre poezia mișcărilor ei. Dar nu mai credea nimic din ce-i spusese Dougal cândva, pentru că Dougal îi spusese și că o iubește, și mințise.

Străbătută de un fior, își legă o eșarfă în jurul capului, o înnodă la spate și se îndreptă spre ușă. Depășise "faza Dougal" de trei ani deja, dar amintirea lui încă o durea și-i mai auzea încă vocea disprețuitoare jignind-o la despărțire. Căutase s-o rănească și rupsese îndată logodna atunci când aflase, la moartea părinților ei, că tatăl ei folosise toți banii pe care-i avea pentru a-și asigura existența în țara unde fusese numit și, prin urmare, nu-i lăsase nimic drept moștenire.

Faine ieși în lumina rece a zilei, oprindu-se să-l mângâie pe Wolf, seterul vecinilor.

Auzi o fereastră deschizându-se și-și întoarse privirea. Era Anna.

– Ce faci diseară? Vii la noi la cină? întrebă femeia, cu vocea ei plăcută.

Faine râse. Anna tot încerca s-o mărite și, cum prietenii și cunoștințele ei erau foarte numeroase, răspândite în toate mediile din Auckland și din suburbii, avea o mulțime de pretendenți pentru mâna lui Faine.

– Da, mi-ar plăcea, acceptă ea. Am făcut niște pateu. Vrei să-ți aduc?

– O, ar fi minunat!

Cineva se auzi țipând, acoperind muzica. Anna făcu o grimasă și un gest complicat din mână, apoi intră în casă, trântind cu putere geamul.

Vântul bătea, rece și proaspăt, cu destulă putere, făcând să se legene crengile copacilor. August era oficial ultima lună de iarnă, dar grădinile arătau că era deja primăvară. Laurii, cu mirosul lor aromat, aveau muguri roz care se îndreptau către soare, parfumul freziilor și al narciselor era amestecat cu cel al gazonului proaspăt tuns din curtea vecină. Cireșii înfloriți se vedeau în fiecare curte și merii erau înmuguriți.

Faine își îndesă mâinile în buzunarele hainei și se îndreptă către Domain, în pas vioi. Voia să ajungă pe pod să privească rațele, apoi să viziteze muzeul aflat pe dealul care domina orașul.

Podul era foarte aglomerat. Florile de magnolii, întunecate, sub formă de flacără, punctau ramurile argintii. Dincolo de gară și de linia de tren se zăreau cameliile înflorite. O bătrână și un copilaș stăteau pe o bancă, fărâmițând bucăți de pâine și aruncând-le unei rațe albe cu picioare și cioc portocalii, care-i privea cu o expresie arogantă, refuzându-le mila. Faine zâmbi și păși pe iarbă, acolo unde rațele erau mai înfometate și mai agresive.

Una dintre ele veni drept către ea, bătând din aripi.

– Lacomo! o certă Faine cu severitate, dar îi aruncă o firimitură de

pâine, asupra căreia rața se aruncă îndată.

Faine râse, dându-și jos eșarfa și scuturându-și buclele.

– Așa e mult mai bine, se auzi o voce masculină din spatele ei. De ce naiba îl ascunzi? Un astfel de păr buclat nu trebuie ținut ascuns.

Văzându-i uimirea, el râse și își îndreptă către ea scaunul cu rotile.

– Ți-e milă de mine? întrebă el cu ironie, ajungând lângă ea.

– Ei bine, da, răspunse ea.

Poate că răspunsul ei nu fusese cea mai înțeleaptă alegere, dar lui Faine i se întâmpla foarte rar să mintă.

– Ai spus adevărul! exclamă el, foarte șocat.

Chipul lui căpătă o expresie de imensă surpriză, dar chiar și așa era un bărbat atrăgător, în felul său ciudat. Avea părul negru cu reflexe arămii, ochi deschiși la culoare și pomeți înalți, părând să aibă un aspect ușor slav.

– Puțini oameni spun adevărul, zise el cu un rânjet cinic. Chiar și cei mai dragi și mai apropiați îți spun numai minciuni și platitudini.

– Poate că au încercat să-ți spună adevărul și n-ai reacționat bine, răspunse Faine, aruncând o altă bucată de pâine cerșetoarei înaripate.

– Oh! făcu bărbatul, ridicând din umeri și micșorându-și ochii. Probabil ai dreptate. De ce îi ignori soția? reluă el, referindu-se la rațe. Uită-te la ea, cum tremură deoparte... privind cum domnul și stăpânul ei primește cea mai mare parte a mâncării.

– Dă-i tu, zise Faine, întinzându-i punga de hârtie.

– Mulțumesc, zise el țintind și aruncând o bucată de pâine în apropierea celeilalte rațe. Cum ți se pare acum?

– Foarte bine.

El îi aruncă o privire sarcastică.

– Ei, sunt eu un olog, dar sunt încă în stare de câteva lucruri.

Faine ridică din sprâncene:

– Normal, zise ea.

– Bine, bine, am înțeles. Tu nu te simți niciodată înduioșată de propria suferință?

– Înduioșată? Au fost vremuri în care mă scăldam în autocompătimire, râse ea, conștientă că râsul ei avea ceva fals.

– Suferința te acaparează, nu-i așa? răspunse bărbatul.

– Da.

Câteva momente domni o liniște absolută, apoi bărbatul întrebă:

– Ce înălțime ai?

– Un metru nouăzeci.

– Exact cât aveam și eu înainte să sfârșesc în scaunul ăsta cu rotile. Trebuie să-l vezi pe fratele meu... e mai înalt bine decât tine. De fapt, îl vei putea întâlni chiar acum. Și pe soția mea. Vin încoace.

De asta i se păruse atât de familiar ciudatul personaj din scaunul cu rotile, realiză Faine, văzând că bărbatul care se îndrepta către ei era Burke Harding, iar asemănarea dintre ei era destul de mare ca subconștientul ei să fi făcut legătura.

– Arată bine împreună, nu? remarcă el. Libby a fost manechin. Cum te cheamă?

Faine îl privi drept în ochi și răspunse:

– Faine Hellier.

– Eu sunt Gavin Harding.

Libby era foarte frumoasă, superb îmbrăcată, dar efectul acestor detalii era oarecum umbrit de teama care se citea pe chipul ei. Cumnatul ei nu arăta nicio emoție pe chipul lui sever și frumos.

– O, Gavin! spuse soția lui, cu o notă de reproș în glas.

Gavin ridică din umeri, impasibil.

– Bună, iubito. Ea e Faine Hellier. Îi plac rățoii mai mult decât

rațele. Faine, ea e adorata mea soție, iar el, fratele meu mai mare.

Faine nu spuse nimic, pentru că această absurdă prezentare îi trezise ascuțitul simț al ridicolului. Libby Harding îi întinse mâna. În ochii ei albaștri se citea îngrijorarea.

– Faine, zise Burke Harding pe un ton convențional, cântărind sonoritatea cuvântului. Un nume frumos. Și neobișnuit.

– Bănuiesc că e anglo-saxon. Și, dacă așa este, înseamnă bucurie.

El zâmbi, devenind parcă și mai frumos. Inima tinerei tresări și se temu că obrajii i se înroșiseră. I se părea că bărbatul se folosește de farmecul său ca s-o seducă.

– Vi se potrivește? întrebă el.

Faine ridică din umeri.

– Am momentele mele de bucurie, ca toată lumea.

– Aseară n-a fost unul dintre ele.

Văzând că vorbele sale au atras atenția celorlalți, Burke explică:

– Domnișoara Hellier a dat peste mine ieri dimineață, pe stradă, și apoi am descoperit că este bibliotecara din Baillie Street, de unde am luat acele cărți, Gavin.

Deci, astfel se explica misterul alegerii acelor sinistre cărți de groază. Faine zâmbi politicos și spuse grăbită:

– Ei bine, Noua Zeelandă este o țară mică, așa că astfel de lucruri se mai întâmplă. Și acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să plec.

– În niciun caz, strigă Gavin. Trebuie să iei prânzul cu noi. Nu te lăsa impresionată de privirile suspicioase ale lui Libby, ea e geloasă pe orice fată frumoasă cu care vorbesc.

În timp ce vorbea, îi zâmbi soției sale, dar Faine se îndoi de sinceritatea acestui surâs. Era clar, ceva era în neregulă aici, dincolo de ce se putea aștepta într-o astfel de situație tragică. Era prea multă tensiune în relația lor, iar în vocea lui Gavin se distingea o notă de

ironie. Și ținse probabil exact unde o durea, pentru că soția sa îl privi cu o expresie jenată.

Faine surprinse și privirea dură și albastră a lui Burke Harding și citi în ea o notă de condamnare. Fără să vrea, își ridică bărbia în semn de sfidare. Ignoră intervenția lui Gavin și spuse:

– Îmi cer scuze, dar chiar trebuie să plec.

Zâmbi tuturor și adăugă:

– Îmi pare bine că v-am cunoscut, doamnă Harding, domnule Harding. La revedere.

Se simți foarte ușurată când în sfârșit reuși să se îndrepte cu pași repezi către muzeu. Numai Dumnezeu putea ști ce se petrecea în sânul familie Harding, dar nu voia să ia parte la așa ceva. Gavin era cu siguranță îndreptățit să se poarte astfel de mai mult decât simpla autocompătimire și sentimente absolut normale pentru cineva constrâns să trăiască într-un scaun cu rotile. Circumstanțele în care se accidentase îi reveniră acum în minte. Bărbatul era să fie ucis în timpul unei cursei de Grand Prix, în urmă cu câțiva ani.

Se părea că-și revenise atât cât se putea în condițiile date. Și totuși, perspectiva de a rămâne țintuit într-un scaun cu rotile era îngrozitoare pentru un om ca el, care dusese o viață activă.

Aceste gânduri îi umblau prin minte pe când urca treptele mari din piatră care duceau la porticul sprijinit pe coloane al muzeului. Se întoarse, ca de obicei, să admire priveliștea magnifică care se găsea la picioarele ei.

Chiar dedesubt se afla Cenotaful, stingher în marea de beton înconjurat de gazon și de copaci cu ramuri goale și cenușii. Către North Shore, conurile vulcanice ale Muntelui Victoria și ale North Head, păreau niște stupi verzi deasupra caselor șantierului naval militar.

Dincolo de insulă se zăreau apele albastre sidefate al golfului Hauraki, presărat de insule și mărginit de mai multe peninsule: Whangaparoa, Coromandel, Takatu... Iar în depărtare se aflau piscurile gemene Tamahu, de o culoare albastru-lila. La patruzeci de mile nord către uscat, se înălța stânca aflată față în față cu Mica Barieră și, aproape de orizont, Marea Barieră, insula care adăpostea cea mai mare vegetație din întregul golf și devenise astfel locul ideal de petrecere pentru toți locuitorii Aucklandului.

Faine oftă, zâmbi, apoi schiță o mișcare de întoarcere... dar se ciocni de bărbatul care se afla în spatele ei.

– Oh! exclamă ea, iar Burke Harding zâmbi, privind în jos către ea, cu o expresie amuzată.

– Se pare că ți-ai făcut un obicei din a da peste mine, zise el. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți prost și ai plecat atât de repede din pricina asta. Vrei să vizitezi o expoziție anume? Sau mă lași să te invit la o cafea?

Faine ridică fără să vrea din sprâncene, în semn de mirare și suspiciune, dar ar fi fost o mojicie să refuze. Și apoi, la cafenea se găseau prăjituri apetisante... și, de ce să nu recunoască, devenise curioasă în privința acestui personaj. Acceptă, lăsându-l s-o conducă în interiorul calm și primitor al restaurantului, învăluindu-se în faima de a se afla alături de un astfel de bărbat impresionant. Observă fără să vrea că femeile îl priveau apreciativ – unele discrete, altele foarte directe. Puținii bărbați care se aflau înăuntru păreau a fi scăzut brusc în înălțime, în comparație cu el.

Acest bărbat are o masculinitate aproape agresivă, se gândi Faine cu ironie, întrebându-se dacă acest lucru îi complica sau îi simplifica existența.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, bărbatul zise calm:

– Îmi pare rău pentru scenele la care ai asistat dimineață. Gavin are momente în care nu se mai suportă, așa că pur și simplu evadează, fugind de acasă.

– Cum reușește?

– Are o mașină modificată special pentru a putea fi condusă de el.

– Bănuiesc că nu se poate spera într-o viitoare vindecare.

– Nu, va rămâne olog tot restul vieții.

Vocea bărbatului era calmă, dar în tonul lui se ghicea o notă de durere.

– Îmi pare rău, zise ea. Și pentru el, și pentru soția sa.

– O, da... Libby. Bănuiesc că a intrat în vorbă cu tine azi-dimineață doar ca să-i arate că este încă în stare să atragă o femeie.

Faine se înecă.

– Ce obraznic! Din prima clipă mi s-a părut cam îngâmfat. Iar când ați apărut voi...

– Da?

– Când ați apărut voi, mi-am dat seama că suferă. Părea îndurerat, ca și cum simplul fapt de a te vedea mergând i-ar fi amintit că el este țintuit într-un scaun cu rotile.

Se lăsă o tăcere ciudată, apoi Burke răspunse:

– Mă tem că ai dreptate. Câteodată, devine foarte dificil. Chiar și înainte de accident era un tip nervos. Libby trebuie să aibă mare răbdare cu el.

De ce avea oare impresia că bărbatul îi ascundea ceva?

– Îmi pare rău, repetă ea. Când va reuși să se împace cu situația, lucrurile vor fi mai ușoare pentru amândoi.

– Să sperăm, răspunse el cu aerul că vrea să încheie discuția. Mai vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc.

Nu voia să lase impresia că se simte bine lângă el și că ar vrea să mai rămână. Astfel că se ridică zâmbind, dându-i de înțeles că, deși era cel mai atrăgător bărbat cu care ieșise vreodată, n-avea de gând să se lase copleșită de farmecul lui.

– Sper că fratele tău va reveni la sentimente mai bune cât de repede, zise ea cu sinceritate, pe când ieșeau în hol. Mulțumesc pentru cafea.

Se aștepta la o replică politicoasă și la câteva cuvinte de despărțire, dar bărbatul privi în jur cu ochii săi albaștri, care deveniseră dintr-o dată sclipitori.

– Știi, zise el, sunt ani buni de când n-am mai venit aici.

Se uită în jos către ea, cu o expresie autoironică.

– Te deranjează dacă ne plimbăm împreună?

Nu se aștepta să fie refuzat, se vedea clar. Faine se trezi gândindu-se o clipă cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus "nu".

Plimbarea părea că se prelungește la nesfârșit. Peste patru ore, tânăra zise vesel:

– Mă dor picioarele atât de tare, încât nu cred că voi mai putea merge mai departe. Podelele de marmură sunt elegante, dar nu sunt foarte practice, mai ales dacă porți tocuri.

Burke Harding zâmbi.

– Să te duc în brațe? sugeră el, aruncând o privire măgulitoare spre trupul ei.

Pentru o clipă, Faine își ținu respirația. Bărbatul nu făcea niciun efort pentru a-și ascunde interesul în ce o privea, iar ea reacționa fără să vrea la avansurile lui. Se simțea așa cum nu i se întâmplase niciodată alături de Dougal. Dar nu, nu trebuia să lase lucrurile să evolueze!

– Nu cred că ai putea, zise ea amuzată. În caz că n-ai observat,

sunt destul de mare.

– Înaltă, o corectă el.

Ochii lui ciudați se opriră pentru o clipă asupra sânilor ei.

– Homer avea un cuvânt pentru asta, adăugă bărbatul.

– A, da? întrebă ea, suspicioasă din pricina lucirii ironice din ochii lui și a notei povocatoare din glas.

Bărbatul zâmbi și o întoarse cu fața către scări, trecându-și mâna pe sub brațul ei și strângând-o cu putere.

– Dar nu te cunosc suficient de bine pentru a ști cum ai reacționa auzindu-l, zise el cu blândețe. Vrei să iei cina cu mine în seara asta?

Lucrurile avansau prea repede, se gândi Faine, confuză și nu foarte încântată de invitație. Acest bărbat era exagerat în toate – era prea înalt, prea frumos, prea atrăgător, prea fermecător.

– Îmi pare rău, zise ea, la fel de prietenoasă, dar nu în seara asta.

El încuviință.

– Și mie!

Faine se simți jignită că bărbatul nu insistase, destul de jignită încât să-i refuze invitația de a o conduce acasă. Dar măcar acest refuz avea să-i arate că ea, Faine Hellier, nu fusese extraordinar de impresionată de carisma lui extraordinară. Totuși, Faine Hellier era foate atrasă de el, și tocmai de aceea hotărî că nu mai trebuia să-l mai întâlnească niciodată.

Decât dacă bărbatul avea să se întoarcă la bibliotecă.

Capitolul 2

– Burke Harding? se miră Anna. Hei, Stu, ai auzit? Faine a ieșit cu Burke Harding! Mai ții minte când am fost la petrecerea aceea, acum câțiva ani, și bărbatul se afla și el acolo, împreună cu o femeie foarte frumoasă, care purta cea mai minunată rochie pe care am văzut-o? Superbă! Dar știi, cel mai prețios lucru pe care-l avea era aerul de mândrie. Era conștientă că orice femeie din încăpere o invidia! Un lucru ca ăsta face minuni pentru aspectul unei femei!

Faine tuși. Anna era în general o tipă ironică, dar și foarte plăcută. Obiceiul de a asculta prea tare muzică era singurul lucru care o enerva la vecina ei.

– Te cred, răspunse tânăra. Trebuia să vezi cum se uitau toate femeile la el, în muzeu. E un tip foarte frumos.

– Dar nu-i bărbatul ideal de care să te îndrăgostești, continuă Anna, întinzând pateu pe o felie de pâine prăjită. Doamne, ce bun e! Dar nu-mi spune, te rog, câte calorii conține fiecare linguriță! Ești o bucătăreasă extraordinară, Faine!

– Mulțumesc. Mama a fost cu adevărat o expertă. Cât despre domnul Harding, nu te îngrijora! Nu sunt într-atât de stupidă încât să

mă îndrăgostesc de el!

Stu ridică privirea, uimit.

– De ce nu? Pare o partidă bună. E foarte bogat. Iar faptul că este destul de atrăgător pentru a face femeile să suspine la vederea lui este tot un lucru bun, nu? Mai bine decât dacă le-ar fi făcut să urle! Banii și sexapilul nu se întâlnesc prea des la aceeași persoană.

– Foarte rar, zise Anna. De aceea, este în mod sigur arogant, cu siguranță răsfățat și foarte conștient de efectul pe care-l are asupra femeilor.

Îi aruncă lui Faine o privire strengărească și adăugă:

– Nu-i deloc bun pentru un soț. Dar este ideal pentru a-ți fi iubit!

Faine râse, privind-o cu afecțiune.

– Doar mă știi, Anna, sunt o fată virtuoasă.

– Așa e, interveni Stu deodată, cu o neașteptată emfază.

Cele două femei îl priviră mirate, iar el ridică din umeri, apărându-se.

– N-o asculta pe Anna, știi că vorbește doar așa... Tu trebuie să ții la principiile tale!

Foarte impresionată, Faine zise, serios:

– Ei bine, chiar asta am de gând să fac.

Râse ușor, apoi adăugă, cu umor:

– Nu că străzile ar fi pline de bărbați care încearcă să mă ispitească și să mă îndepărteze de la calea cea bună. Poate că am un aspect foarte moral. Sau poate că bărbații nu se dau în vânt după valkirii.

– Vai, în niciun caz nu pari o valkirie, prostuțo! se indignă Anna. Vrea să spun, da, ești înaltă, dar n-ai părul lung și blond-platinat și, deși nu ești prea slabă, n-aș putea spune că ești obeză! Nu te mai critica atât!

Faine ridică din umeri.

– Ar fi stupid din partea mea să nu-mi dau seama că statura mea este impresionantă.

Își privi trupul, zâmbind.

– Și să fim serioși! Liniile mele nu sunt deloc suple. Burke Harding mi-a spus că Homer avea un cuvânt pentru asta, dar a refuzat să mi-l spună.

– Deci, s-a ajuns la discuții foarte personale! Totuși, nu mi l-aș fi imaginat citindu-i pe grecii antici.

Anna oftă, își mai puse puțin pateu pe pâine și adăugă cu veselie:

– Oricum, orice ai spune, hainele îți stau perfect, pentru că ești ideal proporționată. Mă întreb cum se spune asta în greaca antică.

Râseră cu toții și, după ce terminară pateul, trecură la următorul fel. Subiectul Burke Harding fu închis pentru tot restul serii.

Dar, deși încercă din răsputeri, Faine nu reuși să și-l scoată din minte. În fiecare zi, la bibliotecă, îl aștepta să revină, disprețuindu-se pentru atâta naivitate, dar fiind incapabilă să renunțe la speranța că-l interesa destul de mult încât să readucă el însuși cărțile împrumutate pentru fratele său.

După trei săptămâni, renunță la speranță, spunându-și că la treizeci și trei de ani era suficient de matură încât să nu mai cadă pradă unor pasiuni adolescentine. Burke era interesant, atrăgător, dar dominator și rece. Ochii lui, profunzimea lor albastră, atât de rece și de cinică, reprezentau un avertisment foarte limpede.

Între timp, ca o nemaipomenită sărbătoare, sosi primăvara, aducând cu sine lungile zile de căldură și înflorind pomii. Plouă, de asemenea mult, mai ales după ce vântul rece din sud făcu loc celor umede din nord, dar aerul calm arăta că vara era pe aproape. Ultimul joc de rugby se jucase, portul se umpluse de iahturi, iar plajele se umpluseră de oameni.

O minunată zi, un vis albastru și auriu, o făcu pe Faine să ofteze, în timp ce se grăbea afară din bibliotecă, cu gândul de a-și lua un iaurt pentru masa de prânz. I-ar fi plăcut să se afle pe plajă. În loc de asta, era obligată să-și petreacă lunga după-amiază fierbinte printre cărți. Când își auzi numele strigat, se opri în loc.

– Faine! se auzi din nou chemarea.

Foarte încet, se întoarse. Văzu cine o strigase – era Burke – și, dintr-o dată, ziua deveni o explozie de viață și de strălucire.

– Bună, zise ea.

El zâmbi, privind în jos către ea. Soarele i se juca în părul negru-arămiu. Era bronzat și minunat de frumos, semănând cu un star de cinema. Gura sa avea o linie dură, iar amuzamentul din privirea sa o făcu să stea în loc, uimită.

– Te invit să luăm prânzul împreună, zise el.

– O, mi-aș dori, dar trebuie să mă întorc la muncă în.. cincisprezece minute, spuse ea, uitându-se la ceas. Și apoi, nu sunt îmbrăcată adecvat...

El o luă de braț și o întoarse cu fața către mașina sa, un mostru enorm argintiu, parcată puțin mai sus.

– Nu mai încerca să-mi smulgi complimente. Arăți superb și ești foarte elegantă, dar cred că știi deja acest lucru. Oricum, aveam în minte un picnic, nu ceva foarte pretențios.

– Picnic? se miră ea, privindu-l cercetător.

Apoi încuviință imediat, cu inima ușoară:

– Sună minunat!

Mașina era de-a dreptul opulentă. Scaunele erau îmbrăcate în piele fină, gri-pal.

După câteva secunde, Faine întrebă:

– Unde mergem?

– Undeva în apropiere.

Într-adevăr, drumul cu mașina dură nu mai mult de cinci minute. În fața lor se afla un petic de pământ cu iarbă, îndreptat cu fața către mare și mărginit de copaci.

– Iarba este prea udă pentru a sta jos, zise bărbatul, deschizând portiera mașinii. Va trebui să scoatem masa. Așteaptă o clipă, să aduc mâncarea.

Mâncarea se afla într-un coș, frumos împachetată, alături de o sticlă cu vin și două pahare.

– Minunat! râse Faine. Ieși des la picnic?

– Nu atât de des cât mi-aș dori! zâmbi el.

Faine era fericită. Totul în jur miroasea a ambrozie. Sub ei, apele străluceau printre ramurile copacilor, iar pescărușii pluteau în aer și se odihneau pe iarbă. Un tren se auzi în depărtare. Soarele cald îi lumina chipul. Acest lucru și vinul băut îi dădură o stare de somnolență.

– Oh, zise ea, înăbușindu-și un căscat. Am în față o după-amiază întreagă. Poate ar fi mai bine să ne plimbăm puțin, să-mi treacă somnul.

Burke râse și se ridică în picioare, întinzându-i mâna să se ridice. Degetele lui lungi și calde se închiseră peste ale ei. Faine se trezi la realitate, simțind o ciudată plăcere la contactul cu mâna lui.

Bărbatul era un companion amuzant, dar nu frivol. Îi plăcu faptul că n-o tachinase și nu căzuse în capcana de a glumi, susținând că somnolența ei reprezenta un semn de plictiseală. Și chiar dacă, în adâncul ființei ei, știa că bărbatul făcuse acest lucru pentru că nicio femeie nu se plictisise vreodată lângă el, încercă să nu se mai gândească la asta. Știa că era pur și simplu adorat de femeile frumoase. Farmecul lui firesc era aproape copleșitor.

Merseră ținându-se de mână pe marginea stâncilor, până ajunseră la o poartă.

– Mă întreb ce se găsește dincolo de această poartă, zise Faine, ridicându-se pe vârful picioarelor și încercând să privească prin masa de verde a vegetației. O, Burke, hai să intrăm.

– Cum? se miră el, ridicând din sprâncene și privind felul în care era îmbrăcată.

Faine purta o fustă cărămizie și o bluză în aceeași nuanță, precum și o jachetă cu mâneci lungi, de culoarea părului.

– Văd o cărare.

Apoi, uitând-se cu îndoială la costumul bărbatului, se răzgândi:

– Nu, nu, e o idee bună, îmi dau seama.

El râse.

– Haide, cunosc privirea asta. Feminină și atât de veche! Veche de când Eva. De ce ești atât de curioasă?

– Ai văzut casa?

El încuviință din cap.

– Voiam doar s-o văd de aproape. Pare... fermecătoare.

"Va crede că sunt puțin nebună", își zise ea, plecând capul.

Dar bărbatul părea la fel de interesat ca și ea de lumea de dincolo de poartă. Când în sfârșit se îndreptară către pâlcul de copaci, privi în tăcere, alături de ea, casa care dormea liniștită, înconjurată de tufe de liliac și iasomie.

Casa era pustie, obloanele fiind trase peste ferestre, dar era încă foarte îngrijită. Deși grădina era năpădită de o splendoare de culori și parfum, acoperișul fusese de curând reparat.

– E veche, zise Faine în șoaptă, după o clipă.

– Foarte veche. E colonială... arată preferința georgiană pentru proporții și eleganță. Prea severă pentru a fi fermecătoare, dar

extraordinar de agreabilă ochiului.

O privi zâmbind și, totuși, în ochii lui se ghicea o nedumerire care o făcu să se întrebe la ce anume se gândea.

Instinctiv, realiză însă că bărbatul dezvăluia despre sine numai ce voia.

– Cred că e una dintre cele mai vechi case din Auckland și sigur este atestată undeva, explică el. Hai s-o vedem mai de aproape. Coloanele verandei, subțiri dar puternice, sprijină acoperișul metalic, comentă el.

Părea să cunoască foarte multe lucruri despre arhitectură. Îi împărtăși părerea ei, iar el îi zâmbi cu o ironie care o impresionă neplăcut.

– Așa am început afacerile, explică el. Construind case.

– Te cred, spuse ea, admirându-i brațul puternic care se ghicea sub haină.

El ridică din umeri cu indiferență, privind-o cu ochi șireți.

– Știu câte ceva și despre tine, spuse bărbatul. Îți cunosc trecutul. Ești bine crescută și educată, ai studiat la cele mai bune școli și ți-ai petrecut vacanțele în cercul elitist al diplomației.

– M-ai verificat? întrebă ea crispată, încercând să-și ascundă dezamăgirea sub o falsă mânie.

Burke o atinse pe obraz, într-un gest de simpatie.

– Nu. Nu spun însă că n-aș fi făcut-o, dacă Gavin n-ar fi menționat numele tău la un dineu și una dintre invitate, o femeie numită Philippa Costain, nu și-ar fi amintit de tine. Din câte se pare, ați fost colege de școală.

– Philippa Costain? se încruntă ea. A, trebuie să fie vorba despe Phil Hunt, adăugă ea râzând. Sunt convinsă că ai auzit tot ce-ți doreai. Phil e o drăguță, dar foarte bârfitoare.

– Adevărat.

Bărbatul zâmbi, dar glasul lui sună aspru când zise:

– Adolescența ta a fost foarte diferită de a mea. Am renunțat la studii când aveam cincisprezece ani și am muncit pe un șantier.

Burke zâmbi, sprijindu-se de una dintre coloane, cu ochii ascunși de genele negre.

– A fost o experiență dură, dar am făcut ce mi-am dorit cu viața mea.

– Adică?

– Am strâns niște bani. Nu mulți, dar destui cât să pot începe o afacere pe cont propriu.

Neînțelegând de ce bărbatul îi spune toate astea, Faine zise liniștită:

– Nu văd o diferență atât de mare între noi, în afara faptului că tu ai avut o viață mai grea și meriți mai mult credit, pentru că ți-ai pus mintea la contribuție ca să ajungi unde ești azi.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

– Dacă aici ți-ai dorit să ajungi.

– Exact aici, răspunse el, întinzându-se să-i prindă mâna și apropiind-o de el.

Ea nu reacționă imediat, dar apoi cedă. Doar de data asta, își promise ea, plecându-și capul pe umărul lui. Era plăcut să stea așa în lumina soarelui, strânsă în îmbrățișarea unui bărbat mai înalt decât ea. Dougal avea exact înălțimea ei.

– Ești foarte perspicace, spuse el cu o voce joasă, lângă urechea ei. Ai obținut vreodată ce ți-ai dorit, Faine?

Ea clătină din cap, conștientă de faptul că, dintre toate lucrurile stupide pe care le făcuse în viața ei, acesta era cel mai stupid. Un val de dorință o cuprindea. Brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

– Nu te mișca, îi șopti el. Promit că nu te voi săruta. Nu acum, în orice caz.

Gura lui îi atingea tâmpla și-i simți mișcarea buzelor când vorbi.

– Promit că nu-mi voi face o impresie greșită despre tine, dacă de asta te temi. Știu diferența dintre o femeie virtuoasă și una cu înclinații frivole.

– Te cred, răspunse ea, și imediat simți cum roșește.

El chicoti. Mâna i se mișcă pe spatele ei, urcând spre gât și se odihni în buclele părului. Tânăra tremură ușor.

– Ți-e frică de mine? întrebă el.

Apoi reluă îndată:

– Nu sunt un personaj frivol, Faine. Nici foarte virtuos, este adevărat, dar poți să mă crezi când îți spun că nu vreau să te seduc. Cel puțin, nu până când ajung să te cunosc mai bine.

O eliberă, zâmbind cu blândețe. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră, apoi capul lui se plecă și buzele îi apăsară gura.

– Cât e ceasul? întrebă ea, deodată nerăbdătoare să plece, să părăsească acest loc, să ajungă undeva unde totul era mai calm și mai senin.

Burke se uită la ceas.

– Mai avem cincisprezece minute. Hai să vedem ce suprize ne mai oferă acest loc.

Casa era mai mare decât li se păruse inițial, ca un bungalou lung și jos, cu o mulțime de construcții auxiliare în jur, dintre care multe păreau gata să se dărâme. Cândva, aici fusese o bucătărie de vară, din care nu mai rămăsese mare lucru. Un portocal parfuma aerul cu o aromă pătrunzătoare.

– Copacii trebuie tăiați, zise Burke, zâmbind în fața strigătului indignat al tinerei. Ești cumva sentimentală?

– Da, răspunse ea, întorcând capul.

În față se afla un șopron părăsit. Bucuroasă că descoperise un mijloc de a evita ochii lui pătrunzători, tânăra trase timidă perdeaua de la fereastră pentru a privi în interior.

– Hei! strigă ea. Am găsit o nimfă.

– Da? întrebă Burke interesat, venind repede în spatele ei și privind la rândul lui pe fereastră. Da, e într-adevăr o nimfă.

"Și niciodată urma daltei elene

N-a închipuit o nimfă, o naiadă sau o grație

Cu forme mai fine, cu un chip mai frumos!"

– Râzi de ea? se indignă Faine. Sărmana! Nu-i drăguță? Îmi place privirea ei. Arată de parcă cineva i-ar fi spus o poveste grosolană.

Într-adevăr, statuia de marmură avea o expresie de dezgust indignat și orgolios dezgust.

– Dacă umblă pe aici pe jumătate dezbrăcată, e normal să i se facă propuneri indecente, observă Burke. Trebuie să recunosc că e o tipă bine.

Se aplecă să privească mai bine pe fereastră.

– Ei, dar cred că ai nevoie de o consultație oftalmologică. Nu e o nimfă, draga mea, e Persefona. Și după privirea pe care o are, aș zice că tocmai s-a certat cu Domnul Întunecimilor, Hades.

– Nu-i de mirare că pare supărată! exclamă Faine, îndepărtându-se de fereastră.

Bărbatul zâmbi.

– Ești și tu la fel de reticentă la fiorul iubirii?

– Presupun că este vorba despre primul fior, de atunci când a fost răpită, răspunse ea sec. Și da, sunt reticentă. Mai ales că, dacă îmi aduc bine aminte, acest fior al iubirii nu-i decât un termen ceva mai blând pentru viol.

– Și totuși, s-a căsătorit cu ea.

Ea îl privi, jumătate mânioasă, jumătate speriată.

– Și deci n-a existat niciun viol? Ești naiv, Burke.

– Poate că ea îl iubea.

– Și asta îl scuză?

Bărbatul zâmbi cu ironie.

– Când ești supărată, ochii tăi strălucesc precum chihlimbarul în razele soarelui. Să lămurim un lucru: nu sunt un partizan al violului. Decât dacă vrea și doamna, adăugă el.

– Ești un om imposibil! Ce te face să crezi că vreo femeie își dorește să fie violată? E o idee oribilă!

Bărbatul se afla mult mai aproape decât credea. Faine încercă să se retragă, dar el o prinse de cot și o opri, zâmbind în jos către ea cu farmecul său irezistibil. Și totuși, părea detașat, iar expresia lui era greu de descifrat. Ochii lui deschiși la culoare, exact nuanța în care se întâlneau albastrul și verdele, erau ca niște ochi de motan. Nu clipeau, erau reci și fascinanți.

Iar vocea îi era joasă, profundă și liniștitoare.

– Nu toate femeile gândesc astfel, zise el. O, nu vorbesc despre violență, despre atac... gesturi ale unei inimi bolnave. Dar pentru o femeie care simte puternic dorința și totuși se teme, a-i ușura decizia poate reprezenta o eliberare. Nu crezi, Faine?

– Nu! protestă ea.

Își întoarse privirea de la ochii lui hipnotici, pentru că această apropiere era amenințătoare și-i putea distruge echilibrul.

– Nu, nu pot crede așa ceva. Și cred că până și o astfel de sugestie este misoginǎ!

Burke râse ușor, aproape încântat. O lăsă să plece, adăugând:

– Sunt incorigibil. De fapt, orice bărbat e ușor misogin, chiar

dacă-și dorește să fie altfel. Doar nu te aștepți la altceva din partea mea, nu-i așa?

– Nu sunt într-atât de naivă, îl fulgeră ea cu privirea.

Apoi, uitându-se la ceas, exclamă:

– La naiba, Burke! Trebuie să ne întoarcem în cinci minute!

Ajunseră cu două minute întârziere și se bucură că acest lucru îi oferi ocazia de a scurta momentele de rămas-bun. Se grăbi să intre în bibliotecă, conștientă de faptul că obrajii îi luaseră foc și că privirea strălucitoare o trăda.

– Cine e acest bărbat fermecător? întrebă Heather. O, și ce mașină splendidă. E cumva un Rolls?

– Da, răspunse Faine, bucuroasă că biblioteca era pustie.

– Ei?

Faine se strâmbă și spuse numele bărbatului.

– Oho! veni replica femeii.

Mai mare cu patru ani decât Faine, Heather era căsătorită și fericită în căsnicie, dar aprecia frumusețea masculină.

– Sper că știi ce faci, o avertiză ea.

– Nu mai am de gând să fac nimic, replică Faine.

– De ce? Nu-ți place de el? se interesă Heather.

– Nu știu.

Ridică un vraf de cărți ce trebuia așezate în raft și adăugă, încruntată:

– Nu-i genul de persoană pe care ajungi s-o cunoști ușor. La suprafață, este foarte fermecător, atent... bărbatul ideal.

– Dar te gândești că, atunci când îl vei descoperi, vei găsi și trăsături mai puțin plăcute sub aparentul său farmec, nu-i așa?

– Exact, aprobă Faine. Cred că acest farmec e numai o mască ce ascunde multă duritate.

– Duritatea nu-i neapărat ceva rău. Câteodată, e chiar foarte bună. Sentimentalismul și prostia au provocat mai multe probleme în istoria tulburată a umanității decât duritatea onestă.

– Poate ai dreptate, aprobă Faine.

Faine își aminti că Burke o numise sentimentală și se întrebă dacă bărbatul o disprețuia cumva pentru asta.

– Pe de altă parte, e greu de trăit cu așa ceva, reluă ea.

– Te gândești să trăiești cu "așa ceva"?

Faine o privi în ochi, apoi întoarse capul, pentru că se înroșise toată.

– Sper că n-a fost un act ratat, mormăi ea. Nu, desigur că nu mă gândesc la asta. Nu sunt genul de femeie pe care bogătașii o acoperă cu diamante în schimbul favorurilor ei!

– De unde știi, dacă nu încerci? râse Heather. O, dar ești foarte ușor de șocat. Dacă ai putea să te vezi în clipa asta...! Dar să nu uit! schimbă ea vorba. Doamna Tulloch vrea s-o suni. A zis ceva despre o cină, n-am înțeles prea bine.

Faine zâmbi, așeză cărțile la locul lor, ridică receptorul și formă un număr.

– Mă invitase la cină sâmbătă seara, explică ea către colega sa, în timp ce aștepta ca vocea de la celălalt capăt al firului să răspundă. Pariez că vrea să-mi spună că schimbă data. N-ar fi prima oară. E foarte drăguță, dar nu prea știe pe ce lume se află.

Într-adevăr, despre asta era vorba. Faine acceptă invitația pentru o altă zi, mai conversă câteva minute și așeză receptorul la loc în furcă.

– A descoperit că sâmbătă era invitată la o nuntă.

– Cred că întâlnirile voastre sunt foarte dezorganizate.

– E o femeie singură. Iar mie îmi face plăcere compania ei. Are

mereu probleme și discutăm mult și despre zilele de altădată.

– Ai o inimă de aur... topit, zâmbi Heather.

Dacă se gândea bine, colega ei avea dreptate. Felul în care Burke o făcuse să se simtă dovedea că era ușor de impresionat. Imediat însă, încercă să și-l alunge din minte. Și chiar reuși, cu un imens efort de voință. Dar când ajunse acasă, Anna veni să-i bată în ușă, ținând în mâini un imens buchet de flori, comandat la cea mai originală și vestită florărie din Auckland.

– Astea sunt pentru tine. Au sosit acum o oră, zise ea.

Chiar înainte de a citi biletul pe care apăreau inițialele lui Burke, Faine știu cine trimisese acel buchet atât de sofisticat.

– B.W.H., citi Anna, peste umărul ei. Faine! Sunt absolut minunate!

Împărțită între plăcerea de a primi florile și îngrijorarea legată de mesajul de pe bilet, Faine zâmbi timid.

– Am luat prânzul împreună, zise ea. Mă întreb dacă trimite daruri atât de scumpe tuturor celor în compania cărora ia masa.

– Greu de crezut. Cred că încearcă să-și arate interesul pentru tine.

Faine reuși să râdă.

– Mă îndoiesc, răspunse ea, aranjând florile într-o vază. Totuși, e un gest foarte frumos.

– Trebuie să i-o spui data viitoare când vă veți vedea.

– Nu-l voi mai vedea niciodată.

Anna păru că vrea să protesteze, dar se răzgândi și spuse în schimb:

– E decizia ta, desigur. Și probabil una foarte înțeleaptă. Faci cafea?

– Da. Bem împreună o ceașcă?

Nu mai discutară deloc despre Burke Harding, dar înainte de a pleca, Anna mai privi o dată, semnificativ, către buchetul de frezii. Pe parcursul serii, Faine însăși ridică de mai multe ori privirea din cartea pe care o citea și admiră florile, întrebându-se ce semnificație putea avea gestul lui Burke. Era un tip prea experimentat ca să nu-și dea seama că era foarte impresionată de magnetismul lui. De altfel, acesta fusese și principalul motiv pentru care nu mai voise să-l vadă.

Fusese foarte sinceră când îi spusese lui Heather părerea ei despre bogătași și femeile pe care aceștia le aleg. Nu era foarte la modă să fie virgină, dar nu întâlnise niciun bărbat care s-o convingă să-și încalce principiile. Dougal se apropiase de ea, promițându-i iubire veșnică. Cuvinte false. O dorea, dar dragostea lui fusese o minciună. Singurul lucru care o împiedicase să-și piardă complet respectul de sine atunci când se despărțiseră, fusese faptul că nu-i permisese să se atingă de ea. Dorise să fie virgină până în ziua nunții. Altfel, purtarea rochei albe de mireasă care fusese a mamei ei ar fi fost doar o mascaradă.

De atunci, în viața ei mai existaseră bărbați, ale căror săruturi fuseseră plăcute și... atât. Până la Burke Harding, care avea aceeași putere de atracție ca Dougal, dar mult mai intensă, nu mai fusese nimeni care să-i facă să-i bată inima mai repede.

Burke era un tip periculos, se gândi ea, întinzându-se în fotoliu. Așeză cartea pe măsuță, își încrucișă picioarele și-și luă capul în mâini. Mai periculos decât Dougal, care fusese o dragoste de tinerețe. Dougal era fermecător, superficial, lacom și seducător.

Burke era diferit. Complex, hotărî ea, amintindu-și strania discuție despre răpirea Persefonei. Inteligent, calculat și cu o interesantă disponibilitate pentru autoironie. Părea un tip tolerant, dar instinctul îi spunea că nu era deloc un hedonist. Avea un caracter

prea puternic.

Nu era corect ca un bărbat să fie atât de arătos, să aibă atâta carismă și tărie de caracter. Se încruntă, întrebându-se ce copilărie a putut avea un astfel de personaj. În mod sigur, nu semănase deloc cu a ei. Ea fusese protejată de dragostea părintească. El părăsise școala la vârsta de cincisprezece ani și mai mult ca sigur acest lucru se întâmplase pentru că a vrut să-și câștige singur existența cât mai repede posibil. Asta însemna că se născuse într-o familie săracă, deși în această țară sărăcia era ceva aproape necunoscut.

Și totuși, vorbea fără accent, iar cunoștințele sale erau la fel de vaste ca ale ei. Ceea ce spunea mult despre anii ei de studii, la liceu și facultate.

Și nu numai felul în care Burke vorbea o intriga. Bărbatul își purta hainele scumpe cu eleganța simplă a cuiva obișnuit să aibă întotdeauna ce e mai bun. Nu se ghicea la el acea ostentație specifică noilor îmbogățiți.

Ideea că Burke purta haine la modă o făcu să chicotească. Nu, nu acesta era cuvântul potrivit pentru un tip puternic, înalt și foarte masculin. Puterea fizică pe care o căpătase muncind pe șantierele de construcții se întrevedea chiar dacă era ascunsă de hainele elegante. Tremură, amintindu-și parcă atingerea mâinilor lui. O ținuse în brațe cu tandrețe, iar ea nu protestase, pentru că avea impresia că acele degete lungi și puternice o puteau răni. Și totuși, puține femei ar fi încercat să evadeze dintr-o astfel de îmbrățișare.

Of, iar se gândea la el. Era dificil să și-l alunge din minte, dar trebuia să încerce.

Capitolul 3

Reușise să-l uite. Sau să se gândească mai puțin la el. Anna avea un verișor, Greg Horne, mândru posesor al unui iaht. Bărbatul părea atras de Faine și era bucuros s-o scoată la plimbare pe iaht, el și echipajul său amuzându-se copios de lipsa ei totală de cunoștințe marinărești.

– Faine, nimeni nu poate fi atât de greu de cap, îi zise el în glumă într-o seară pe când luau masa la Yaht Club. Vreau să spun... ai o diplomă universitară! Cum e posibil să nu pricepi cum ajunge un iaht din punctul A în punctul B?

Ea privi cu o figură vinovată desenul făcut din pahare și pachete de țigări.

– Pur și simplu nu-mi dau seama, zise ea cu fermitate, retrăgându-și paharul cu băutură din grămada care închipuia schema trasată de Greg. Îmi pare rău, dar refuz să cred că vântul din partea asta...

– Transversal, la naiba!

– Transversal, dacă așa dorești, poate împinge iahtul înainte.

Zâmbi, în timp ce bărbatul își luă capul în mâini, într-un gest de

disperare.

– Cred că e vorba de magie, așa cum se întâmplă și în cazul electricității și al televiziunii.

El râse pe săturate și o sărută pe obraz, întorcând-o către echipa sa, ai cărei membri asistaseră ca spectatori pasionați la dezbatere.

– Bine, băieți, domnișoara se încăpățânează să se limiteze la teoriile ei. În ciuda expresiei inteligente, creierul ei este... foarte pufos.

– Ești cel mai mare misogin din lume, replică ea zâmbind.

Dar imediat după aceea, deveni albă la față ca hârtia. Burke Harding tocmai intrase în încăpere și ochii ei întâlniră privirea albastră și rece a bărbatului, care alunecă rapid de la ea către Greg.

Veni către ea și toți ceilalți bărbați din jur părură că se micșorează brusc.

– Te simți bine? întrebă Greg.

– Da, răspunse ea, speriată de propria reacție.

– Faine, spuse Burke, aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Greg își păstrase brațul pe umărul ei și-l simți tresărind. Cumva, găsi puterea de a face prezentările. Burke rămase câteva clipe lângă ei, vorbind. Îi făcu pe toți să râdă și cineva din echipaj îi povesti despre incapacitatea lui Faine de a pricepe ceva despre navigație. El zâmbi, făcu o remarcă ironică, mai schimbă câteva cuvinte și plecă, îndreptându-se către grupul cu care venise.

– Ei, ei, zise Greg încet.

Dar se abținu să comenteze apariția lui Burke până când intrară de ringul pe dans și începură să se miște în ritmul muzicii.

– Nu știam că-l cunoști pe Burke Harding, zise el.

Sărutul lui Burke fusese un gest intim. Numai ea știa că n-avea nicio semnficație. Din pricina lui, Faine nu-i putea spune lui Greg tot

adevărul. Alese să ridice din umeri cu indiferență și să replice:

– Nu foarte bine.

– A părut gelos, insistă Greg cu mult calm. Nu i-a convenit că te-a văzut cu mine. Iar tu ai părut foarte șocată când l-ai observat.

Faine ridică mirată din sprâncene.

– Am luat masa cu el o dată. Ești mulțumit?

El clătină din cap, zâmbind:

– Nu, dar îmi dau seama când îmi depășesc atribuțiile.

O atinse ușor cu mâna pe obraz, iar ea roși.

– Dacă ți-ai păstrat întregi toate simțurile, inclusiv instinctul de conservare, vei rămâne cu mine, șopti el. Reputația lui Harding în legătură cu femeile nu este exemplară. Deși trebuie să recunosc că, în ultima vreme, celebrele lui aventuri au încetat. Cea care-l însoțește acum este un manechin celebru.

Faine privi către ei. Tânăra din brațele lui Burke era elegantă și delicată. Avea părul blond și lung, buclat, iar chipul ei părea total absorbit de bărbatul pe care-l avea în față.

– Am văzut-o, vorbi ea. E foarte drăguță, nu-i așa?

Greg zâmbi.

– E prea slabă pentru gustul meu, dar se potrivește de minune cu el. Părul lui roșcat este semnul unui temperament vulcanic?

– Nu știu, ridică Faine din umeri. A fost foarte delicat în orele pe care le-am petrecut împreună, dar bănuiesc că, dacă ar vrea, ar putea să fie și altfel.

– Dacă ar vrea?

– O, dar mă îndoiesc că există vreo ocazie când Burke nu-și controlează perfect emoțiile.

Urmă o tăcere ciudată, apoi Greg o privi în ochi, zâmbind:

– Ei bine, iată o caracterizare destul de profundă în legătură cu

cineva pe care susții că-l cunoști foarte puțin.

– Așa mi s-a părut, se apără ea, reușind să zâmbească.

Dar nu-l putu păcăli pe Greg, în a cărui privire se ghicea o sclipire de neîncredere. Deși nu cunoștea bine situația, își dăduse seama că relația cu Burke Harding o afectase puternic.

Una peste alta, seara se anunța foarte plăcută. Toată lumea părea hotărâtă să se distreze, iar Faine știa că arată bine în rochia de mătase de culoarea mierii, pe care se aflau țesute păsări aurii. Era un pic cam elegantă, dar în încăpere existau persoane și mai pretențios îmbrăcate. Tânăra care venise cu Burke era îmbrăcată în pantaloni de satin alb un top argintiu cu nasturi sidefii și pantofi strălucitori.

Ea se afla undeva la mijloc, între îndrăzneală și gust clasic. Asta era povestea vieții ei. Se strâmbă și se uită la Burke, fără să-și mai poată lua privirea de la el. Îl urmări venind către masa lor.

Câteva minute mai târziu, se afla în brațele bărbatului. Muzica pe care dansau era lentă, senzuală dar nu sentimentală. Burke o ținea ușor, dar îi simțea forța.

– Prietenul tău nu-i prea încântat să ne vadă astfel, observă el. Are vreun motiv anume pentru a fi atât de posesiv?

Un zâmbet ironic apăru pe buzele ei.

– Exact asta m-a întrebat și el, replică Faine. Iar răspunsul este același pentru amândoi. Nu.

– Nu? răspunse el, amuzat. Ești o domnișoară... liberală.

– Dacă asta înseamnă că vreau să-mi controlez viața, presupun că sunt.

– Ești fericită?

– Desigur, răspunse ea cu oarecare bruschețe.

El aprobă din cap.

– Nu știu de ce, dar nu prea cred că tu și Horne aveți prea multe

lucruri în comun.

Faine îl privi cu o mirare indignată, întrebându-se ce anume se afla în spatele măștii impenetrabile care nu te lăsa niciodată să-i pătrunzi în suflet.

– Ce fel de persoană crezi că sunt?

– Nu știu, replică el, susținându-i privirea. Nu știu, repetă după o scurtă pauză. Dar cred că-mi va face plăcere să aflu.

Vorbele lui sunau aproape ca o amenințare. Într-adevăr, când privi spre el, îi întâlni privirea de oțel încărcată de un ciudat cinism.

Faine rămase la pândă, apoi se strădui să se relaxeze.

– Ce mai face fratele tău? reluă ea, schimbând vorba.

– Cât de bine se poate în situația lui. E încă frustrat și aruncă vina accidentului pe cei care-l înconjoară.

Ea încuviință tăcută, amintindu-și expresia de pe chipul lui Libby Harding.

– Sărmanii! Ce situație neplăcută!

– Pentru toată lumea, vorbi Burke crispat, aproape nervos. Țin la amândoi. Iar bunica noastră, care locuiește cu noi, îi e foarte devotată lui Gavin. Mă tem însă că lui nu-i pasă pe cine rănește, în încercarea de a scăpa de tristețea care-l macină.

– Va sfârși prin a ucide în voi toată dragostea. Tot ce va rămâne va fi loialitatea, zise Faine cu tristețe.

Brațul bărbatului tresări la vorbele ei.

– Se poate întâmpla, replică el.

Apoi o trase mai aproape de el și o privi cu ochi strălucitori.

– Faptul că dansăm nu-ți dă dreptul să.. să... protestă ea, roșind.

Supărată pe sine însăși că se simțea stânjenită și supărată pe el că o pusese în această situație, Faine nu-și mai găsi cuvintele.

– Să te strâng în brațe? Nu ăsta e scopul dansului?

– Nu și în ce mă privește.

– Atunci, de ce dansezi cu mine?

Ea întoarse capul, roșie la față. Era conștientă de fiecare mișcare a trupului bărbatului și răspundea involuntar acestora. Mâna lui, care se odihnea pe spatele ei, se mișcă încet, mângâietor. Unui privitor indiferent i s-ar fi părut că cei doi dansează foarte convențional. Numai ea știa că mirosul lui o amețea și că toate simțurile îi erau în alertă.

– De ce? repetă el întrebarea.

– Pentru că n-am putut să mă gândesc la niciun motiv ca să te refuz, izbucni ea furioasă.

Bărbatul știa exact cum se simte. Era prea experimentat pentru a nu-și da seama ce înseamnă roșeața din obrajii ei.

– Sunt pur și simplu dezamăgit. Iată cât de ușor poți să te înșeli în viață! Rămăsesem cu impresia că ești foarte imaginativă. Un simplu motiv de refuz n-ar fi fost greu de găsit.

Faine aproape scrâșni din dinți, dar își păstră sângele-rece. N-avea niciun rost să se certe cu el. Burke ar fi făcut-o să se simtă stângace și prostuță.

Murmură, deci, cu blândețe:

– Dar știi foarte bine că am fost educată în respectul politeții. Mama mea credea că singurul lucru care ne poate salva de la haos este amabilitatea. Așa că, vezi tu, aș fi putut să refuz să dansez cu tine, dar mă feresc întotdeauna să provoc cuiva durere, așa că am acceptat. Știu cât de ușor de rănit este orgoliul unui bărbat.

Ridică privirea și-i zâmbi, iar el râse cuceritor.

– Când te amuzi, ochii îți strălucesc ca topazele, zise el, și știi să-ți pleci genele într-un fel provocator și inocent totodată. Prietenul tău ar avea ceva de obiectat dacă te sărut?

– Nu știu, dar eu aș avea, replică ea cu răceală.

– Poate ai dreptate. Voi aștepta o ocazie mai favorabilă.

Din fericire, muzica se opri.

Tot restul serii, Burke nu se mai apropie de masa ei, dar prezența lui în încăpere era de-ajuns s-o facă să se simtă inconfortabil, iar zâmbetul de fericire să-i pară fals.

Condusă acasă de Greg, Faine își luă la revedere închizând ochii și așteptând sărutul de final al serii. Dar acesta nu veni imediat.

– Ce este? întrebă ea.

– Nimic.

Greg își plecă fruntea și o sărută, delicat la început, apoi, când ea răspunse, cu o impetuozitate care o suprinse și-i plăcu.

El fu și cel care se opri primul, răsuflând cu greutate. În ochii lui se citi câteva clipe dorința, apoi bărbatul își recâștigă controlul asupra propriilor simțuri.

– Nu-mi place să fiu un înlocuitor, zise el.

– Ce vrei să spui? se miră Faine cu inocență.

– M-ai auzit bine. Nu pe mine mă sărutai. Aș spune că te gândeai la Harding. Și știi asta la fel de bine ca mine. Scoateți-l din minte, Faine. Să le oferi altora ceea ce ți-ai dori să-i oferi lui îți poate aduce probleme. Nu sunt prea sigur că asta nu e o insultă...

Greg intenționa s-o facă să râdă. Râse, într-adevăr, dar nu era deloc încântată.

– N-am vrut... nu vreau...

– Nu ești conștientă de asta, nu? întrebă el, luându-i mâna. Fetele înalte, așa cum ești tu, nu stârnesc de obicei sentimente protective, dar tu... ești altfel. Nu sunt pe punctul de a mă îndrăgosti de tine, Faine, și nu sunt nici masochist. De aceea, trebuie să punem punct aici și acum. Poate că nu te-ai aflat prea mult în compania lui Harding,

dar a fost de-ajuns pentru ca ceva să se întâmple cu inima ta. Și a lui, dacă e să mă întrebi pe mine. Îți recomand să ai o relație cu el, să-l lași să-ți frângă inima și să treci peste asta, apoi îmi voi încerca șansele cu tine. Până atunci, adio.

O mai sărută o dată pe frunte.

– Ne vom revedea.

Când pătrunse în micul hol al apartamentului ei, Faine închise ușa și se sprijini cu spatele de ea. Greg o făcuse să se simtă insignifiantă și o umilise, iar sentimentul nu era deloc plăcut, mai ales că și pentru acest lucru trebuia să-i "mulțumească" tot lui Burke Harding.

Încet, cu mișcări lente, începu să se demachieze și să se dezbrace. Deși era obosită, știa că nu va putea dormi. Se duse în bucătărie și aprinse aragazul. Voia să-și încălzească niște lapte. În așteptare, ochii ei se plimbară prin mica încăpere a dormitorului, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Locuința ei era la fel cu multe alte garsoniere din Auckland. Nu avea nimic original. Mobila însă masca imperfecțiunile casei.

Avea o sofa extensibilă, un covor persan pufos – care costase o avere, dar pe care nu regretase niciodată că-l cumpărase – și o măsuță lungă din sticlă. Pereții erau zugrăviți în crem, iar tablourile și plantele ofereau casei mai multă personalitate și viață.

I se spusese că gustul ei era eclectic și credea că descrierea i se potrivește. Camera părea mai mare decât era de fapt. Atmosfera era una de calm, eleganță și luminozitate, construită cu un buget foarte mic. Cea mai mare parte a amenajării o făcuse singură, exceptând faptul că Anna îi împrumutase o mașină de cusut cu ajutorul căreia își cususe perdelele de un verde-pal, din catifea sintetică, și pernele pentru canapea, verzi cu auriu. Majoritatea accesoriilor care ofereau

camerei un aer atât de original, fuseseră descoperite într-un magazin second-hand și prin vizite la casele de licitații. Fuseseră deci ieftine. Investise ore bune pentru a le reda strălucirea, dar efortul îi fusese răsplătit.

Oftă, turnând laptele într-o cană de porțelan. Se întoarse în sufragerie, puse muzică și se urcă în pat, ascultând vocea de aur a tenorului cântând o arie celebră.

Nu era deloc o alegere bună pentru această seară. Ar fi trebuit să aleagă Vivaldi, Bach sau Haydn, orice, dar nu această muzică romantică și pasională.

Soneria telefonului o trezi la realitate. Pentru o clipă, îl privi fără să înțeleagă despre ce era vorba. Era aproape ora două dimineața. Nu fusese niciodată deranjată de apeluri nocturne, dar auzise astfel de povești. Întinse încet mâna și ridică receptorul.

– Da? zise ea pe un ton agresiv.

– A, speram să fii acasă.

Vocea lui Burke era prea familiară, în ea ghicindu-se și o profundă ironie.

– Te-am trezit cumva?

– Nu, nu, nu m-ai trezit.

Tânăra închise ochii, încercând să ignore căldura care-i inunda sufletul.

– Ce naiba vrei?

Nimeni nu poate auzi un zâmbet, dar Faine știu că bărbatul zâmbea când îi răspunse:

– Doar să te invit la cină mâine seară. De fapt, ar fi mai corect să spun la noapte.

Ea ezită. Acum, nu era momentul să-i spună să nu mai voia să aibă de-a face cu el. Cântecul încărcat de lirism o făcu să se cutremure.

– Da, zise ea, aproape imperceptibil.

– Da, ar fi mai corect să spun la noapte sau da, vrei să vii?

– Da, vreau să vin.

– Bine, vin să te iau la șase și jumătate. Unde locuiești?

Faine îi dădu adresa, întrebându-se dacă nu cumva își pierduse mințile.

– Ne vedem atunci.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Faine?

– Da.

– Trimite-l acasă cât mai repede.

Închise apoi rapid, lăsând-o pe Faine uimită și derutată. Ce naiba vrusese să spună?

Când în sfârșit realiză, se înroși puternic și trânti receptorul la loc în furcă. Ce tupeu avea bărbatul ăsta! Era limpede că, după părerea lui, Greg se afla la ea, de aceea, îi ordonase să-l trimită acasă.

Se ridică și căută grăbită cartea de telefon. Dar erau nu mai puțin de șase abonați cu numele B. Harding și, cum nu-i știa dresa, nu-l putu suna să-i spună că insinuarea lui era jignitoare.

Dar noaptea fu un sfetnic bun. A doua zi, Faine spălă și puse rufele la uscat, îi ajută pe Anna și pe Stu să curețe grădina invadată de iarba pe care primăvara o încurajase să crească până la înălțimi imense, apoi petrecură o jumătate de oră foarte plăcută pe verandă, la soare, hotărând ce flori să planteze și unde anume, pentru a închipui un frumos și colorat covor floral de vară.

După aceea, se spălă pe cap și se uscă, păstrându-și o oră pentru alegerea hainelor pe care avea să le poarte la cină. Cum nu știa unde vor cina, decizia era destul de dificilă. Din puțina ei experiență, știa că există foarte puține restaurante deschise duminica. Ceea ce putea

însemna că vor cina acasă.

Nu știa ce stil de locuință are Burke, dar faptul că regreta amarnic că se vârâse în povestea asta n-o ajuta deloc să se hotărască.

În sfârșit, se hotărî să aleagă o rochie simplă, cu mâneci lungi și bufante. Singurul lucru prin care ieșea în evidență era materialul, cu decorațiuni fine și delicate. Alese pantofi negri și niște cercei pe care-i avea de la bunica.

Când fu gata, se așeză să citească puțin. Afară, soarele strălucea minunat de frumos. Era cald, dar serile se făcea răcoare.

La început, nu auzi bătaia în ușă. Apoi, soneria o făcu să tresară. Cartea îi alunecă din mâini și căzu pe covor. Se aplecă s-o ridice, apoi se îndreptă către ușă, conștientă că nu deschidea o simplă ușă, ci ușa viitorului său. Viitor asupra căruia n-avea niciun control.

Capitolul 4

Bărbatul aștepta liniștit, ținând în mână o garoafă roșie. Când Faine deschise ușa, îi zâmbi, iar ochii lui albaștri-verzui o priviră din cap până-n picioare, oprindu-se o clipă asupra buzelor moi și senzuale.

– Arăți minunat, zise el, oferindu-i floarea. Bunica mea ți-a trimis-o. Spune că numele tău se potrivește numai cu garoafele.

Uimită, Faine mirosi floarea.

– Sper că este un compliment, zise ea, permițându-i să intre în casă. Ce frumos miroase! De obicei, hibridările fac florile să-și piardă mirosul.

– Această floare e din grădina bunicii!

Intrarea lui în apartament făcu spațiul să pară mai mic.

Suntem doi uriași, se gândi tânăra.

– Vrei să bei ceva? întrebă ea.

– Nu, mulțumesc, răspunse el, și zâmbi. Nu vreau nimic. Asta-i haina pe care vrei s-o porți?

Ea încuviință.

– E încă prea cald. O țin eu pentru tine, zise el, întinzând mâna.

Faine îl lăsă să-i ia haina. Ah, se comporta ca o adolescentă la prima întâlnire. Abia putea să-și controleze tremurul vocii. Respiră adânc, puse garoafa într-o vază și-și luă geanta.

– Sunt gata, anunță ea.

El privi curios camera, apoi se uită către ea.

– E foarte drăguț aici, dar cred că te preferam în căsuța colonială pe care am văzut-o amândoi.

– O, și eu, oftă ea. Dar să fim serioși! Și eu aș prefera să locuiesc în multe alte locuri. Totuși, e mai bine decât nimic. Am intimitate și e aproape de bibliotecă și de centru.

Apropierea dintre ei începuse s-o streseze.

– Mergem? întrebă ea.

– Desigur.

Afară, nu-i mai aștepta Rolls-ul argintiu, ci o mașină la fel de luxoasă, cu tapițerie din piele verde-pal. Faine se așeză zâmbind pe scaunul din dreapta șoferului.

– Unde mergem? întrebă. Sau e o surpriză?

– Nu ți-am spus? se miră el, deși știa foarte bine că n-o făcuse. Acasă, la bunica. Vom petrece toți o seară liniștită.

– Credeam că Gavin și soția lui locuiesc împreună cu tine.

– Așa e, dar acum sunt plecați.

Bărbatul coti pe un drum care ducea către faleză. Deși tonul lui nu se schimbase, ceva din atitudinea sa îi semnalase clar că-l supărase. Cu ce anume? se întrebă Faine. Probabil că dizabilitatea lui Gavin îl durea și nu voia să discute despre asta nici măcar tangențial.

Ea începu să vorbească despre altceva, pe un ton lejer, folosindu-și abilitatea de a face conversație pe orice subiect, câștigată urmărindu-și mama la nenumăratele întâlniri diplomatice. Era un talent mărunt, dar îi înlesnise adesea viața.

Bărbatul opri în fața unei case superbe îndreptate către golful Helier.

Locuința nu era modernă, dar nici foarte veche. Probabil că fusese construită în urmă cu vreo patruzeci de ani. Avea uși mari, din lemn, care conduceau către un hol larg, unde se aflau scările din lemn sculptat.

Bărbatul o invită într-o încăpere cu ferestre mari, care dădeau către o terasă pardosită cu gresie, pe jumătate acoperită cu plante agățătoare. Dincolo de ea se vedea golful.

Aici, îi aștepta bunica lui Burke. Era o femeie înaltă, de aproximativ șaptezeci de ani, cu ochi inteligenți și zâmbet plăcut.

Nu era tipul clasic de bătrânică simpatică, se gândi Faine când Burke făcu prezentările. Bărbatul moștenise, desigur, inteligența și farmecul lui Ellen Guilford și, de asemenea, stăpânirea de sine a femeii.

– Ce drăguță ești! exclamă gazda ei cu amabilitate. Multe fete din ziua de azi poartă haine de felul ăsta, dar nu le avantajează. Mă întreb adesea cum se vor simți când copiii lor le vor vedea astfel îmbrăcate în fotografii.

Faine zâmbi.

– Probabil exact cum se simțea mama când râdeam în hohote de hainele pe care le purta când era tânără.

– Ceea ce e un mod politicos de a-mi spune că sunt demodată, observă doamna Guilford. Dar ai dreptate, draga mea. Una dintre plăcerile bătrâneții este de a face comentarii acide despre lumea modernă.

Dar, în ciuda declarațiilor ei, bunica lui Burke se dovedi foarte modernă în gândire și la curent cu progresele lumii contemporane. Pe măsură ce timpul trecea, Faine descoperea că se amuză copios,

fermecată de inteligența celor doi și de conversația lor interesantă.

Deși Faine află că aveau o menajeră, masa delicioasă fu servită de către doamna Guilford însăși.

La sfârșit, sosiră lichiorurile și cafelele pe care le băură în bibliotecă, pe fondul muzical ales de Burke. Nu erau melodii foarte romantice, dar atmosfera era relaxată și Faine simți umărul bărbatului lângă al său. Chiar atunci avu revelația că i se întâmplase ceva absolut nou și diferit de tot ce trăise până atunci.

La un moment dat, doamna Guilford se ridică, declarând că vrea să se ducă la culcare. Faine se uită discret la ceas și observă că era ora unsprezece. Când bunica plecă, tânăra se întoarse către Burke și-i spuse că voia să se ducă acasă.

Ceva sclipi în ochii bărbatului, dar replică blând:

– Desigur. Aseară te-ai culcat cam târziu, nu?

Obrajii ei deveniră roz, lucru care-l convinse pe Burke că Greg rămăsese la ea peste noapte și fusese acolo când o sunase. Pentru o clipă, vru să nege, dar până la urmă ridică doar din umeri, răzgândindu-se. N-avea niciun drept s-o întrebe despre viața ei personală!

– Am putut recupera astăzi, replică ea calm, luându-și geanta de pe scrinul din lemn de kauri care servea drept masă.

– Și mâine nu vei putea recupera?

– Nu.

El îi așeză haina pe umeri. De partea cealaltă a camerei se afla o oglindă, situată deasupra șemineului. În ea se reflectau amândoi, ca două liniștite figuri din porțelan. Lumina blândă strălucea în părul lui Burke în nuanțe de aramă întunecată și punea în pletele ei o aură de chihlimbar.

El o privea nemișcat, cu o expresie de gheață. Ceva din felul în

care stăteau, el supraveghind-o atent, în așteptare, ea cu fruntea puțin aplecată spre înainte, îi amintea tinerei de o statuie pe care o văzuse cândva, reprezentând o fiară ieșită la vânătoare. Ea îl privea aproape sfios, expunându-și gâtul gol loviturii finale.

Un fior o străbătu. Se îndepărtă de el, iar Burke ridică fruntea și se uită la reflectarea lor în oglindă. Momentul de panică se risipi ca prin farmec când bărbatul întrebă:

– Ne stă bine împreună, nu? De obicei, par un uriaș pe lângă oricine altcineva.

Era adevărat. Aceeași senzație o avusese și ea, văzându-l alături de tânăra manechin de ieri-seară. Trebuia să recunoască faptul că era ușor geloasă.

Cu voce tare, replică însă:

– Știu ce vrei să spui. Și, dacă tot a venit vorba de dimensiuni, care este cuvântul grec de care mi-ai vorbit?

El zâmbi, amintindu-și imediat discuția lor anterioară. Avea o minte ascuțită și nu uita nimic, observă ea.

– Grecii aveau un cuvânt pentru orice. În cazul nostru, este "bathykolpos".

– Și ce înseamnă?

El o privi drept în ochi, apoi coborî ușor privirea către umeri și sâni.

– Generos, zise el. Homer îl folosea. Se pare că, în epoca eroilor, era de dorit ca femeile să aibă dimensiuni generoase.

Așezându-și palmele pe umerii ei, o trase mai aproape și o strânse în brațe. Se aplecă ușor și-i șopti la ureche:

– Cred că sunt de acord cu ce spune Homer.

O sărută apoi, presând gura sa crudă și puternică peste a ei și forțând-o să-și dea capul pe spate. Era un atac brutal și posesiv. Își

folosea forța masculină pentru a o supune. Mâinile ei se strânseră pe brațul lui, în încercarea de a se îndepărta de el. Era uimită de sălbăticia bărbatului. Îl credea sofisticat, prea stăpân pe sine pentru a-și pierde controlul, dar buzele lui, care o căutau, trădau o foame ciudată.

Burke își ridică fruntea, șopti ceva și începu din nou s-o sărute, de data asta mai tandru, mai blând, până când Faine se relaxă și mâinile ei se ridicară pe umerii bărbatului. El scoase un geamăt ciudat și o apropie și mai mult de el. O mână îi mângâia buclele. Gura lui era dulce, senzuală. Buzele îi coborâră către gât, odihnindu-se puțin pe locul unde se simțea pulsul, ca și cum i-ar fi plăcut să-i simtă bătăile inimii sub buzele sale.

Faine respiră adânc, cu sete, prinsă într-o senzație divină de plăcere, necunoscută până atunci. Simțurile îi erau toate în alertă. Putea simți căldura și mirosul ușor sărat al pielii lui, putea simți delicata sa îmbrățișare. Bărbatul respira profund și rapid, iar ea putea auzi cum îi bate inima lângă pieptul ei. Deschise ochii încet. Ochii lui erau închiși, cu genele lungi și negre odihnindu-se deasupra pomeților.

Un elan de tandrețe o cuprinse pe neașteptate. O, Doamne, se gândi ea, m-aș putea îndrăgosti de el atât de ușor! Deși știa că ar fi fost cel mai stupid lucru pe care l-ar fi putut face. Pentru că, orice ar fi vrut de la ea, acest lucru nu putea fi în niciun caz o poveste de dragoste. Era prea obișnuit cu aventurile pentru a se lăsa prins într-o fantezie romantică.

– Burke, zise ea cu vocea răgușită, atingându-i obrazul cu vârfurile degetelor.

Genele sale lungi se ridicară și bărbatul o privi adânc în ochi. Era o privire cercetătoare, pătrunzătoare, într-un contrast ciudat cu

pasiunea pe care o arătase acum câteva clipe.

Înghețată, aproape enervată de întrebarea dură din ochii lui, pe care era incapabil s-o ascundă, Faine se retrase, cu o expresie rece. Doar căldura pielii o putea trăda.

– Ar fi mai bine să plec, zise ea, conștientă că mâinile lui se odihneau încă pe umerii ei.

El zâmbi cu un amuzament ironic și-și plecă fruntea, sărutând-o lângă ureche.

– Ești o fată sensibilă. Dar să știi că ești în siguranță aici. E greu de crezut că te pot seduce, cu bunica lângă noi.

– Crezi că ai putea să mă seduci?

Imediat ce spuse aceste cuvinte, le regretă însă. Sunaseră ca o invitație, ca o provocare.

El o privi lung, cercetător.

– Da, cred. Ești o femeie cu multă stăpânire de sine, dar căldura instinctului te trădează. E vorba de o atracție primară. Amândoi am recunoscut asta imediat.

– Imediat?

El zâmbi și o atinse pe obraz.

– Desigur. Imediat după ce te-am întâlnit, m-am gândit toată ziua la ochii tăi, strălucind ca două topaze, și la gura ta senzuală, pe care știam că-mi va face plăcere s-o sărut. De ce crezi că am venit în Baillie Street să iau cărțile pentru Gavin?

– Nu te cred, zise ea. N-aveai de unde să știi că lucrez acolo.

– Te-am văzut venind de vizavi și am făcut niște verificări în timpul zilei.

Aproape că începuse să accepte această realitate, chiar așa incredibilă cum era. Apoi, se încruntă, văzând trecând prin ochii lui o lumină rapidă și cinică. Tresări. De teamă?

– Nu-ți place ideea unei vânători? întrebă el blând. Cred că ți-ai dat seama că nu există coincidențe. Sau, în orice caz, acestea nu se întâmplă atât de frecvent cum ar părea. Numai întâlnirea cu Gavin de a doua zi a fost o coincidență. Atât!

O trase din nou aproape de el, ținând-o cu brațe blânde, dar ferme. Îi privi fața uimită și zâmbi ușor, cu un aer de cochetărie, fără ca trăsăturile lui să dezvăluie nimic. Și totuși, Faine știa că sub masca de om de lume se ascunde o emoție întunecată. Acum un minut numai, o dorise și o sărutase cu o forță brutală. Dorința lui o completa pe a ei. Închise ochii și întoarse capul, ca și cum ar fi căutat să scape rapid prin ușa deschisă.

– Ți-e teamă de mine? întrebă el.

Apoi adăugă, pe un ton mai scăzut:

– N-am să-ți fac rău, Faine.

Încerca s-o liniștească, de parcă ar fi fost o adolescentă lipsită de experiență.

Probabil că bărbatul zărise în ochii ei sclipirea de mânie, pentru că începu să râdă și o eliberă, conducând-o către ușă. Pe drumul de întoarcere, folosi și el tehnica ei, vorbind liniștit și calm despre nimicuri.

Când ajunseră acasă la ea, nu-l invită să urce. Și nici el nu se aștepta s-o facă. Îi ascultă mulțumirile politicoase pentru seara petrecută împreună, plecând ușor capul. Pe urmă, îi ridică palma, o întoarse și-i sărută încheietura. Un gest fermecător, cu excepția faptului că limba lui urmări linia fină și albastră a unei vene, într-o mângâiere atât de erotică, încât Faine nu știu cum reuși să ajungă apoi până la ușă. Se relaxă numai când ajunse în hol, presându-și mâna la piept ca și cum ar fi fost rănită. Simțea că pe ea rămăsese urma de foc a sărutului.

În acea noapte, avu un vis. Acesta începu destul de bine și obișnuit. Se făcea că merge pe un coridor lung, cu pereții placați cu oglinzi. Oriunde se uita, își putea vedea imaginea răsfrântă. Apoi realiză că fiecare oglindă era o ușă și, într-un fel ciudat, cum se întâmplă în vise, știu că în spatele fiecăreia se aflau oameni care-i ascultau pașii. Începu să se miște și ajunse într-un loc unde o așteptau mai multe persoane. Printre ei se aflau Dougal, Gavin și Libby, doamna Guilford, Anna și Stu... toată lumea pe care o cunoștea. Toți o priveau trecând printre ei. Și Burke aștepta acolo. Era cu spatele la ea, dar îl recunoscu după umerii largi, picioarele lungi și felul în care stătea. Se întoarse s-o primească, zâmbi și-i întinse mâna. Atunci, simți un moment de intensă bucurie. Dar imediat apoi, bărbatul ridică cealaltă mână și-și dădu la o parte masca de pe chip, dezvăluind un craniu.

Deși teama care o cuprinse era foarte reală, conștientiză că totul nu era decât un vis. Înainte de a se trezi, auzi râsete și toată lumea își dădu la o parte masca, dezvăluindu-și craniile care rânjeau cu orbitele goale.

Apoi își dădu seama că se trezise și se afla întinsă în pat, gemând. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, în timp ce stropi mari de sudoare îi curgeau pe frunte și pe gât.

Era aproape dimineață. O pasăre ciripea afară, într-un copac din fața ferestrei, făcând ca teroarea visului să dispară.

– Ce stupid! șopti ea.

Apoi, mai tare.

– Ce stupid!

Dar numai după ce făcu un duș și-și bău cafeaua reuși să-și regăsească echilibrul.

Era timpul să plece la serviciu. Avea să uite de toate aceste gânduri

îndeplinind sarcinile de zi cu zi. Coșmarul avea să fie și el dat uitării.

Era bucuroasă că Burke n-o mai căutase de câteva zile, iar visul fu până la urmă absorbit de subconștient la fel de ușor cum se născuse.

O sună însă într-o bună zi și în weekend merseră să vadă reprezentația de operă cu Madame Butterfly. Faine plânse la final, iar Burke o ironiză pentru sentimentalismul ei și o tachină fără milă. Apoi, o duse într-un club și dansară până la două dimineața.

Faine era obișnuită cu atracția exercitată de acest bărbat în rândul femeilor, dar niciodată nu mai fusese ținta atâtor priviri invidioase ca astăzi. Inima ei tresărea de fiecare dată când îl privea. Avea o autoritate care ar fi atras toate privirile, chiar fără ajutorul înălțimii și înfățișării sale superbe. Nu se putea abține să nu se gândească de ce anume o alesese pe ea, când atâtea femei frumoase, cu atâtea lucruri de oferit, ar fi fost bucuroase să fie cu el.

Pentru o clipă, o palidă amintire a visului îi întunecă privirea și se înfioră.

– Nu pot să cred că ți-e frig! zise el.

– Nu, răspunse ea.

Apoi, îi povesti despre vis. De ce o făcea, habar n-avea. Dar cel puțin omise partea cea mai spectaculoasă a lui.

Urmă o lungă tăcere. Faine își dădu capul pe spate ca să-i urmărească reacția. Nu se aștepta la nimic altceva decât la o nouă ironie. În schimb, expresia lui fu calmă, greu de descifrat. Ochii îi erau ficși și înghețați. Era greu de perceput în lumina difuză a clubului, dar parcă ceva din culoarea lor se ștersese, fixându-i trăsăturile într-o mască nemiloasă.

Faine se dădu un pas înapoi. Invers decât se întâmplase în visul ei, Burke o privi și masca dispăru când bărbatul îi zâmbi plin de căldură, aproape tandru.

– Nu fi așa înspăimântată! zise el ușor, trăgând-o mai aproape și ținând-o strâns în brațe.

Mișcările lor se completau reciproc. Mâna lui caldă îi strângea degetele, iar sânii ei erau presați de pieptul lui puternic.

Încet-încet, atracția începu să se transforme în dorință. Căldura atingerii lui i se împrăștie în tot trupul.

– Hai să plecăm! zise el deodată.

Până ajunseră la ușa ei, bărbatul nu mai spuse nimic, iar când vorbi, glasul îi sună aproape tandru.

– Ai de gând să mă inviți înăuntru să bem o cafea, Faine?

Ea ezită o clipă, privind cheile pe care le ținea în mână. Știa foarte bine unde putea duce o astfel de invitație. Ar fi sfârșit prin a face dragoste și, din pricina pasiunii care o făcea să simtă că prin vene îi curge foc, nu sânge, nu l-ar fi putut împiedica să-și petreacă restul nopții în patul ei.

Probabil că era demodat să fii virgină la treizeci și trei de ani. Dar ea era. Nu era nici mândră, nici rușinată de acest lucru și nu căzuse niciodată în plasa bărbaților care credeau că era dreptul lor să facă dragoste cu persoana pe care o invitaseră la cină în oraș. Dar acum lucrurile stăteau altfel, se gândi ea cu teamă. Și asta numai pentru că și ea îl dorea.

Cu voce tare, spuse însă sec:

– Nu, n-am de gând!

Burke vârî cheia în broască. Ea suprinse o lumină vie în privirea sa și el zâmbi. Bărbatul își plecă fruntea și o sărută timid, apoi pasional.

– Asta doar ca să știi ce pierzi, zise el, cu obișnuitul său ton ironic. Vise plăcute!

"Dacă nu mă mai caută niciodată după această seară, voi ști ce

anume voia de la mine", se gândi ea când ajunse în casă și începu să se demachieze. Nu că el ar fi făcut vreun efort să-și ascundă dorința în ceea ce o privea! În fiecare clipă aceasta ieșea la iveală, deși nu devenea niciodată foarte vizibilă sau jignitoare. De fiecare dată când o privea, ochii lui albaștri erau iluminați de o flacără. Culoarea lor înghețată la suprafață ascundea focul din profunzime.

O, da! O dorea. Dar asta era oare tot? Crezuse – de ce să nu fie sinceră și să mărturisească tot? – se rugase ca insistența lui să fie motivată de ceva mai mult decât dorința de a face dragoste cu ea. Pentru că, dacă asta era tot, mai devreme sau mai târziu avea să capituleze. Va ști astfel ce înseamnă să fie strânsă în brațele lui și să simtă forța pasiunii sale. Dar apoi va simți durerea de a fi părăsită. Sigur o va părăsi, așa cum făcuse cu toate celelalte femei dinaintea ei.

În acea noapte nu visă, dar se trezi a doua zi cu o durere îngrozitoare de cap. Perna îi era udă de lacrimi.

Capitolul 5

Burke o aștepta la ieșirea din bibliotecă a doua zi, seara. Când îl văzu, Faine simți că inima îi tresaltă de fericire, iar un inexplicabil entuziasm îi tăie răsuflarea. Revenindu-și cu greu din emoție, îi întâlni veșnicul surâs ironic și privirea caldă, dar mereu cercetătoare. Slavă Domnului că avea un temperament flegmatic, care o ajuta să ascundă faptul că până și cel mai mic interes din partea lui trezea în ea o incredibilă desfătare!

– Arăți ca primăvara însăși! comentă el în șoaptă, parcurgând cu privirea rochia ei vernil, ușoară și romantică, perfect asortată cu haina.

Faine zâmbi.

– Dacă nu mă înșel, primăvara era o nimfă roșcată îmbrăcată în ghirlande și... cam atât. O ființă foarte diafană. Nimeni, nici cel mai binevoitor om din lume, nu m-ar putea numi diafană. Și apoi, adăugă ea cu drăgălășenie, tu ai părul roșu, nu eu.

El zâmbi, deschizându-i portiera.

– Părul meu, cum mi s-a spus de către persoane informate și competente, este arămiu, nu roșu. Iar dacă ai spus toate astea

crezând că referindu-te la nimfa lui Botticelli mă vei forța să te complimentez, te-ai înșelat.

Ușa se închise în urma ei. Bărbatul înconjură mașina și intră la rândul lui, cu acele mișcări mici și controlate pe care le admira a câta oară!

Porni motorul, întoarse capul și spuse:

– Ai ales această rochie pentru că îți subliniază fiecare linie și rotunjime a trupului. Îți stă minunat. Complimentele sunt de prisos atunci când cineva se cunoaște pe sine atât de bine cum e cazul tău.

Faine se încruntă.

– Am straniul sentiment că tu mă faci să mă redescopăr.

– Prostii! Ești prea inteligentă pentru a nu-ți da seama când un compliment e fals.

Îi zâmbi.

– Ai mult mai mult gust decât multe alte femei și ai norocul de a avea un corp superb. Oricine a avut grijă de tine în anii de formare, a făcut o treabă minunată. Majoritatea femeilor care au înălțimea ta poartă haine largi, în speranța de a-și ascunde dimensiunile și încalță pantofi fără toc. Lucruri total greșite! Cine te-a învățat să fii mândră de înălțimea ta, Faine?

– Mama, zise ea încet.

Era mișcată mai mult de comentariile lui despre mama sa decât de sincerul său compliment.

– Și ea era înaltă. Am fost norocoasă și pentru că n-am crescut decât după cincisprezece ani, când eram suficient de matură pentru a învăța să mă împac cu situația.

– La cincisprezece ani eram la fel de înalt ca acum.

Și-l imagină pentru o clipă. Înalt, greoi, un adolescent diferit de ceilalți. Inima i se strânse cu duioșie. Această mărturisire o

impresionă. Fusese ciudat și stângaci sau avusese dintotdeauna această grație felină? se întrebă ea.

– Unde mergem? încercă ea să schimbe subiectul, cu un glas răgușit.

– La tine acasă, ca să te schimbi în ceva mai puțin formal, și apoi către Howick, răspunse el calm. Un cuplu de prieteni s-au trezit ieri la ușă cu niște musafiri din America și s-au hotărât să organizeze în cinstea lor o petrecere cu grătar.

– O!

– M-au sunat ieri-seară. Am încercat să-ți telefonez după aceea, dar nu răspundeai. Am fost în Wellington toată ziua. Aș fi pus secretara să te sune, dar nu voiam să pară un telefon de afaceri. Speram să fii liberă.

Era probabil foarte obișnuit ca femeile să-și amâne orice alte întâlniri când suna el, dar îi fu recunoscătoare că n-o considerase liberă din start.

– Sunt, răspunse ea încet, îmblânzită de atingerea lui și de delicatețea bărbatului. Cât de colocvială va fi întâlnirea?

El zâmbi.

– La familia Layton, am văzut tot felul de petreceri. De la cele în bikini, la cocteiluri cu ținute de ceremonie. Sal este foarte ospitalieră; sunt convins că-ți va plăcea. Vei putea să înoți, dacă vrei.

Faine alese o ținută kaki și o haină arămie până la genunchi. Culorile îi puneau în evidență culoarea strălucitoare, minunată a chipului.

– Foarte frumos, aprecie Burke când o văzu.

Probabil că el se schimbase în oraș, pentru că purta haine ușoare: un pantalon bej și o cămașă fină. În plus, mai avea o haină asortată, care stătea pe bancheta din spate.

Exact ținuta pe care un milionar trebuia s-o poarte la o petrecere cu grătar, se gândi Faine. Imediat apoi, un gând o făcu să tresară. "O, Doamne, îl iubesc!", se sperie ea.

– Faine?

Ea zâmbi ușor, plecându-și genele, pentru ca ochii lui să nu-i ghicească gândurile.

– Ce este?

Pentru o clipă, tânăra se întrebă care ar fi fost reacția bărbatului dacă i-ar fi mărturisit că s-a îndrăgostit de el. Merita efortul de a-l vedea măcar o clipă nedumerit.

– Nimic, minți ea, luându-și geanta.

– Într-o bună zi, nu-ți va mai fi la fel de ușor să-mi eviți întrebările, o anunță el pe un ton calm, indiferent.

Familia Layton locuia într-o casă splendidă, așezată cu fața către golf, o casă modernă, cu mai multe nivele. Stilul arhitecturii și al mobilierului era mediteranean, oferind impresia unui spațiu aerisit. Ambianța era absolut încântătoare, în special datorită zidurilor albe pe care se profilau ghivece imense de plante și o colecție impresionantă de artă modernă în culori strălucitoare.

Sal și Philip Layton erau la fel de fermecători ca locuința lor. Invitații din America erau amuzanți, seara era plăcută și, din fericire, fără insecte. Toate lucrurile conspirau pentru a face din această petrecere o adevărată sărbătoare. Nu că vreuna dintre femeile aflate în preajma lui Burke s-ar fi putut plânge vreodată de plictiseală. N-avea de ce să se plângă de privirea lui leneșă și posesivă ațintită asupra ei; acest lucru n-o făcea să se simtă prost. Întreaga lui atitudine arăta foarte clar că era partenerul ei pentru această seară și, deși erau și alți bărbați singuri prezenți la familia Layton, niciunul nu făcu vreun gest pentru a se apropia de ea.

Era un lucru flatant, hotărî Faine, întâlnindu-i privirea. Dar ar fi dat orice să priceapă ce planuri avea în privința ei.

Dușurile aflate lângă piscină compuneau un spațiu la fel de încântător ca restul proprietății. Încăperile erau acoperite cu faianță verde și albastră, iar în centru se afla o oglindă imensă. Faine rămase singură înăuntru. Celelalte două femei alături de care intrase să se schimbe, ca și gazdele, plecaseră înainte.

Se îmbrăcă în costumul de baie galben, dintr-o bucată, mulțumind Cerului pentru machiajul rezistent la apă. Părul i se va usca în niște bucle rebele, dar în seara asta nimic nu mai conta. Aruncă o privire în oglindă și remarcă plăcut surprinsă cum costumul îi punea în evidență atuurile, de la picioarele lungi până la curbele sânilor și ale șoldurilor.

Faptul că mersese la plajă în weekend îi oferise un bronz ușor, care-i stătea bine.

Auzi niște voci în apropiere, dar numai când își auzi numele realiză că se discuta despre ea. Îngheță, incapabilă să descopere un mod prin care să-și facă simțită prezența fără să pună într-o situație neplăcută persoanele care vorbeau.

– ... mă întreb dacă e noua prietenă a lui Burke, zise una dintre voci, râzând. Dacă e, înseamnă că bărbatul și-a schimbat gusturile. Fata asta chiar e capabilă să susțină o conversație inteligentă, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea partenerelor pe care le-a avut.

– Adevărat. Don spunea mereu că Burke își alege femeile pentru odihnă și recreere și că tot ce vrea de la ele e o față frumoasă, un trup plăcut și capacitatea de a tăcea.

– Ei, nu cred că asta-i tot ce vrea, răspunse prima femeie cu subînțeles. Dar cine e ea?

– Este bibliotecară. Tatăl ei a fost John Hellier. El și soția sa au fost

uciși într-un atentat terorist cu bombă. Mașina lor a explodat. Mi se pare că se întâmpla în Orientul Mijlociu. Acum vreo șase ani, cred. Trebuie să-ți amintești – a fost un incident cu ecouri internaționale.

– A, da, diplomatul...

Urmă o pauză, apoi femeia reluă:

– Mă întreb dacă Burke vrea în sfârșit să se căsătorească. Dacă-mi amintesc bine, familia Hellier este bine situată din punct de vedere social, una dintre primele care au venit la Hawkes Bay. Burke ar face o alegere ideală căsătorindu-se cu ea. Poate că asta și vrea – un trecut glorios, o familie veche. Nu că ar avea nevoie de astfel de lucruri!

Faine își mușcă buza, furioasă pe sine însăși că se lăsase atrasă într-o astfel de situație. Reușise să identifice persoanele care discutau, iar faptul că le plăcea și că și ele păreau s-o placă n-o ajuta deloc.

– Ei bine, poate fi mândru de ea, aprobă cealaltă femeie. Pare o fată drăguță și sensibilă, știe să se poarte și are "atitudine". Împreună, fac un cuplu superb, nu-i așa? Deși... sunt foarte înalți.

– Sunt magnifici. Ca niște lei, arămii și bronzați. Pariez că vor avea niște copii minunați.

Amândouă femeile izbucniră în râs. Faine își duse mâinile la obraji, șocată de imaginea copilului lui Burke legănat de brațele sale.

– Ei bine, de dragul ei, sper că vrea să se însoare, reluă femeia cu un ton sec. Nu prea vorbește ea și nu-i ușor s-o cunoști, dar nu pare genul care are relații de câteva zile. Dacă Burke vrea doar o aventură, atunci va avea de suferit.

– L-ar putea refuza.

Râseră amândouă la această remarcă.

– Tu așa ai face, dacă ai fi singură și tânără? Hai să mergem la piscină...

Vocile se îndepărtară. Faine răsuflă adânc și ieși din cabina de duș,

cu ochii strălucitori și obrajii în flăcări. Reuși să ajungă la bazin, fără ca vreuna dintre femei să-i observe venirea. Era o prostie să se lase atât de mult influențată de niște bârfe, nici măcar malițioase, se gândi ea. Problema adevărată era că vorbele lor coincideau cu propriile ei gânduri, întărindu-i convingerea că ar trebui să găsească puterea de a-i spune lui Burke că nu mai voia să-l vadă vreodată.

– Intri în apă? Sau ai de gând să decorezi această parte a piscinei tot restul serii? întrebă bărbatul aflat în spatele ei, făcându-i inima să tresară.

Întoarse capul. Pe jumătate ascuns în întuneric, bărbatul părea și mai înalt. Razele soarelui aflat la asfințit îi îmbrăcau trupul în străluciri magnifice de aur. Burke ridică mâna și-i atinse umărul, plimbându-și degetele pe pielea de satin, într-o mângâiere tremurătoare.

– Nu cred că-ți dorești asta, adăugă el.

– De ce? se miră ea.

– E vorba de instinctul atavic de a-ți ascunde iubita de ochii celorlalți. Ești întruchiparea dorințelor oricărui bărbat. Ești o zeiță de aur. În piscină cu tine! Înainte să fiu nevoit să mă bat cu cineva din cauza ta!

Râsul ei avea o notă supusă, încercând să-și ascundă tulburarea care punea încet stăpânire pe ea. Dacă ar fi putut afla ce avea de gând bărbatul ăsta! Se întoarse și se aruncă în apă. Timp de patru ani trăise în locuri unde piscina era o necesitate, așa că era o înotătoare foarte bună. Când Burke o urmă, se afla deja la celălalt capăt al bazinului.

– Înoți ca un delfin, șopti el, când reuși s-o strângă în sfârșit în brațe. Costumul ăsta poate să iasă? întrebă el, privindu-i umerii goi.

– Nu. Materialele moderne sunt magice.

El zâmbi și-și plimbă privirea de-a lungul trupului ei.

– Te cred, zise el sec. Totuși, e dăunător pentru presiunea mea arterială.

– Nici tu nu arăți foarte rău în slipul ăla, replică ea, atingându-l ușor pe brat.

El respiră scurt și, când ea vru să se îndepărteze, o reținu în loc, apăsându-și mâna pe mâna ei.

Faine își ridică încet capul, scuturându-se ușor, pentru a înlătura picăturile care-i alunecau pe față. Ochii lui îi întâlniră privirea și căpătară o strălucire ciudată, care o sperie.

Apoi, cineva îl strigă și el îi abandonă mâna, întorcându-se. Momentul trecuse. Faine rămase palidă și tremurândă, resimțind încă șocul confruntării cu realitatea atât de limpede că bărbatul era pur și simplu înfometat după trupul ei.

Momentul se sfârșise, dar semnificațiile sale trenau încă, făcând-o conștientă de atingerea lui, de apropierea lui, dureros de conștientă de carisma sa, de forța sa masculină. Iar el își dădu seama de asta, pentru că tot restul serii o priviri cu o expresie ironică.

Petrecerea se sfârși destul de devreme. Schimbarea de fus orar îi copleși până la urmă pe americani și, pentru că aproape toată lumea prezentă lucra a doua zi, Porche-ul lui Burke părăsi curtea familiei Layton pe la ora unsprezece. Luându-și la revedere, cei doi promiseră să se revadă cât de curând cu gazdele.

– Te-ai distrat? întrebă Burke.

Întrebarea lui avea un accent detașat și rece.

Foarte calm, ea răspunse:

– Atât cât se poate distra cineva la o ceremonie de inițiere tribală. Mi-au plăcut prietenii tăi.

– Și ei te-au plăcut, adăugă el pe un ton indiferent, aproape plictisit.

O mașină le tăie calea; Burke apăsă frânele și ocoli vehiculul prin mișcări precise. Luate într-o fracțiune de secundă, deciziile sale rapide demonstrau încă o dată că are instincte de vânător.

După aceea, urmă o tăcere. Bărbatul se concentră asupra drumului și, probabil, se gândi Faine, voia să-i arate că fusese iritat de impolitețea ei.

Tânăra se întinse în scaun închizând pe jumătate ochii, pentru a evita lumina puternică a felinarelor. Mai devreme, pe cer, către apus, apăruse luna nouă, dar luminile orașului întunecau vederea stelelor. Oftă încet. Câteodată, tânjea aproape dureros după o locuință la țară, un loc unde să se retragă când orașul devenea prea gigantic și prea zgomotos. Dacă trebuia să aleagă un oraș, n-ar fi găsit un loc mai bun decât Auckland, cu plajele și parcurile sale, cele două golfuri și dealurile Waitakere, împădurite și străbătute de cărări pentru trasee, dar nu curgeau râuri în Auckland și nici nu cântau noaptea bufnițe în copaci, iar stelele erau greu de văzut în abundența de lumini a orașului.

– A fost un oftat foarte trist, remarcă Burke, surprinzând-o. Ești obosită?

– Puțin.

– Ai stat trează noaptea trecută?

– Nu, nu foarte.

Conversația se întrerupse din nou, până când ajunseră la ea acasă. Faine n-avea de gând să-l invite să intre. Schimbul de replici din piscină o convinsese că, de această dată, nu trebuia să mai arate nicio ezitare. Dar când el îi deschise ușa, tânăra îi permise foarte ușor să intre în hol, deși o cuprinse o furie fatalistă când realiză că nu-l poate refuza.

– Să aprind lumina, șopti ea, întinzând mâna.

Dar ochii lui de culoarea acvamarinelor păreau capabili să vadă în întuneric. Îi simți mâinile pe umerii săi, întorcând-o spre el. Grea și greu de evitat, gura bărbatului îi găsi buzele, forțând-o să le deschidă.

Faine mai fusese sărutată; Burke însuși o mai sărutase și altă dată; și alți bărbați, înainte. Majoritatea acestor săruturi îi plăcuseră. Sărutul lui Dougal avusese puterea de a o face să-i tremure în brațe. Dar niciodată nu mai simțise o dorință atât de intensă. O flacără de cristal o cuprinse, făcând-o să-și piardă capul. Era întuneric... atât de întuneric... încât nu mai putea vedea nimic. Nu mai simțea decât presiunea gurii sale. Senzațiile se amestecau în ea. Mâinile bărbatului se strecurară sub haina ei, atingându-i umerii goi.

Când Burke își ridică privirea, Faine era ametită, tulburată. După o clipă, când el încercă să-și apese gura pe gâtul ei, tânăra se dădu un pas înapoi.

– Nu!

Vocea lui se auzi cu ecou în mintea ei.

– Nu scapi așa ușor.

Degetele bărbatului îi apăsară gâtul, amenințând-o. Faine începu să se teamă.

– Te rog, zise ea, respirând greu și ridicându-și mâinile pentru a le atinge pe ale lui. Mă învinețesc foarte repede.

– Atunci, stai liniștită, replică el pe un ton dur. Ridică-ți capul. Acum, sărută-mă.

Ea atinse cu mătasea buzelor ei obrazul bărbatului.

– Nu așa! Cum se cuvine.

Ar fi trebuit să se revolte, să-și afirme independența în fața unui astfel de ordin vehement. Dar voia să mai simtă o dată acea incredibilă senzație. Încet, furioasă pe el pentru că o făcea să se roage, furioasă pe ea că se supunea atât de repede comenzii lui, își

dădu capul pe spate și-i sărută colțul gurii, atingându-l puțin cu limba. Auzi respirația lui grea și zâmbi aproape de chipul lui, punându-și mâinile pe obrazul bărbatului. Pielea lui era fierbinte. Dovada că o dorea atât de tare o făcu să se înflăcăreze.

– Sărută-mă, șopti el.

Mâinile lui îi apăsau cu duritate umerii.

Îl sărută din nou; pentru o clipă, inițiativa îi aparținu, până când el preluă controlul, cu o brutalitate care ar fi trebuit s-o înspăimânte.

Dar avu exact efectul contrar. Dorința ei se înteți, pe măsura cererii lui, scăpând de sub control. Haina tinerei alunecă la podea, iar când el își vârî mâinile sub bluza ei, nu protestă. Și totuși, gesturile lui o făcură să tremure.

– Ești atât de frumoasă, gemu el, ținând-o în brațe și sprijinind-o când genunchii ei se înmuiară.

Atingerea lui era minunată, ușoară și totuși cu un strop de violență reținută. Faine întoarse capul, mușcându-și buzele, lăsându-se în voia unor senzații dulci, cum nu mai trăise niciodată până acum. Deci, aceasta era inocenta cruzime a pasiunii, foamea de a experimenta cea mai adâncă și mai misterioasă invazie a propriei intimități.

Cât rămase astfel, nu știa. Nu mai era conștientă de nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei. Nu mai simțea decât atingerea plutitoare a mâinilor și gurii lui.

După aceea, stând să analizeze, realiză că nu mai știa momentul când îi descheiase cămașa. Nu-și mai amintea decât faptul că atingerea pielii lui o făcuse să geamă de o plăcere prea mare pentru a fi oprită. Își strânse mâinile în jurul gâtului lui și se apropie mai tare de trupul lui, într-un gest care arăta clar cât de fermecată era de el.

Și Burke era complet cucerit de ea, era clar. Mâinile lui se mișcară

încet pe șoldurile ei. Gura lui Faine se deschise lângă gâtul bărbatului. Întregul ei trup era străbătut de o tensiune intensă. Dorința ei era atât de mare, încât i se părea că poate muri de frustrare.

Apoi, dintr-o dată, el fu cel care se îndepărtă, trăgându-i bluza la loc și spunând pe un ton detașat:

– Ajunge, Faine. Sunt și eu doar un om. Iar în aceste clipe, stăpânirea de sine abia îmi ajunge pentru a mă comporta cât de cât civilizat.

Tremurând, respirând atât de greu de parcă ar fi alergat la maraton, Faine se sprijini de zid și rămase astfel o vreme, în timp ce tensiunea acumulată amenința să izbucnească într-un uragan de frustrare.

– Faine?

Încercând disperată să-și stăpânească vocea, tânăra răspunse:

– Mă simt bine. Mă străduiesc să-mi recapăt răsuflarea. Ca să folosesc un clișeu, pot spune că ai o lovitură letală.

– Iar răspunsul tău a fost pe măsura așteptărilor oricărui bărbat.

În vocea lui se ghicea o notă de amuzament. Cât de repede își revenise!

Deși era întuneric, ochii ei se obișnuiseră de-ajuns cu obscuritatea pentru a ghici forma neclară care era trupul lui. Burke se aplecă și-l auzi înjurând în șoaptă.

– Ce naiba faci? îl întrebă ea.

– Îți caut haina. Ah...

Se ridică, având haina în mână, și-și puse o mână pe umărul ei, îndrumând-o către cameră. Când intrară, aprinse lumina și lăsă haina pe un scaun.

Faine întoarse capul, înfricoșată de privirea lui scrutătoare, care

reușise să treacă dincolo de masca sub care încercase să se ascundă încă de la prima lor întâlnire. Nu că ar fi trebuit să fie foarte perspicace pentru a-și da seama ce efect aveau tentativele lui de seducție asupra ei. Îi sfâșiase armura protectoare. Fără să se uite în oglindă, Faine știa prea bine că urmele emoției îi rămăseseră pe obraji, că ochii îi erau iluminați de o căldură febrilă și că buzele îi erau roșii și umflate. Ca o a doua piele, atingerea lui rezista pe trupul ei, caldă și senzuală. Pentru prima dată în viața ei, își pierduse complet capul. Iar acum că își revenise, descoperea că nu-i plăcea deloc senzația.

– Faine?

În vocea lui se simți o ușoară senzualitate, care-i străbătu ca o flacără sângele și o făcu să se întoarcă în brațele lui. Cu o singură mână, bărbatul îi ridică bărbia, pentru a-i întâlni privirea.

Pentru o clipă, în ochii ei se putu citi o patimă intensă, dar își coborî genele pentru a o ascunde.

– Nu trebuie să mă urăști, zise el sec, dominant. Sau pe tine, dacă se ajunge și la asta. Nu-mi spune că n-a mai fost nimeni care să-ți spună că ești o femeie foarte sexy.

Lui Faine îi fu necesară multă stăpânire de sine pentru a putea răspunse cu lejeritate:

– Bine, voi încerca.

– Da?

Burke zâmbi deloc amuzat, apoi își plecă fruntea și o sărută.

– Nu mai fi supărată. Dacă te comporți atât de provocator, ar trebui să fii pregătită să suporți consecințele. Când iei prânzul mâine?

– La unu.

– Vin să te iau.

Se întoarse către ușă și părăsi casa, lăsând-o în urma lui, răvășită.

Ușa se închisese de cel puțin cinci minute înainte să se poată elibera din starea de șoc și să meargă încet să pună lanțul de siguranță.

Peste luni de zile de la acest eveniment, Faine decise în sfârșit că acesta fusese începutul. După aceea, Burke o cucerise cu totul. Și reușise atât de bine, încât, peste câteva săptămâni, realiză că este profund îndrăgostită, obsedată de el, că era primul lucru la care se gândea la trezire și ultimul gând dinainte să adoarmă.

Instinctul de conservare o feri însă să-și arate profunzimea trăirilor, ajutată fiind și de faptul că, după acea seară, bărbatul nu mai făcu nicio încercare de a se apropia de ea și de a o cuceri, mulțumindu-se cu o relație amicală și afectuoasă. Faine răspundea săruturilor lui jucăușe cu lejeritate, mulțumită că scăpase de intensitatea pasiunii lui copleșitoare. Era conștientă că, dacă ar fi vrut, Burke ar fi putut-o convinge să facă dragoste cu el în orice clipă. Știa de asemenea că și el era sigur de asta. Urându-se pentru propria-i vulnerabilitate, Faine încerca s-o camufleze în spatele unui aer de bună dispoziție, sperând din inimă că acest truc îl va păcăli.

Cinară de mai multe ori la el acasă, dar de obicei mergeau la un restaurant sau la un club, la teatru sau luau masa cu prieteni. În rândul lor, era acceptată ca ultima cucerire a lui Burke. Se gândea cu un regret amuzat că niciuna dintre aceste cunoștințe n-ar fi crezut că relația lor era pur și simplu platonică. Chiar și ei îi era câteodată greu să creadă. O singură privire, și ar fi fost de-ajuns să remarci farmecul irezistibil al bărbatului și puterea lui de atracție. Iar dacă te uitai cu atenție la buzele lui ușor strânse, într-un efort de autostăpânire parcă, vedeai că este conștient și mândru de magnetismul pe care-l exercita asupra femeilor. Și, deși ochii lui îi aruncau din când în când priviri încărcate de dorință, știa să-și țină tentațiile sub control printr-o disciplină fermă.

Prietenii lor se înșelau deci în privința situației în care se găsea cuplul lor. Erau prietenoși și ușor distanți parcă, până când ajungeau s-o cunoască. Inteligența ei îi suprindea întotdeauna.

Dar, deși prietenii lui Burke se bucurau de compania ei, o relație mai apropiată era imposibilă. Întotdeauna, aceștia își păstrau o oarecare rezervă. Nu găseau că este cazul să se împrietenească, de vreme ce o despărțire era inevitabilă. Iar Burke întreținea această stare.

Prietenii lui formau un cerc restrâns. Erau puțini oameni în care avea încredere. Faine fusese uimită de această precauție extremă, până când, la o mare petrecere, îl văzuse asaltat de oameni care-i cereau favoruri, de femei plictisite și de altele, care nu voiau decât să se folosească de banii și de puterea sa.

Atunci, simți o puternică milă față de el. Gratuită, desigur. Pentru că Burke știa foarte bine să evite toate întâlnirile neplăcute.

Își privi solicitatorii de sus în jos, cu un dispreț rece și plictisit, apoi îi întinse brațul să plece.

– Te-ai purtat cam... urât, îi zise ea în drum spre casă.

Umerii lui se ridicară cu o mirare prefăcută:

– Se mai întâmplă. Dar cred că ți-ai dat seama acum de ce nu-mi place să socializez.

– Da, așa este! aprobă ea.

Burke râse auzindu-i tonul convins și-i luă mâna, ținând-o câteva clipe sub a lui, pe volan.

– Ai un suflet bun, draga mea. Am văzut că mă priveai cu o ușoară compătimire. Nu trebuie să te îngrijorezi. Sunt capabil să mă descurc cu astfel de specimene.

Felul în care-i numise pe acei oameni o făcu să se cutremure.

– Da, am văzut, răspunse ea. Ridici din sprâncene, strâmbi din

buze și oamenii pleacă pe rând, fără să mai îndrăznească să te deranjeze a doua oară. Așa te comporți cu toți care-ți cer favoruri?

În spatele acestei întrebări se ascundea alta, nerostită. "Așa te vei purta și cu mine? Când te vei plictisi de prezența mea, mă vei respinge cu o privire atât de înghețată, încât vor trece ani până când îmi voi reveni din șoc și suferință?"

Burke era prea inteligent pentru a nu ghici adevăratul sens al întrebării.

– Cu tine nu, niciodată, draga mea.

Acest răspuns ar fi trebuit s-o liniștească, dar nu reuși.

După o clipă, el continuă calm:

– Nu că mi-aș imagina că poți deranja pe cineva vreodată. Ești destul de rezervată și de rece. Îmi place mult asta la tine. Acel gen de reținere care demonstrează că ești o persoană de calitate. Ca să folosesc terminologia bunicii, părinții tăi te-au crescut ca să fii o doamnă.

Deci, vorbise despre ea cu bunica lui. Fără să-și dea seama, își ridică bărbia într-un gest de mândrie arogantă.

Râsul lui o enervă.

– Te place, draga mea fată de aur. Ai niște maniere perfecte și, mai mult decât atât, o inimă bună. Mi-a spus că ești delicată și sensibilă și că ești dovada clară că gusturile mele în materie de femei s-au îmbunătățit.

– Mulțumește-i din partea mea.

În tonul ei se putea ghici o notă de iritare. O tachina, o rănea cu aluziile lui. Era aproape tentată să răspundă într-un fel, să se răzbune, dar bunul-simț pe care bunica lui Burke îl remarcase o ajută să se oprească la timp. Atunci când între ei se năștea un conflict, Burke câștiga întotdeauna. Era crud și nemilos, chiar dacă avea aparența

perfectă a unui om de lume. Trăia în lumea afacerilor mari, unde se călca pe cadavre pentru atingerea scopului, unde numai învingătorul supraviețuia.

– Așa voi face.

Nu mai vorbiră până acasă când, întorcând mașina în fața locuinței ei, Burke zise pe un ton de comandă:

– Mâine vom lua prânzul împreună.

Faine își mușcă buza, apoi, conștientă de umilitoarea sa lipsă de voință în fața masculinității sale dominatoare, aprobă.

În fața ușii, o sărută cu putere, intens, forțând-o să stea nemișcată. Buzele lui îi cereau din nou cu hotărâre ceva de care ea se temea. Uimită, îi înlătură mâna care-i ținea fața, dar când brațul ei îi atinse ușoara cămașă de mătase, degetele începură să-i tremure și rămase pe loc. Inima lui bătea în palma ei, iar buzele sale îi căutau gura, la fel cu el se îndrepta înfometat spre ea.

Când bărbatul își ridică privirea, ea îi șopti numele.

– Nu, zise el cu respirația tăiată. Dacă vin cu tine înăuntru, știi bine că vom ajunge în pat.

– Nu-mi pasă.

El îi ridică mâna la gură și o mușcă încet de încheietură, destul de tare pentru a-i provoca durere, dar și destul de delicat pentru a o face să-și dorească mai mult.

– Mie da. Noapte bună!

N-ar fi folosit la nimic să protesteze. Învățase să cunoască momentele când vocea sa devenea implacabilă.

Și apoi, era destul de obosită pentru a adormi aproape instantaneu.

Când se trezi a doua zi însă, remarcă cearșafurile mototolite într-un colț de pat, semn că nu se odihnise cu adevărat.

Cu dureri de cap, furioasă pe sine însăși pentru că ajunsese într-o situație atât de rușinoasă, își petrecu dimineața tunzând gazonul. Nu mai avu timp decât să facă un duș și să se spele pe cap înainte ca Burke să-și anunțe sosirea sunând la sonerie.

Bărbatul îi zâmbi, iar ochii lui maliționși o priviră scrutător, ca și cum ar fi fost o specie nouă de animal. Faine ura privirea lui rece, examinatoare; o făcea să se simtă lipsită de apărare. De fiecare dată când se vedeau, bărbatul reușea să străpungă masca ei aparentă, de parcă ar fi avut în față un inamic de a cărui slăbiciune trebuia să se convingă mereu.

– Ești întotdeauna gata la timp, zise el în loc de salut, trăgând-o la pieptul său și sărutând-o pe frunte.

Faine îl atinse ușor pe obraz cu buzele și răspunde încet:

– Părinții m-au învățat și să fiu punctuală. Unde mergem?

– Vei vedea.

– Sunt îmbrăcată adecvat?

O întrebare stupidă, care-i dădu bărbatului ocazia de a o examina din cap până-n picioare, sub pretextul că-i observă cu atenție hainele. Că îi plăcea foarte mult ceea ce vedea, era clar. Dar ea avea din nou senzația că este o sclavă aleasă pentru a satisface cumpărătorului cele mai primitive nevoi.

– Perfect adecvat, zise el, cu o notă de ironie. Să mergem.

Bărbatul părea încordat. Se vedea din felul în care conducea, mult mai puțin relaxat decât de obicei. Faine stătea tăcută, în așteptare, aproape temătoare, pentru că Burke părea schimbat.

Cu atât mai mirată fu atunci când realiză încotro se îndreptau. Mașina se opri în fața gardului după care se ghicea căsuța care-i plăcuse ei atât de mult.

Neîncrezătoare, se întoarse către el și-l privi întrebător,

neîndrăznind să formuleze întrebarea care-i stătea pe limbă.

El zâmbi.

– Să intrăm, spuse calm.

Locul era neschimbat. Avea același aer misterios, liniștit, înveselit de cântecul păsărilor. În vechea grădină, primele flori apăruseră, crescând în buchete multicolore și delicate și împrăștiind în jur un miros minunat. Păsările scoteau triluri fermecătoare, în note ascuțite.

Casa dormea în pace, în locul ei atins parcă de vrajă, ca o frumoasă din pădurea adormită, așteptând sărutul prințului pentru a se trezi din amorțeală.

Faine privi cu uimire în jur, oftând și dorindu-și... ah... câte lucruri!

Atunci, Burke scoase o cheie din buzunar și deschise ușa. Faine întrebă prostește:

– De unde ai luat cheia?

– De la agentul imobiliar care încearcă să vândă casa de doi ani.

Zâmbi către ea și adăugă cu ironie:

– Draga mea, nu mai fi atât de nedumerită! Îți place?

– Dacă-mi place!

Îl privi cu ochii mari.

– Dar ce...

– Am o singură condiție, o întrerupse el. Mă iei la pachet cu această casă.

Și apoi, văzând că ea n-are nicio reacție, reluă cu o falsă indignare:

– Îți cer să te măriți cu mine, fraieră mică! Nu mai face fața asta consternată, mă faci să mă rușinez și cred că voi căpăta un complex! N-am mai cerut pe nimeni în căsătorie până acum. Dacă îmi rănești sentimentele, nu cred că voi avea curajul să mai fac asta vreodată.

Intenția sa fusese s-o facă să râdă și reuși, deși prin mintea ei

treceau gânduri disparate, confuze, care o împiedicau să dea vreun răspuns.

După un lung moment de tăcere, Faine roși brusc, simțindu-și inima bătând din nou. Era copleșită de dragostea pe care o simțea. Și realiză, cu instinctul feminin vechi de când lumea, că nu trebuia să se exteriorizeze în niciun fel. Burke nu se aștepta la o astfel de reacție din partea ei și nu dorea ca ea să-și exprime prea deschis entuziasmul. Cu atât mai puțin iubirea!

Fără să-și dea seama, tânăra își mușcă încet buza. Privi într-o parte, ascunzând sub umbra pleoapelor lumina strălucitoare din ochi.

– Faine? o chemă el surprins, puțin distant.

Fulgerător, privirea ei se îndreptă către chipul lui frumos și, în ciuda instinctului de conservare care o avertiza să lupte, să spună nu, răspunse încet și calm:

– Da, desigur că mă voi mărita cu tine.

– Pentru o clipă, am crezut că vei spune nu.

Dar, din felul în care o trase autoritar la pieptului lui, Faine realiză că bărbatul nu se aștepta la altceva decât la un ferm și entuziast răspuns de aprobare. O sărută îndelung și, în focul acestui sărut, Faine regăsi temerile și îndoielile care, pentru o vreme, dispăruseră.

Capitolul 6

– Când? întrebă Burke, șoptind lângă buzele ei.

– Oricând dorești.

– Cât durează preavizul?

Faine ridică privirea, uitându-se drept în ochii lui.

– O lună. De ce? Nu mai vrei să mă duc la serviciu?

– Nu, răspunse el, sărutând-o din nou.

Era un truc, pentru a-i cumpăra tăcerea. Într-un elan de dorință, îl auzi răspunzând:

– A fi soția mea înseamnă o slujbă cu normă întreagă, Faine. Ai ceva împotrivă să locuiești aici cât timp se renovează casa? Poți închiria altă locuință, dacă te deranjează. Am vorbit deja cu un arhitect să se ocupe de cele necesare. Mi-a spus că se află într-o stare surprinzător de bună și că nu necesită consolidări majore decât în bucătărie și în baie.

Faine avea nevoie de o scuză pentru a se desprinde din brațele sale și a-și recăpăta stăpânirea de sine.

– Păi, să mergem s-o vedem, nu? zise ea.

El îi înțelese imediat strategia. Zâmbetul lui era ușor ironic.

Deschise ușa cu un perfect auto-control. Intrară în casă și Burke îi cedă pentru moment inițiativa. Totuși, Faine era conștientă că era numai un câștig temporar.

Descoperirea că locuința păstra încă mobilierul original o făcu să se gândească însă la altceva.

– De ce se află toate astea aici? întrebă ea.

El aruncă o privire indiferentă prin încăperea plină de mobilier victorian greoi. Una sau două piese puteau fi folosite și arătau încă foarte bine.

– Bănuiesc că ultimul proprietar a fost o doamnă în vârstă, fără urmași, care a lăsat casa unei organizații caritabile, cu condiția ca mobilierul să fie păstrat. A fost inclus în prețul casei. Alege ce-ți place, iar restul va fi vândut la licitație, în scopuri caritabile. Cred că moda victoriană revine.

Faine se opri, privind cu o neîncredere disprețuitoare servanta aglomerată de sertare pe care se afla un vechi tablou reprezentând o femeie trufașă într-o rochie cu decolteu și cu bucle.

– Servanta asta ar putea fi Sheraton, comentă ea, trecându-și degetele pe deasupra blatului frumos lustruit, cu inserții decorative, foarte probabil din lemn prețios. Slavă Domnului că au șters de praf lucrurile și le-au menținut curate.

– Au fost plătiți pentru asta, remarcă Burke pe un ton rece.

Faine se simțea din ce în ce mai puțin confortabil. Nu exista un motiv clar pentru asta, nicio cauză pe care s-o poată identifica. Astfel că, pe când luau prânzul afară, realiză că îi este imposibil să-și păstreze cuvântul și să treacă prin experiența acestei logodne ridicole. Cu cât îi spunea mai repede, cu atât mai bine!

Se întoarse spre el, încercând să ignore picioarele întinse lângă ea și liniile ferme ale trupului bărbatului, dar observă că privirea lui era

deja ațintită asupra ei cu o strălucire ironică.

– Nu, spuse el cu fermitate. Fie că ți-e teamă sau nu, să știi că nu există scăpare din asta, Faine.

– Cum ai știut ce vreau să spun? întrebă ea cu o neagră disperare în voce. Cum naiba reușești să-mi citești gândurile atât de ușor?

– Probabil că am puteri paranormale.

Râse fără veselie și o trase mai aproape de el.

– Ai fost foarte agitată și nervoasă din clipa în care ai acceptat să te căsătorești cu mine. Toate privirile tale erau temătoare și cercetătoare, de parcă mi-ar fi crescut deodată coarne și copite și m-aș fi transformat în însuși stăpânul Hadesului.

– Coarnele și copitele te-ar face cel mult un satir sau zeul Pan, replică ea cu răceală.

– Am încurcat puțin legendele, chicoti el, și o ridică pe genunchi, întorcându-i spre el fața pentru a-i citi mai bine gândurile ascunse. N-am avantajul unei educații alese, ca tine.

Faine clătină din cap.

– Nu mai încerca să mă păcălești! Poate n-ai aceeași educație și poate ai învățat ceea ce știi când și cum ai putut, dar calitatea este aceeași.

Soarele îi străluci în păr când întoarse capul, sprijindu-l de pieptul lui pentru a se feri de ochii săi scrutători.

Și așa văzuse prea multe. Mintea sa era asemenea ochilor, rapidă, tăioasă și extrem de inteligentă. Analiza la rece fiecare amănunt și toate cele cinci simțuri ale sale păreau să se hrănească cu senzații.

Și totuși, rămase lângă el, simțind că apropierea sa era confortabilă. Era un bărbat pe care se putea baza, se gândi ea. Competent, inteligent, protector.

– Mulțumesc, șopti ea.

El se mișcă ușor, sprijindu-se mai bine de unul dintre stâlpii verandei. O mână rămase pe coapsa ei și-i putea simți căldura prin materialul fustei. Cealaltă se afla pe talie, relaxată. N-o ținea cu forța lângă el, dar Faine știa că încercarea de a scăpa ar fi fost sortită eșecului.

– Ești foarte puternic, șopti ea cu încântare. Nu sunt deloc ușoară.

Răsuflarea lui îi mângâie părul.

– Dar nici grea, adăugă el. Dimpotrivă, ești foarte suplă pentru înălțimea ta. Ți-e teamă că voi încerca să te conving să facem dragoste, acum că ai acceptat să te măriți cu mine?

Vorbele lui o șocară și nu putu avea nicio reacție.

– Ar trebui să-mi fie?

– Nu trebuie să răspunzi niciodată la o întrebare cu alta, draga mea.

Mâna lui urcă încet, se strecură între nasturii bluzei și-i atinse sânul.

– Nu, nu voi încerca să te forțez. Știi foarte bine că-ți place să te ating – la fel de mult cât îmi place mie să te simt în brațele mele. Dar nu voi face nimic din ceea ce nu vrei. Nu sunt un adolescent, îmi pot stăpâni pornirile și dorințele. De prima dată când te-am sărutat, ai respins din răsputeri ideea de a putea avea o relație. Nu înțeleg de ce. Poate doar din pricina unei experiențe dureroase pe care ai avut-o cu un bărbat cu care erai gata să te măriți în urmă cu ceva ani.

Faine îl privi în ochi, uimită și speriată.

– Cum de știi asta?... se grăbi ea să întrebe, dar la fel de repede găsi și răspunsul. A, desigur, ai aflat de la prietena noastră comună, Philippa Costain, nu-i așa?

– Da, a fost foarte nerăbdătoare să-mi povestească totul.

O sărută pe buze, căutând să-i oprească avalanșa de cuvinte.

– Știu că-și dorea mai mult banii tăi decât pe tine. Iar dacă în urma logodnei ți-ai îngăduit să renunți la principiile stricte în privința relațiilor premaritale, înțeleg foarte bine de ce te-ai simțit trădată după ce a rupt relația. Phil Costain mi-a spus că erai destul de matură pentru vârsta ta, dar și un pic naivă. Îmi dau seama că ai fost distrusă pentru moment, dar sunt convins că ți-a trecut.

– Da, șopti ea, întrebându-se de ce n-avea curajul să-i spună că este încă virgină. Da, îl iubise pe Dougal, dar nu destul pentru a ceda rugăminților sale.

– Și totuși, se pare că ceva din acea suferință a rămas, comentă Burke. Dar îți promit că nu te voi grăbi în niciun fel. Avem întreaga viață înainte pentru a ne bucura unul de altul.

Probabil că-i simțise reacția uimită la această declarație, pentru că răspunsul lui fu un chicotit abia perceptibil. Apoi, mâna îi alunecă ușor sub fusta ei, mângâindu-i pulpa interioară cu o senzualitate delicată.

– Iar când spun "bucura", crede-mă că vorbesc serios!

După câteva secunde, o eliberă însă, ridicând-o de pe genunchii săi cu oarecare brutalitate, de care Faine se bucură, pentru că-i dădu ocazia de a-și ascunde fața de el.

Dar era deja prea târziu. El își dădu seama că mângâierea lui o afectase, așa cum știuse totul despre ea încă de la început. Dar acum, că se logodiseră, nu mai exista niciun motiv pentru a-și ascunde sentimentele, nu?

Mai târziu, noaptea, după ce luară împreună cina la ea acasă, ascultară muzică și discutară tihnit despre cărți, făcând printre picături și planuri pentru nunta care urma să aibă loc peste șase săptămâni, Faine realiză că Burke nu-i spusese niciodată că o iubește. Și, dintr-un motiv sau altul, plânse puțin, așteptând s-o ia somnul.

Lacrimi triste, solitare, cum nu mai plânsese de la trădarea lui Dougal.

Lucrurile îi părură mult mai acceptabile a doua zi, desigur, deși era o dimineață umedă, cețoasă și caldă, ideală pentru plante, dar deloc bună pentru oameni.

Burke veni la ea devreme și Faine nu reuși să ajungă la bibliotecă decât către prânz. Bărbatul o duse la un bijutier unde aleseră împreună, după unele discuții în contradictoriu, un inel cu o piatră superbă de topaz galben.

– Nu-i chiar aceeași culoare ca a ochilor tăi, spuse Burke, cu o grimasă a gurii care ar fi părut un zâmbet cuiva care l-ar fi iubit mai puțin. Dar n-am fost niciodată impresionat de topazele portocalii.

Faine nu răspunse nimic, privindu-și inelul. Bijuteriile nu aveau prețul expus, dar ar fi trebuit să fie naivă ca să nu-și dea seama că se situau într-o gamă de prețuri peste orice și-ar fi putut imagina că va purta vreodată. Își alesese inelul de logodnă din vitrina unde se aflau rubine și smaralde și un safir de un albastru puternic și viu, iar compania lor selectă arăta clar că bijuteria era extrem de scumpă. Pentru prima dată, realiză cât de bogat era Burke. Nici măcar mașina sa extrem de elegantă n-o făcuse să se gândească la asta până acum.

Îl privi și-l văzu zâmbindu-i, cu ochii săi inteligenți.

– Te-ai răzgândit din nou? Prea târziu, draga mea. Ți-am mai spus o dată, n-ai scăpare.

Bijutierul reveni grăbit, îl rugă pe Burke să se retragă puțin pentru o discuție între patru ochi și începu să-i spună ceva în șoaptă. Faine auzi cuvântul "asigurare" și înghiți cu greutate.

Inelul sclipea pe mâna ei palid, discret, perfect. În jurul topazului străluceau mici diamante, într-un aranjament care punea în valoare culoarea rafinată a gemei. Pe mâna ei lungă și subțire, arăta superb.

Era darul unui om bogat pentru femeia care urma să-i devină soție.

La capătul câtorva momente în care îl auzi pe Burke vorbind calm, dar cu o fermitate care îi arăta cum fuseseră obținuți banii pentru inel, bărbatul se întoarse și o luă de braț.

– Să mergem. Vom bea un ceai și apoi te conduc înapoi la serviciu.

– Nu te rețin de la vreo treabă importantă?

El ridică din umeri.

– Unul dintre avantajele pe care ți le oferă statutul de șef este acela de a putea să-ți iei liber când dorești. Am toată dimineața la dispoziție.

– Erai atât de sigur de mine ?

Degetele sale îi strânseră brațul.

– Nu, am sperat că ai timp. Asta te îngrijorează, Faine? Ți-e frică să nu te bat? Cred că ți-am mai spus că sunt bine educat.

Faine tăcu, gândindu-se că n-avea cum să-i spună de ce era supărată. Să-i mărturisească pur și simplu că suferea pentru că între ei nu se schimbaseră jurămintele clasice de iubire? Că se temea că Burke își cumpărase cea mai bună soție, la fel cum cumpărase cea mai bună mașină și cel mai bun inel? Cum putea să-i spună că-i era teamă că o va răni atât de rău încât trădarea lui Dougal ar putea deveni o amintire nesemnificativă, ca o zgârietură pe lângă pierderea unui braț?

Nu, nu putea.

– Este un pas mare, zise ea, încercând să ignore felul în care femeile de pe stradă se uitau la Burke.

– Trebuia să-ți dai seama că se va întâmpla.

Faine ridică din umeri și zâmbi ușor.

– Nu, de unde să-mi dau seama? Nu ești prea ușor de citit. Știam

că nu-ți dorești o aventură... sau cel puțin nu păreai să vrei asta. Dar căsătoria... ei bine, asta-i cu totul altceva. Majoritatea bărbaților de vârsta ta sunt deja căsătoriți, dacă nu cumva sunt convinși că vor să rămână singuri și știu și cum să se păstreze departe de angajamente.

În vocea lui se ghici o notă de duritate când replică:

– Au fost destule ocazii pe care le-am refuzat, e adevărat.

– Nu trebuie să te superi, știi ce vreau să spun.

– Da.

Ajunseră într-o cafenea ca multe altele, dar Burke era în mod evident cunoscut aici. Chelnerița îi zâmbi adorabil, înainte de a-și muta privirea extrem de curioasă asupra lui Faine, în timp ce aducea o tavă pe rotile plină cu prăjituri delicioase.

– Nu vreau decât cafea, zise Faine repede, pentru că nu se simțea în stare să mănânce nimic.

– Ce vei mânca la prânz? întrebă Burke.

Ea zâmbi.

– Iaurt.

– Atunci, va trebui să mănânci ceva mai consistent acum.

– Te comporți ca un șef, Burke? se miră ea, ridicând din sprâncene.

– Nu mă cunoști deloc, replică el, punându-și o mână peste a ei. Doar nu vrei să fiu îngrijorat în ceea ce te privește, nu-i așa?

Ea râse și roși, pentru că în ochii lui apăruse o sclipire ironică.

– Nu, niciodată. Dar spune-mi, adăugă ea luând o mică prăjitură, întotdeauna se întâmplă lucrurile așa cum vrei?

– Invariabil.

Vocea lui sunase plat, dar undeva în tonul său se ghici o notă de satisfacție, care o făcu să ridice privirea, ușor alarmată.

– Vezi tu, adăugă el cu aplomb, am puține scrupule. Ajută, să știi.

– Și acesta este un avertisment care ar trebui să mă facă să fug?

– A, dar asta nu se va întâmpla, nu-i așa?

Pentru o clipă, Faine cochetă cu ideea de a-i risipi siguranța asta de sine, dar privirea lui asupra ei era ironică și tolerantă. Roși, și Burke își dădu îndată seama de ce.

Cafeaua, care mirosea excelent, o salvă de această situație penibilă. Chelnerița sosi cu un vas argintiu înalt din care turnă licoarea aromată și le ură o "dimineață superbă", înainte de a se îndrepta către ceilalți clienți.

Momentul trecu, dar chiar și după ce Burke o lăsă la serviciu, spunându-i că va trece s-o ia pe seară, Faine tot nu putu uita calma sa încredere în sine însuși. Bărbatul știa că atracția pe care o simțea față de el era atât de puternică, încât îi depășea cu mult frica și îndoiala. Probabil avea capacitatea de a vedea dincolo de aparența ei calmă și relaxată, femeia pasională și înflăcărată. Cealaltă Faine Hellier. Încercase mereu să nege existența acestei altei laturi a ei, femeia cu instincte primitive, dar el știuse încă de la bun început că aceasta exista. Privirea lui o făcea să se simtă goală și vulnerabilă. O, știa prea bine care era imaginea pe care el o proiecta în afară. Era inteligent, sclipitor, civilizat, om de lume, cu un puternic magnetism sexual – adjectivele îi veneau rapid în minte. Prea rapid, chiar. Pentru că erau și altele care i se potriveau, ca grosolan, rece, distant și periculos.

În acea după-amiază nu purtă inelul, nici nu-i spuse lui Heather de el, dar Burke i-l strecură la loc pe deget când se urcă în mașină, spunând:

– Bunica și-ar dori să-l vadă.

– Vor fi acolo și Gavin și Libby?

– Da.

– Mi-ar plăcea să-i revăd. A trecut ceva timp... de fapt, nu i-am întâlnit decât de două sau de trei ori.

– Abia așteaptă și ei să te vadă, ca să-ți ureze bun venit în familie. Bunica este foarte încântată și probabil te va stânjeni povestindu-ți cât de mult își dorește un strănepot.

Undeva în adâncul ei, tresări ceva ca o plăcere dureroasă.

– Dar tu? întrebă ea, încercând să pretindă că subiectul n-o fascina și n-o speria deloc.

– Am treizeci și trei de ani. Ar fi bine să nu mai aștept prea mult. Dar tu, draga mea, vei fi cea care va trebui să poarte copilul timp de nouă luni. Decizia este numai a ta.

– Atunci... nu chiar acum.

Degetele i se agitau în poală, dar vocea îi rămase la fel de calmă ca întotdeauna când continuă:

– Cred că ar fi mai bine să mă obișnuiesc cu ideea de a fi măritată înainte de... înainte de a avea copii.

– Mi se pare corect.

Burke își puse mâna peste palmele ei, liniștindu-le, apoi îi zâmbi cald:

– Drăguță și sensibilă Faine! Relația noastră va merge. Încearcă să nu iei în seamă aceste presimțiri rele care îți dau târcoale. Mi-aduc aminte că am citit undeva că logodna ar trebui să fie cea mai fericită perioadă din viața unei femei. Nu trebuie să te gândești la frumoasele iluzii alungate de sordida realitate a traiului alături de un bărbat.

– O, Doamne, ce spui sună ca vorbele unei femei isterice din epoca victoriană! replică ea cu inteligență. O femeie masculinizată, desigur, care se adresa doamnelor cu "micuțo" și insista să se acopere picioarele pianului cu muselină, pentru a nu-i jigni sensibilitatea.

– Știam eu că nuanța părului tău ascunde un temperament aprig,

comentă Burke văzându-i ochii mari și strălucitori pe chipul ca de fildeș când se întoarse spre el. Nu... nu, nu te enerva pe mine. Prefer să ne certăm prima dată pentru ceva mai important! Știu că ești nervoasă... Nu sunt sigur că am spus ce trebuia, dar crede-mă că este vorba despre ultimul tir al rezistenței unui burlac. Așa că nu mai încerca să provoci o ceartă, fată aurie, și relaxează-te. Nu sunt Făt-Frumos pe cal alb, dar, să recunoaștem, nici tu nu ești vreo Cenușăreasă.

Vocea lui se înăsprise. Suna de parcă ar fi demonstrat cuiva, la rece, avantajele unei afaceri.

– Ne potrivim în toate punctele esențiale, Faine. Și știi prea bine asta. De aceea, ai și fost de acord să te măriți cu mine.

Se lăsă tăcerea. Faine își privi mâinile albe în strălucirea din interiorul mașinii.

– Da, aprobă ea. Era clar că bărbatul aștepta un răspuns. Îmi pare rău, m-am purtat urât. Bănuiesc că burlăcia nu este un privilegiu exclusiv masculin și probabil am și eu felul meu de a opune o oarecare rezistență schimbării. În ce mă privește, se pare că se manifestă prin încercarea de a declanșa o ceartă.

Ceea ce era o minciună. Știa prea bine de ce era nervoasă și n-avea nimic de-a face cu dorința de libertate. Ceea ce dorea era asigurarea lui, și aceasta nu putea fi obținută decât într-un singur fel. De ce nu-i spunea că o iubește?

Răspunsul era, desigur, sfâșietor de evident. Sofisticat cum era, Burke nu credea probabil în genul de dragoste după care ea tânjea. Multă lume n-o mai făcea. Probabil era convins că înțelegerea lor și dorința reciprocă erau suficiente. Gusturile lor erau asemănătoare, cu mici diferențe, doar atât cât să reprezinte o provocare.

– Ne-am înțeles? întrebă el în șoaptă.

Ea aprobă din cap, acceptând în sfârșit că, deși era dureros să fie singura care iubea, ar fi fost mult mai înfricoșătoare perspectiva de a-l scoate pe acest bărbat din viața ei. Burke avea puterea de a face soarele să strălucească. Și dacă o voce fermecătoare voce îi șoptea că poate va ajunge s-o iubească la rândul său, încerca totuși să ignore aceste șoapte.

– Da, zise ea cu voce tare, deși o presimțire încă o chinuia. Nu te voi mai deranja cu prostiile mele, îți promit. Voi fi mai tandră.

Farurile unei mașini care venea din sens opus luminară zâmbetul lui admirativ. Ah, o cunoștea prea bine!

– Sper că nu prea tandră, totuși. Prefer din când în când licărirea de mânie pe care am întrezărit-o acum la tine, fată aurie cu bucle strălucitoare și ochi de topaz înflăcărat. Ești delicioasă și foarte provocatoare.

Vocea lui era șoptită și totuși încărcată de o profundă dorință.

– Ah, răspunse ea enervată, să nu îndrăznești să spui că arăt minunat când sunt mânioasă.

El râse, virând mașina către aleea ce ducea la casă și parcând.

– Nu, draga mea, nu voi spune asta. Dar nu mă poți opri s-o gândesc.

Toată lumea se afla acasă, Libby, doamna Guilford și Gavin. După inițiala stare de stânjeneală, seara ar fi putut fi plăcută, dacă n-ar fi existat câteva momente care o făcură să se simtă prost. În majoritatea lor, se gândi ea, acestea fură provocate de Gavin. Bărbatul stătea îmbufnat în scaunul său cu rotile, cu liniile feței aspre, neîmblânzite. În ochii lui albaștri se ghicea o expresie sfidătoare și-i privea pe toți, mai ales pe soția sa, ca și cum ar fi resimțit dureros și cu o mânie devoratoare faptul că ei puteau merge. Vorbea cu Libby numai în aluzii meșteșugite și drăgălașe, în care se simțea ironia. Lui Faine

nu-i luă mult să detecteze sub cuvintele sale – numai ordine și cereri – tonul periculos și amar al maliției. Libby era foarte amabilă. Ochii ei nu-l părăseau nicio clipă. Părea gata să-i întâmpine orice dorință, dar tensiunea se simțea sub masca sa veselă.

Era aproape ca și cum Gavin ar fi făcut-o să se simtă vinovată, se gândi Faine. O dată, Libby râse la o remarcă a lui Burke, dar chiar în acea clipă privirea ei alunecă către soțul său și momentul plăcut dispăru. Libby se întoarse lângă el. Gavin comandă încă ceva de băut. Pe când i se turna în pahar, acesta întrebă:

– Și când va avea loc fericitul eveniment?

– Peste aproximativ șase săptămâni, replică Burke, cu privirea rece și inflexibilă.

Faine se înroși ușor când privirea lui Gavin se opri asupra taliei ei.

– Există vreun motiv pentru această grabă?

– Gavin! exclamă Libby cu o notă dureroasă în glas.

– Niciunul în afară de cele obișnuite, răspunse Burke calm, acoperind protestul cumnatei sale.

Își fixă ochii asupra fratelui său, continuând să-l fixeze cu o răceală deliberată.

– N-avem de ce să așteptăm. Faine trebuie să mai lucreze încă o lună și, după terminarea preavizului, va avea nevoie de câteva săptămâni ca să organizeze evenimentul. Nu vrem să facem o nuntă mare.

– Bine, bine, am înțeles, rânji Gavin către Faine.

Dar în expresia lui era ceva ironic, care o avertiză că bărbatul nu-și terminase întrebările.

– Cum te simți, continuă el, la gândul că vei împărți această casă cu noi toți?

– Dar acest lucru nu se va întâmpla, interveni Burke calm. Am

cumpărat o locuință la St. Paul's point.

Această veste era o supriză pentru toți. Doamna Guilford întrebă unde anume și restul conversației se purtă în jurul noului subiect, remarcele lui Gavin fiind deja uitate. Tot restul serii bărbatul nu mai vorbi dar, de fiecare dată când Faine îl privea, îl suprindea veghind-o pe sub gene. De fiecare dată când ochii li se întâlneau, Gavin o privea cu un zâmbet ironic și de fiecare dată ea, și nu el, își muta privirea.

Pe drumul spre casă, Burke zise, cu o notă de oboseală în glas:

– Îmi pare rău că a trebuit să ai de-a face cu Gavin.

– Nicio problemă, răspunse ea rapid.

– Ba da, este. Măcar dacă ar fi un tip de om care poate accepta urmările tragediei. Dar nu! În loc de asta, stă toată ziua mohorât și face tot posibilul pentru a transforma viața celorlalți într-un iad. A avut timp destul. Psihoterapeutul de la spital spune că răul ar fi trebuit deja să treacă. Întotdeauna a avut o latură malițioasă. Se pare că a decis să se lase pradă ei.

Faine oftă, gândindu-se la figura lui tristă în acel scaun.

– Pare... pare că știe ceva ce-l înspăimântă și-l fascinează în același timp. Cum a fost rănit?

– La curse.

– Deci, Libby n-a avut niciun amestec?

Mașina făcu un mic salt, sub influența unui picior prea tare apăsat pe accelerație.

– Nu, niciunul. De ce? răspunse el lipsit de orice expresie.

Spusese ceva ce nu trebuia. Cu mare atenție, păstrându-și tonul obișnuit, replică:

– Pentru că pare să se simtă vinovată de ceva. N-a râs decât o singură dată toată seara și aproape imediat s-a oprit și s-a dus lângă el, ca și cum i-ar fi fost în vreun fel neloială.

După ce cumpăni o clipă răspunsul, Burke zise:

– Libby n-are de ce să se simtă vinovată. Dacă se simte, este vorba de vina naturală pe care o resimte oricine se află în prezența cuiva handicapat. Cred sincer că, dacă ar putea, ar schimba bucuroasă locul cu el.

Urmă o pauză, după care continuă distant:

– Iar Gavin, fiind așa cum este, ar accepta un astfel de sacrificiu.

Disprețul rece din tonul lui o înspăimântă.

– Ești prea dur cu el.

– Îmi cunosc fratele. Deși țin mult la el, nu pot să închid ochii la defectele pe care le are. Este permanent preocupat să facă viața mizerabilă tuturor celor din jur. A încercat și cu tine, desigur. L-am observat astăzi privindu-te și încercând să facă tot posibilul să te simți prost.

– A și reușit, admise Faine.

El aprobă din cap.

– De acum înainte, ignoră-l. După ce ne vom căsători, nu-l vei mai vedea așa des. Nu vreau să te supere cu răutatea lui.

Și astfel se încheie seara.

Capitolul 7

Se căsătoriră într-o zi de vară, în mica biserică de lângă apartamentul lui Faine. Tânăra purtă o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu poale lungi și bluză decorată cu mici boabe aurii, în timp ce în jurul taliei își puse o centură din fire de mătase aurie. Sandalele cu tocuri înalte erau tot de culoarea aurului. Ca unice bijuterii purta cerceii de perle ai mamei și inelul de logodnă. Buchetul era făcut din orhidee, crem și aurii. Întreaga ținută costase o sumă exorbitantă, dar Faine fusese hotărâtă să nu fie întrecută de nicio invitată. Nu avusese niciun însoțitor la altar, dar Anna și Heather făcură cât zece domnișoare de onoare.

Un verișor îndepărtat și soția sa veniră de la Hawkes Bay, dar, în afară de aceste rude, ceilalți invitați erau numai prieteni. Doamna Guilford insistă ca recepția să aibă loc la locuința ei. Faine nu știa unde aveau să doarmă în acea noapte și nici nu întrebă. În ultimele săptămâni, Burke devenise din ce în ce mai distant, ca și cum indiferența sa în privința căsătoriei se fixase într-o definitivă respingere.

Cu o săptămână înainte de nuntă, Faine îi spuse, după o seară

petrecută ascultând muzică:

– Știi, mai este încă timp să ne răzgândim.

El întoarse capul uimit, privind-o ciudat.

– De ce spui asta? întrebă el.

Ea ridică din umeri, simțindu-se stângace sub privirea lui ironică.

– Nu pari foarte interesat și convins.

Expresia lui se schimbă, devenind amuzată.

– Nu? reluă el, trecându-și mâna prin buclele ei.

Faine își mușcă buza și se îndepărtă sau măcar încercă, pentru că, îndată ce o simți că pleacă, mâna lui se crispă pe gâtul ei și o trase mai aproape, cu capul ușor plecat, pentru a o putea săruta. Înainte să-l întâlnească, Faine nu știuse cât de sensibile erau anumite părți ale trupului ei; acum, tremură când sărutul lui îi atinse gâtul, în timp ce mâna lui îi mângâia părul. La început, săruturile fură delicate, dar foarte curând începu să simtă mușcătura ușoară a dinților săi.

– Burke! exclamă ea, încercând să se ridice.

El râse și o întoarse spre el. Ea privi în sus către liniile ferme ale chipului său. Ochii săi reci și și buzele zâmbind fermecător o făcură să uite că există timp, că există și alte locuri pe lume.

Sărutul său o lăsă fără respirație. Mâna ei se strecură sub cămașa bărbatului, mângâindu-i pielea caldă.

Pentru prima oară în viață, știu că era gata să se predea, purtată de dorința de a fi iubită și de a iubi.

Pe sub gene, ochii lui Burke sclipeau aproape înfricoșător. Tremurând, gemând de dorință, Faine încercă să-l respingă, pentru că era ceva rece și impersonal în pasiunea lui. Ceva care o înspăimânta.

Imediat însă, mâna lui se strecură pe spatele ei și sărutul lui o făcu să deschidă involuntar buzele. Trupul lui o presa.

Înspăimântată, realiză că se ruga, îl implora s-o elibereze din adâncul întunecat al propriei senzualități, vocea ei rostind mereu și mereu:

– Te rog... te rog...

Ca și cum răspunsul ei l-ar fi luat prin surprindere, bărbatul trase adânc aer în piept, apoi se culcă lângă ea, buzele lui fierbinți atingându-i gâtul. Apoi se ridică și o trase în picioare, după el.

– Nu, zise el liniștit, ridicându-i bărbia ca să-i vadă ochii plecați. Când vom face dragoste pentru prima dată, va trebui să fie altfel. Să avem toată noaptea la dispoziție, numai pentru noi.

Zâmbi, îi ridică mâna la buze și-i sărută vârful degetelor.

– Răspunzi cu atâta entuziasm mângâierilor mele, încât, dacă aș fi mai grăbit, nu m-aș putea bucura de toate farmecele tale.

– Cred că stăpânirea ta de sine m-a speriat puțin, șopti ea.

El ridică din umeri, aruncându-i o privire rapidă și pătrunzătoare.

– Sper că te-am convins că asta nu înseamnă lipsă de interes, replică el, redevenind distant, dar zâmbind totuși. Provocările tale sunt suficiente pentru a face și un sfânt să-și piardă capul!

– Dar nu și pe tine?

– O, dar eu nu sunt un sfânt.

Rămasă singură după nuntă, mergând să se schimbe, Faine se gândi din nou la toate astea și un ușor fior o cuprinse.

De luni de zile tânjea după Burke. În visele sale apărea mereu.

Astăzi, nu peste multe ore, avea să devină soția lui în adevăratul sens al cuvântului. Gândul o făcu să roșească. Își lipi palmele, presându-le una de alta, și încercă să respire adânc și calm. Apoi, concentrându-și atenția la ceea ce făcea, își scoase rochia din mătase și se schimbă.

Afară, soarele apunea într-o mare de portocaliu și roșu. Către vest,

cerul era aproape verde, iar deasupra lor se întindea un curcubeu de indigo. Numai Luceafărul era suficient de strălucitor pentru a se vedea, o stea mare strălucind distant către apus. În magnolia din fața ferestrei, o pasăre își cânta trilurile sale sfâșietoare și dulci. Parfumuri pluteau în aerul dulce-amărui al serii.

Tensiunea nervoasă o făcu să devină neliniștită. Se aplecă în afară și-l zări pe Burke sub pergola încărcată de clematite albe și albastre. Bărbatul îi cedase camera sa să se schimbe, iar el preferase să meargă în dormitorul de oaspeți de la parter. Se părea că era deja gata.

Faine ieși ușor din cameră și coborî scările fără să întâlnească pe nimeni în drum.

Luminile erau stinse. Stătu o clipă în loc pentru a se obișnui cu obscuritatea, apoi se îndreptă către ușa de sticlă ce dădea afară. Dar chiar atunci auzi un glas care venea dinspre pergolă.

Era Libby. Femeia vorbea șoptit.

– Fii fericit, zise ea.

În aceste simple cuvinte se ascundea confirmarea tuturor suspiciunilor nerostite ale lui Faine.

Dar nu era totul. Faine rămase pe loc, ținându-și respirația când Burke răspunse:

– O, Doamne, nu pot...

– Ba da, ba da, poți... trebuie.

Stătură o vreme departe unul de altul, apoi Libby întinse mâna și-i mângâie obrazul.

– E foarte drăguță... și-mi place mult de ea. Te va face fericit. Este atât de bună și de de sensibilă încât... încât...

– Încât... dar vocea lui se frânse.

În întunericul adânc de sub pergolă, cele două umbre se topiră într-o îmbrățișare care o făcu pe Faine să respire adânc și sfâșietor, de

parcă o sabie i-ar fi străpuns inima.

Dar ei n-o auziră. N-ar fi auzit nimic din ce-i înconjurau, atât de pierduți erau în dragostea lor. Faine nu se putu mișca, nu se putu îndepărta de această crudă prăbușire a tuturor speranțelor sale. Era cel mai suferind spion din câți au existat vreodată pe lume. Aștepta nemișcată, privind cum Burke își săruta cumnata cu o pasiune copleșitoare, prea mult timp înăbușită.

– Dragule, șopti Libby, o, dragul meu... Trebuie să pleci. Te rog... Burke, e târziu. Poate e deja gata.

Faine suspină, așteptând să-l audă trimițându-și soția la dracu, dar el zise cu greutate:

– Da, trebuie să plec. Dar sunt încântat, mă bucur că ai venit la mine... în sfârșit.

– N-aș fi putut suporta să nu-mi iau rămas-bun.

Libby vorbea răgușit, fiecare cuvânt fiind încărcat de disperare și de dorință.

– N-am vrut să se întâmple așa... tot acest timp... în care n-am avut nimic să-mi reproșez...

Vocea ei se schimbă, devenind înfricoșătoare.

– Dar mă bucur! Mă bucur! Măcar voi avea această amintire.

– Draga mea...

Se sărutară încă o dată, Libby înlănțuindu-și brațele după gâtul lui. Se aflau atât de aproape, încât Faine simți că se înăbușe. Știa foarte bine ce simt, cunoștea acea dorință crescândă, pasiunea copleșitoare din momentul în care buzele se întâlnesc.

Apoi, atât de abrupt încât Libby rămase uimită, Burke o îndepărtă de el.

– La revedere, draga mea, zise el, privind-o cum se îndepărtează, înainte de a se întoarce și a se îndrepta spre casă.

Trecu foarte aproape de Faine. Dar nici chiar atunci n-ar fi văzut-o, dacă n-ar fi aprins lumina.

Bărbatul se albi la față, șocat s-o descopere acolo. Rămase pe loc, cu mâna pe întrerupător, uitându-se la ea ca și cum nu și-ar fi putut crede ochilor. Faine îl privi la rândul ei, prea stupefiată de scenele la care fusese martoră pentru a-și mai putea ascunde emoțiile. Inima îi bătea cu repeziciune.

– De când te afli aici?

– Am venit cu puțin înainte de a intra tu, răspunse ea, tremurând.

Starea de șoc a bărbatului parcă trecu. Culoarea naturală îi reveni în obraji, dar ochii lui rămaseră la pândă, privind-o cu intensitate și căutând să-și recapete calmul.

– Înțeleg, reluă el, desfăcându-și nodul cravatei. Îmi pare rău, continuă Burke cu blândețe. Trebuie să fi resimțit un șoc imens. Vrei să-ți aduc ceva de băut?

Zâmbetul ei fu ironic.

– Nu, mulțumesc. Cred că a fost destul ce am văzut.

– Două pahare de șampanie? o tachină el.

Apoi, încruntându-se la butonii pe care nu reușea să-i scoată, adăugă:

– Oh, te rog să mă ajuți cu ăștia. Bunica a insistat să port butonii soțului ei și sunt practic imposibil de scos cu o singură mână.

Deci prima ei sarcină – și ultima – în calitate de soție fu să-i scoată butonii. Erau mari și demodați, din diamante și aur. Nu se potriveau deloc unui bărbat din contemporaneitate, așa cum era Burke. Dar îi purtase cu atâta stil, încât ajunseseră să i se potrivească.

Când degetele ei îl eliberară, își petrecu brațele după umerii ei și zise șoptit:

– Vom rezolva asta, Faine.

Dintr-o dată, ea deveni extrem de nervoasă.

– Să rezolvăm? întrebă ea, ducându-se să pună butonii pe un bufet. N-ar trebui să-i spui asta lui Libby? Nu există nimic ce să rezolvăm noi.

Burke își scoase cămașa cu o expresie rece.

– Ce vrei să spui cu asta?

– În mod evident, nu există nicio posibilitate ca mariajul nostru să fie unul reușit.

– De ce?

Ea îl privi uimită.

– De ce? Pentru cel mai evident motiv din lume! Când am acceptat să mă căsătoresc cu tine, nu știam că mai există cineva în viața ta.

Burke se stăpânea foarte bine.

– Ea nu este și n-a fost niciodată în viața mea.

– Știi ce vreau să spun.

– Da, știu exact ce vrei să spui. Dar de unde a apărut reacția asta? Nu-mi amintesc să mă fi întrebat vreodată dacă sunt sau nu îndrăgostit de altcineva. Și cum am evitat cu mare grijă să-ți spun că te iubesc, cred că nu ți-ai făcut nicio iluzie.

Faine se întoarse, bolnavă de durere și de disperare, cu mâinile încleștate. Lupta din răsputeri cu dezolarea și cu tristețea, atât de intense încât era convinsă că nu va putea niciodată trece peste ele.

– Sau ți-ai făcut speranțe? repetă el, venind lângă ea. Credeai că te iubesc, Faine?

Pentru o clipă, ea închise ochii.

– Nu, spuse ea pe un ton sălbatic, mânia și mândria renăscând în ea. Dar știi cât este de degradant să fii folosit ca înlocuitor? Nu-ți permit să... să... pretinzi, când...

Vocea ei se frânse când bărbatul o întoarse spre el. Era prea

copleșită pentru a mai putea gândi limpede, pe când el, care ar fi trebuit să fie la fel de răvășit – doar renunțase la dragostea vieții lui – părea perfect stăpân pe sine și pe situație.

– Când facem dragoste? reluă Burke în șoaptă. Crede-mă, atunci când vom face dragoste, nu vei fi deloc o înlocuitoare. Îmi pare rău că ești copleșită de situație, dar asta nu înseamnă nimic pentru noi.

– Nu-mi vine să cred!

Faine își acoperi urechile cu mâinile, luptându-se să-și revină.

– Îmi pare rău, dar nu pot trece prin așa ceva. M-ai mințit... o, nu direct, dar știi bine că ai mințit! Nu-ți dai seama că asta înseamnă totul? Dacă aș fi crezut măcar o clipă că tu și Libby...

– N-a fost nimic între noi! Tot ce s-a întâmplat între mine și ea ai văzut chiar astăzi. Și nu va mai fi niciodată nimic. Jurămintele de la nuntă sunt importante pentru mine și intenționez să le respect.

– Ei bine, eu nu intenționez să le respect, replică ea. De fapt...

Mâna lui, aflată pe umărul ei, se strânse dureros. Faine se opri, cu trăsăturile înăsprite de durere. Brutalitatea lui o luă prin surprindere.

– Vei face așa cum vreau eu, zise el printre dinți. Mânia îi aprinsese în ochi fulgere reci. Părea în stare s-o ucidă. N-am de gând să-mi văd ruinate toate planurile din pricina unor iluzii și a unor răzgândiri de ultim moment.

– Da, dar...

– Dar nimic.

El o eliberă și se îndepărtă, întrebând-o cu răceală:

– Spune-mi, cum plănuiai să-i spui bunicii mele că te-ai răzgândit?

Sub privirile lui mânioase, Faine păli. O lovise exact unde o durea mai tare, unde era mai vulnerabilă. În săptămânile dinainte de nuntă devenise foarte apropiată de Ellen și începuse să țină mult la ea.

Ajunsese să înțeleagă ce mult însemna pentru ea mariajul lor și strănepoții care aveau să se nască.

– Să te ia naiba! șopti ea. Să te ia naiba, Burke.

În loc de răspuns, el zâmbi crud și o prinse de cot, întorcând-o către ușă.

Mai apoi, Faine nu reuși să-și amintească mare lucru din urările de rămas-bun ale oaspeților. Singurul lucru care a mișcat-o a fost sărutul cald al lui Ellen pe obrazul ei. Și momentul în care ochii ei de topaz întâlniră privirea albastră a lui Libby în care se citea o amară gelozie.

Lipsită de reacție, Faine se lăsă condusă către mașina argintie și se întoarse chiar să facă un semn celor rămași în urmă.

Șocul și trădarea îi răpiseră orice urmă de energie și de voință, tocindu-i reacțiile. Se simțea extraordinar de obosită.

Capul lui Burke se întoarse către ea. Dar cum Faine îl ignoră total, bărbatul își redirecționă atenția asupra drumului, conducând ca de obicei cu multă atenție și îndemânare prin traficul aglomerat. Faine își lăsă capul pe spătarul scaunului, privind în întuneric fără să vadă.

Adormi. Liniștea bruscă, la oprirea motorului, o trezi. Ajunseseră.

Era liniște și atât de întuneric, încât se aflau probabil departe de drum. În fața lor se afla o apă în care se reflectau stelele strălucitoare. Nu, nu era marea, înțelese ea, ascultând sunetul valurilor.

– Mă duc să duc bagajele înăuntru și să aprind luminile, zise Burke cu o voce rece lipsită de orice expresie.

Nu așteptă răspuns și se ridică, lăsând-o pe Faine să-și dezlege centura de siguranță. Îndată ce ieși afară din mașină, tânăra se simți mai bine și respiră adânc aerul curat, încărcat de miros de sare.

La câțiva pași de ea, luminile casei se aprinseră, rupând-o de farmecul nopții. Fiecare nerv îi era întins la maximum.

– Faine? auzi în apropiere vocea lui Burke.

Nu răspunse, dar Burke o strigă încă o dată, mai tare.

– Sunt lângă mașină, o atenționă el.

– Acum te văd.

Burke se apropie cu mișcări ușoare și silențioase, și-i atinse brațul.

– Hai înăuntru.

Trebuia să-i spună acum. După ce va intra, va fi dificil să se opună momentului. Ar fi trebuit să facă dragoste cu el. Cu o voce răgușită de emoție și tensiune, zise:

– N-am de gând să trec prin toate astea, Burke. Nu pot.

– Bine, zâmbi el. Nu sunt insensibil, draga mea. Ai avut un șoc imens și ar fi un gest de o prostie monumentală să te forțez să faci ceva pentru care nu ești pregătită. Nu vreau să mă urăști. Nu-ți voi cere nimic mai mult decât poți oferi.

O trase mai aproape de el și o ținu o clipă în brațe, cu o tandrețe reconfortantă.

– Primul lucru pe care un om de afaceri îl învață, adăugă el cu un zâmbet ascuns de noapte, este momentul când trebuie să insiste și când trebuie să fie răbdător.

– Presupun că aceste lucruri ar trebui să mă facă să mă simt mai bine!

El își plecă fruntea și replică:

– Aș putea să te fac să te simți mai bine și altfel.

Amărăciunea îi înecă glasul. Cum putea să ia situația atât de ușor? Nu-l cunoștea deloc.

Mai târziu, se gândi că bărbatul încerca să le ușureze amândurora situația, în cea mai ciudată noapte a nunții din câte existaseră. În urmă cu numai douăzeci și patru de ore, stătuse în pat gândindu-se cu mii de fiori că era pentru ultima oară când dormea singură. Căzuse într-un somn adânc și atât de erotic, încât roșea și acum gândindu-se

la el.

Și probabil că și Burke se gândea la această noapte cu nerăbdare. Bărbații pot face dragoste fără să simtă nimic altceva decât dorință.

Aerul nopții deveni dintr-o dată rece. Tremurând, se îndepărtă de el, spunând cu o lipsă totală de expresie:

– Mă îndoiesc că ai putea face ceva ca să mă simt mai bine.

După o scurtă tăcere, el replică rece:

– Orice alt bărbat ar vedea asta ca pe o adevărată provocare.

– Mă bucur foarte mult că tu nu ești alt bărbat, ripostă ea cu sarcasm.

– Ei bine, măcar e un început.

Ca și când i-ar fi ignorat respingerea, bărbatul o prinse de umăr și o întoarse către casă.

– Să intrăm. Ți-e frig, iar eu sunt obosit. Ai grijă la drum, e ușor accidentat.

Casa era mare și rece. Podelele erau din lemn lustruit, pereții zugrăviți în culori marine, mobila minimală, practică și modernă, din lemn și metal. Cărțile așezate cuminți pe rafturile profilate pe un perete alb erau singurul decor.

– Nu-ți place, zise Burke, văzând-o privind nedumerită în jur.

– Ba da. E... diferită.

– Poți schimba ce vrei.

Apoi, arătând către ușile care se vedeau de cealaltă parte a încăperii, adăugă:

– Dormitoarele sunt acolo. Al tău e al doilea de pe hol.

Instinctul îi spunea că se află foarte aproape de un pericol iminent, dar întrebă totuși:

– Tu unde vei dormi?

În ochii lui sclipi din nou ironia.

– În altă parte. Mă duc să fac patul.

– Voi dormi și eu cu tine?

Buzele lui se mișcară fără cea mai mică urmă de umor, deși pe buze îi flutură un zâmbet dur.

– Nu, draga mea, nu vei dormi cu mine. Doar dacă vrei să uit cu desăvârșirea orice hotărâre de bun-simț pe care am luat-o astăzi și să facem dragoste fără prea multă ceremonie.

Faine roși și se uită în altă parte, blestemându-se în sinea ei pentru atâta prostie.

– Mă gândeam eu că nu vrei, reluă el cu o emfază ironică. De ce nu despachetezi? O să pregătesc ceva de băut și apoi ne putem duce la culcare. Dacă aș fi știut că însurătoarea este atât de epuizantă, m-aș fi răzgândit la timp.

Păcat că n-ai făcut-o, se gândi Faine. În felul ăsta, niciunul dintre noi n-ar mai fi fost prins în batjocura asta de căsătorie. Dacă măcar ar fi știut de ce Burke o făcuse până la urmă, de ce o curtase și o grăbise să se căsătorească, în ciuda sentimentelor pe care le avea față de Libby!

Întotdeauna, în spatele pasiunii lui se aflase o adâncă rezervă. Din prima clipă, Faine simțise asta, dar, naivă cum era, își ignorase intuiția, sperând că dragostea ei va naște cândva un răspuns asemănător din partea lui.

Fără îndoială, bărbatul crezuse că și ea își dorește de la o căsătorie aceleași lucruri ca și el – pasiune, prietenie, familie. Dar ar fi trebuit să știe că un astfel de mariaj era sortit eșecului, dacă el o iubea pe Libby.

Doar dacă... mâinile i se încleștară pe haine. Doar dacă nu cumva Burke sperase că această căsătorie îl va face să nu se mai gândească la o dragoste imposibilă, atâta timp cât va avea moștenitori și o soție

destul de acceptabilă. Cu mare atenție, de parcă întreg cursul viitoarei sale vieți ar fi depins de asta, împături o cămașă din bumbac și o așeză în sertar.

Era atâta liniște, încât putea auzi zgomotul ușor al valurilor mici care băteau plaja. Undeva pe cer, un avion zbura, coborând deja spre aeroportul Mangere. Venea din Hawaii, se gândi ea, sau din Rarotonga, nume magice din Polinezia.

Burke n-o întrebase unde voia să meargă în luna de miere. Îi spusese doar că, având la dispoziție numai o săptămână, trebuia să aleagă o destinație apropiată. Iar ea zâmbise și-i spusese că așteaptă să fie suprinsă.

Lacrimi fierbinți îi inundară ochii. Burke făcuse asta și chiar mai mult decât atât.

Își duse mâna la gură, clipind furioasă. Nu era timpul să plângă, să se răzvrătească împotriva zeilor pentru nedreptatea lor. Mai mult decât orice altceva, trebuia să-și recâștige controlul asupra ei. Bărbatul de care se îndrăgostise nu mai exista. Trebuia să se confrunte cu această realitate, dar nu în noaptea asta. Nu acum, când era atât de obosită, atât de fragilă emoțional.

De obicei, era curajoasă. Anii de singurătate îi construiseră un caracter puternic. Putea să se confrunte cu orice, chiar și cu moartea speranțelor sale. Dar avea nevoie de timp și-i era teamă că exact timpul i se refuza. Burke acceptase inevitabilul, dar dincolo de aparențele sale de om sofisticat și rece, era un bărbat cu instincte puternice. N-ai putea transforma, se gândi ea, câteva mii de dolari într-un imperiu care valora acum milioane, fără să ai o voință implacabilă și capacitatea de a risca. Oricât de bine ascunse, aceste caracteristici îl defineau. Iar această căsătorie era încă o dovadă. Cât de mult va putea Burke aștepta, înainte de a forța un deznodământ

în stilul caracteristic? Era forțată să recunoască faptul că nu știa mai nimic despre el.

Vocea lui o strigă, iar degetele lui bătură în ușă. Tresări, simțindu-se vinovată de parcă ar fi plănuit o evadare.

– Vin! răspunse ea, aruncând restul hainelor în dulap.

Bărbatul îi preparase lapte cald cu brandy. Nu era băutura ei preferată, dar o bău încet, dându-și seama că o va ajuta să doarmă și discută cu el despre ziua care trecuse, umplând tăcerea cu iscusința ei de a socializa. Probabil un alt motiv pentru care o luase de soție, se gândi ea, conștientă de privirea sa atentă asupra obrajilor ei.

– Ți-e cald, remarcă el.

Ea clătină din cap și lumina unei lămpi îi străluci în bucle, aurindu-le.

– Coniacul mă încălzește. Burke, când va fi terminată casa?

Chiar dacă nu-și dădea seama, această întrebare echivala cu o capitulare. Bărbatul o privi cu atenție, iar umerii lui se ridicară într-un gest lejer.

– Problemele de structură s-au rezolvat. Acum, se completează bucătăria și băile. Au fost suprinzător de puține lucruri de făcut. Casa a fost păstrată cu mare grijă. În afară de bucătărie și dormitoare, restul este deja făcut. Arhitectul meu a fost încântat să găsească o casă georgiană perfect conservată. Am fost nevoit să insist că vrem o bucătărie modernă și schimbarea țevilor, zâmbi el. Mi-a tot spus ceva despre noii îmbogățiți snobi și a fotografiat fiecare colțișor înainte de a le permite muncitorilor să se atingă de casă.

Faine făcu ochii mari, indignată, iar Burke râse încet.

– Îmi este prieten de mult. Am lucrat împreună de multe ori. Când ești nervoasă, ochii tăi au culoarea chihlimbarului, cu flăcări de foc în miezul lor.

Complimentul fusese rostit cu o lene somnolentă, astfel încât obrăznicia lui îi scăpă pentru moment. Când o remarcă, roși și puse cana jos, furioasă pe el și pe sine pentru că fusese afectată de lauda lui ieftină.

– Cred că e momentul să merg la culcare, zise ea căscând și contrazicând solemnitatea tonului.

Camera se învârti cu ea o clipă, apoi lucrurile reveniră la normal. Mâncase foarte puțin toată ziua, băuse șampanie la recepție, și acum coniac. Clipi de câteva ori, apoi realiză că Burke se afla în fața ei, cu mâna întinsă.

– Nu, gata, mi-a trecut, zise ea.

Dar bărbatul o luă în brațe și-i ignoră încercările de a scăpa.

– Nu, spuse el cu o voce dură. Nu mă trata de parcă m-am îmbolnăvit dintr-o dată de lepră. Aseară m-ai sărutat și n-ar fi fost deloc greu să facem dragoste, dacă aș fi insistat. Sunt exact același om.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Faine cu disperare. Dacă nu poți vedea diferența...

– Desigur că o pot vedea! Dacă n-aș vedea-o, aș face dragoste cu tine și, crede-mă, n-ar fi deloc un viol. În ciuda acestei inocențe rănite, încă mă vrei, și va veni și ziua când vei fi pregătită să accepți asta. Atunci, vom putea transforma în ceva bun căsnicia asta.

– Nu se poate! țipă ea, cu oboseală în glas. La naiba, Burke, sunt gata să plâng și n-am mai plâns de ani buni. Dă-mi drumul!

– Plângi dacă vrei, dar nu te las să pleci până când nu pricepi.

– O, pricep prea bine.

Mânia îi uscă lacrimile.

– Chiar foarte bine, continuă ea. Ești îndrăgostit de cumnata ta. O ciudată loialitate îți interzice să faci dragoste cu ea, așa că ți-ai găsit pe

altcineva. O persoană prea oarbă să vadă dincolo de propriul ei nas. Astfel, ți-ai satisfăcut orgoliul dinastic și speranțele bunicii tale de a-și vedea strănepoții, instinctul și nevoia de a avea o familie. Doar că ai greșit persoana. Pentru că eu nu suport să fiu înlocuitoarea nimănui! Poate crezi că ai rămas onorabil pentru că n-ai sedus-o pe soția fratelui tău olog. Dar în ce mă privește, cred că ai trădat orice ai simți atât pentru mine, cât și pentru ea.

Știa că vorbele ei aveau să-l enerveze, dar nu se aștepta la expresia apărută în ochii lui când se aplecă s-o sărute cu brutalitate, fără tandrețe. Faine se înecă și căută să respire. Burke își ridică fruntea, spunând cu o voce de gheață:

– Așa te voi opri întotdeauna, dacă îmi mai vorbești astfel !

Faine tremură, înfricoșată pentru prima dată în viață de un bărbat. Nu putea controla situația. Buzele o dureau, erau umflate și vinete. Atingerea lui impersonală o șocase, dar, deși nu-i mai simțea mâna pe trupul ei, n-avea curajul să se miște. Ar fi fost foarte ușor ca lucrurile s-o ia razna. El era condus de mânie, ea de sentimentul că fusese trădată. Se priviră ca doi dușmani de moarte. Instinctul îi îndemna să se înfrunte violent.

Dar nu putea fi decât un singur sfârșit al acestei bătălii și Faine nu-și dorea să facă dragoste în ură și dispreț. Se temea ca nu cumva masculinitatea lui copleșitoare și dragostea ei să nu o facă să se supună de bunăvoie.

Dacă s-ar întâmpla așa, dacă el ar ști că-l iubește din toată inima, ar fi condamnată.

Aștepta, tremurând.

– Dumnezeule, Faine, nu mai fi așa! Îți e teamă de mine? întrebă el.

Îi ridică bărbia, încercând să-i privească fața. Apoi, gura lui se

apropie de ea și bărbatul o sărută.

– Îmi pare rău, Faine, se scuză el. Nu te teme de mine. Am un temperament nefericit, dar rareori îmi pierd cumpătul. N-aș face nimic să te rănesc. Crede-mă.

Dar deja ai făcut-o, ar fi vrut ea să strige. Se părea că bărbatul nu înțelegea ce făcuse. Aproape m-ai ucis și nici măcar nu-ți dai seama!

Poate că mânia și dezolarea i se citeau în privire, pentru că Burke îi luă mâinile și le păstră într-ale sale cu blândețe.

– Doamne, îmi pare atât de rău! Știu ce simți. Problema e la mine. Mândria ta m-a atras în primul rând. Mă priveai cu un interes atât de rece…

Faine nu mișcă. Pur și simplu nu putea respira. Durerea era prea intensă.

– O, nu fac decât să înrăutățesc lucrurile, zise el cu o voce disperată. Suntem amândoi prea obosiți ca să mai gândim limpede. Dar amintește-ți, Faine! Mândria rănită este un prost tovarăș, mai ales în nopțile lungi și reci. E un clișeu, știu, dar ca toate clișeele, foarte adevărat. Culcă-te. Lucrurile vor părea mai simple mâine dimineață.

În acea noapte, Faine visă din nou măști și oglinzi, dar de această dată știa ce înseamnă.

Capitolul 8

Se trezi înainte de apariția zorilor, în patul enorm de două persoane. Privi pe fereastră peisajul care se schimb treptat de la negru la gri-pal și care, când soarele se ridică peste orizont, fu inundat de culoare.

Nu departe, vasele pluteau pe apă, în aerul rece și limpede. Nu era deloc vânt, nici măcar o urmă de briză, dar prin fereastră venea un miros delicat de mare și de flori.

Faine dormise greu, adânc, fără să se întoarcă măcar o dată. Acum, stătea culcată pe perne. Capul o durea puțin, ochii îi erau deranjați de lumina puternică. Încerca din răsputeri să-și regăsească liniștea. Cel puțin, se gândi ea, Burke nu știa că-l iubește. Zâmbi cu amărăciune. S-ar mai fi căsătorit cu ea dacă ar fi știut? Se îndoia.

Încercând să privească detașat evenimentele petrecute de la acea nenorocită descoperire încoace, reuși să vadă cu mai multă obiectivitate întâmplările, chiar dacă nu era decât o obiectivitate de fațadă. Trebuia să se străduiască din răsputeri pentru a privi cu detașare o parte esențială a vieții ei. Gândind la cele petrecute, realiză că singurul motiv pentru care Burke se căsătorise cu ea fusese acela

că nu credea că-l iubește.

Îi spusese asta foarte clar când făcuse referire la mândria ei rănită. Ea nu-și dezvăluise niciodată dragostea, niciodată nu-i spusese că simte pentru el mai mult decât dorință și apreciere pentru compatibilitatea lor mentală, care-i făcea să se bucure atât de mult de compania reciprocă. Era limpede. Bărbatul crezuse că-l alesese pentru mai multe motive, dintre care unul erau banii. Zâmbi deloc amuzată, gândindu-se cum ar reacționa Burke dacă ar ști că s-ar fi căsătorit cu el chiar dacă n-ar fi avut nici măcar un cent.

Se ridică din pat pentru a trage perdelele care dădeau către terasa mare din fața casei.

Nu fu surprinsă să-l vadă pe Burke înotând în golf. Se mișcase foarte încet și cu grijă, de vreme ce nu-l auzise ieșind. Ca un tigru, gândi ea. Degetele ei aproape puteau simți acel trup, puternic și bronzat. Tremură de dorință, o dorință care-i slăbea hotărârea.

Când ajunse la mal, bărbatul se scutură de picăturile de apă și privi spre casă. Fără să vrea, Faine se ascunse.

Când se întoarse înapoi în casă, Faine îl întrebă, preparând cafeaua:

– Cum a fost înotul?

– Minunat, răspunse el. Ar fi trebuit să vii și tu.

Ea zâmbi.

– Nu-mi place să recunosc, dar prefer o temperatură mai ridicată pentru a îndrăzni să fac baie.

– Doamne Dumnezeule! M-am căsătorit cu o comodă! exclamă el. Nu știi că marea este acum la fel de caldă cum va fi tot anul? Numai aerul este mai rece decât în miezul verii.

– Da, cu mintea știu, dar nu-mi pot convinge trupul, răspunse Faine.

Bărbatul o scrută cu intensitate, ca și cum și-ar fi imaginat-o fără haine.

Era o încercare deliberată de a o intimida și, în mod normal, ar fi reușit. Dar acum îl privi la rândul ei sfidător, refuzând să-i ofere satisfacția de a se arăta stânjenită.

Faine reluă:

– Burke, nu crezi că ar trebui să discutăm despre cele întâmplate? Trebuie să înțelegi că nu... nu pot...

Sub privirea lui rece și ironică, vocea i se stinse. Era dureros de conștientă de lipsa ei de apărare.

– O, da, începu el, după o scurtă tăcere. Da, înțeleg foarte bine cum te simți. De aceea, sunt pregătit să te las în pace, cel puțin pentru moment. Presupun că după ce mă vei face să sufăr această frustrare o perioadă oarecare de timp, vei deveni mai rezonabilă.

Expresia lui rece deveni grosolană.

– Dar ascultă-mă cu atenție, Faine, și ține minte ce-ți spun! Nu sunt pregătit să aștept pentru totdeauna. Când voi considera că a venit momentul, nu te vei mai putea ascunde după proteste și scuze.

Furia sclipi în ochii ei, care străluciră ca niște nestemate.

– Nu rămân cu tine, replică ea.

El zâmbi, deloc amabil.

– Ba da, vei rămâne. Dacă ai fi intenționat să pleci, ai fi făcut-o seara trecută.

Îi luă mâna, atingându-i încheietura și simțindu-i pulsul.

– Să fim corecți, continuă el, cu o notă de sarcasm. Motivul pentru care ne-am căsătorit – motivul de bază – nu s-a pierdut. În ciuda indignării tale, mă vrei încă... iar eu te vreau cu atât mai mult. Am ascultat destul plângerile tale. Trebuie să te confrunți cu faptele, Faine. Te-ai măritat cu mine pentru poziția socială pe care ți-o pot

oferi și pentru că atunci când m-ai văzut prima dată, te-ai gândit la mine ca la un iubit, întrebându-te cum ar fi să facem dragoste.

Îi prinse mâna care voia să-l lovească, apoi continuă la fel de calm ca întotdeauna:

– Poate pe tine te păcălești, dar nu și pe mine. Am știut asta de la bun început. Un bărbat știe întotdeauna astfel de lucruri. Altfel, cum crezi că se poate perpetua specia? M-am uitat la tine și mi te-am imaginat goală în patul meu.

O trase la pieptul lui.

– Și de asta, adăugă el șoptit, de asta, draga mea scorpie, îți vei nesocoti mândria și mi te vei supune. Neagă ce-ți spun de fiecare dată când dorești și oricât de tare, dar știi foarte bine că atracția dintre noi este prea puternică pentru a renunța definitiv la relație. Dacă ce ai descoperit ieri te-ar fi dezgustat atât de mult, n-ai fi plecat cu mine în luna de miere. Dacă ai făcut asta, ai admis tacit că vei rămâne lângă mine. Și făcând asta, ai admis limpede că, mai devreme sau mai târziu, vom face dragoste.

Faine își mușcă buza, încercând cu puterea voinței să-și încetinească bătăile inimii. Burke se afla atât de aproape de ea! Roși.

– La naiba, șopti ea cu o voce răgușită. Nu voi fi folosită ca înlocuitoare!

– Atunci, fă-mă să te iubesc, o întrerupse el cu răceală și brutalitate.

O sărută cu o senzualitate care o făcu să simtă că genunchii îi tremură. Bărbatul o strânse cu și mai multă putere, mâinile lui apăsându-i trupul cu o cruzime calculată. Ea gemu de durere, dar el îi înăbuși protestul cu un nou sărut.

Apoi o eliberă cu mare încetineală, lăsând-o să-i scape. Îi cunoștea dinainte reacțiile și știa exact ce și când să facă.

Numai un singur secret mai avea. Bărbatul nu cunoștea nimic despre stupida ei dragoste pentru el. Și nu va ști niciodată, se jură ea.

– Ai terminat demonstrația de forță? întrebă ea rece, încercând să se răzbune pentru umilința la care fusese supusă.

Ceva străluci în ochii săi, ceva întunecat, rece și rău. Zâmbi încet și, dintr-o singură mișcare, îi sfâșie rochia, privind-o atent, cu ochii îngustați.

– Nu, răspunse el calm. Ține minte. Dacă aș vrea, aș putea să fac dragoste cu tine chiar acum și n-ai avea nimic împotrivă.

– Dacă faci așa ceva, voi divorța de tine atât de repede...

Se opri, pentru că bărbatul întinse ușor mâna și-i atinse sânii.

– Ce vei face? întrebă el.

Ea se întoarse rapid și zise cu un ton de gheață:

– Am vorbit serios, Burke. Gândul de a fi violată mă înfioară și mă dezgustă.

– Unor femei le place, zise el, zâmbind cinic. O, nu mai protesta atât! Crede-mă, știu prea bine cât de ciudate sunt femeile.

– Presupun că ai avut multe relații, izbucni ea.

– Nu, dimpotrivă. Sunt destul de pretențios în alegerile mele.

– Și cred că ar trebui să mă simt mândră de asta!

– Sincer, nici măcar nu-mi pasă cum te simți.

– Asta știu.

Burke o privi un moment, luptând cu tentația de a-și manifesta într-un fel mânia, apoi lovi scurt cu pumnul în masă.

– Ce naiba încerci să faci? întrebă el cu asprime. N-am lovit în viața mea o femeie, dar crede-mă că acum sunt periculos de aproape s-o fac.

Faine avu o satisfacție ciudată să-l vadă luptându-se pentru a-și recâștiga controlul asupra propriilor reacții. Tenul bronzat, pometii

reliefați, fălcile încleștate, ochii sclipitori fulgerând-o ca și cum ar fi vrut s-o ucidă... toate îi provocau o plăcere stranie. Ah, să simtă și el rușinea! se gândi ea. Se mândrea cu autocontrolul său, purtând acea mască de om civilizat care o păcălise, așa cum păcălise pe mulți alții. Libby se bucura de dragostea lui, dar nu-l văzuse niciodată cum era acum, privind-o de parcă nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât s-o ucidă. Emoțiile îi scăpaseră de sub control. Era vulnerabil. Îl privi provocator, bucurându-se de faptul că bărbatul era nevoit să se stăpânească respirând adânc și ușor până când, treptat, reuși să-și revină și spuse cu o rece indiferență:

– Draga mea, te rog să nu mai faci niciodată ce ai făcut acum. Jocurile de genul ăsta se pot sfârșicu durere și umilință... în ce te privește.

Înspăimântată de ferocitatea lui, Faine îi întoarse spatele, ascunzându-și teama.

– Stai liniștit, n-am de gând să mai fiu martoră la așa ceva.

– Și ce vrei să spui cu asta? întrebă el cu o ușoară curiozitate.

Cafeaua era gata. Faine o turnă în cești, le puse pe masă și se așeză, împingând o cană în fața lui.

– Cu cât se termină mai repede farsa asta, cu atât va fi mai bine. Iar până atunci, cu cât ne protejăm mai bine nervii, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Intenționase să vorbească fără pasiune, dar realiză cu mânie că, sub calmul aparent, vocea ei avusese o notă de sfidare, de parcă i-ar fi fost încă teamă.

Burke se așeză la rândul lui.

– Farsa asta, cum o numești tu, se va termina când te vei fi răzbunat, zise el. Cât despre protejarea nervilor, trebuie să-ți spun că ai un bun sistem de apărare. Bucură-te cât poți, pentru că știi foarte

bine că nu mi-ar lua mai mult de zece minute să te duc în patul meu.

Pentru o clipă, mâinile ei se încleștară pe cană. Umilința o durea.

– Și de ce n-o faci, atunci? întrebă ea lipsită de orice emoție.

– Pentru că, replică el, așa ceva ar crea premisele unui scandal monstruos. Decizia va fi numai a ta, dulceața mea, ca să nu te poți plânge că te-am forțat. Vei veni la mine când nu vei mai putea suporta singurătatea, dar până atunci te las de capul tău.

– Cred că prefer să mă violezi, decât să știu că nu fac decât s-o înlocuiesc pe Libby, răspunse ea, incapabilă să-și ascundă amărăciunea.

El oftă și fața i se înăspri.

– Dacă asta te va face să te simți mai bine, îți voi rosti numele la fiecare cinci secunde cât timp facem dragoste.

Roșeața îi invadă obrajii, apoi se stinse, lăsând-o palidă și obosită. Cu un ton înfrânt, Faine rosti:

– De ce nu mă lași să plec, Burke? Nu mă vrei, iar eu... eu...

– Dar tu mă vrei, sfârși el propoziția în locul ei. Mă vrei, nu-i așa, Faine? Vezi, nu mă poți minți, nici măcar din mândrie. Și eu te vreau. Îți pot dovedi asta chiar acum. Și poate ar și trebui. Am scăpa de o grijă. Dar mă respingi, Dumnezeu știe de ce, și nu vreau să fac ceva împotriva voinței tale.

– Ce vrei?

El ezită o clipă, apoi spuse:

– Vreau o căsătorie adevărată. Vreau copii și o soție iubitoare, care să-mi fie alături la bine și la rău. Vreau să râdem, să ne simțim bine și acea compatibilitate de gânduri care face relația noastră atât de interesantă. Știu că te pot face fericită, dacă mă lași.

– Dar eu? întrebă ea cu o voce răgușită de emoție. Te pot eu face fericit, când o iubești pe Libby și ea te iubește?

– Ești îngrijorată că n-am să-ți fiu fidel? Îți promit că nu este cazul. Am avut aventuri, dar nu atât de multe cât se crede. N-am sedus pe nimeni în viața mea și am trăit fără să fac dragoste luni întregi.

Faine își mușcă buzele, plecând capul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Da, cred că mă poți face fericit. Ce simt eu pentru Libby este...

– Nu contează, îl întrerupse ea, temătoare.

Nu voia să-l audă descriindu-i ce simțea pentru Libby... o durea atât de mult...

– Nu contează. N-am niciun drept să...

– O, ba cred că ai. În fond, ești soția mea.

Ultimele cuvinte fură rostite cu o ironie care o făcu din nou să pălească.

– Nu-mi place să mă implic în lucruri fără finalitate, continuă el. Pentru mine și Libby nu există niciun viitor. Îi este fidelă lui Gavin și o respect pentru decizia ei. Și chiar dacă ar fi fost gata să-l părăsească pentru mine, mă îndoiesc că aș fi primit-o. Îmi iubesc fratele și l-am protejat întotdeauna. Un astfel de obicei nu se pierde atât de ușor. Iar bunica... mă rog... nu trebuie să-ți mai spun cum ar reacționa.

– Nu, aprobă Faine.

Ellen Guilford era o femeie bună, foarte modernă, dar era credincioasă valorilor care-i fuseseră insuflate în copilărie. Pentru ea, datoria și stăpânirea de sine reprezentau mai mult decât niște concepte, erau niște repere după care trebuia să te ghidezi în viață. Ar fi fost îndurerată și șocată dacă Burke ar fi furat soția fratelui său.

– Știu cum te simți, zise el sec.

Știa, desigur. Probabil o înțelegea mai bine decât se înțelegea ea însăși. Dovadă era inteligentul și calculatul său asediu.

Dar nu știa – și nu va ști niciodată – cât de mult îl iubea. Faine

ridică încet privirea, dar refuză să-l privească direct. Trebuia să fie atentă! Burke credea că nevoia de siguranță și atracția fizică și mentală dintre ei o făcuseră să accepte acest mariaj. Nu trebuia să afle niciodată adevărul, pentru că mândria ei n-ar fi suportat acest lucru.

Atunci, își dădu seama că hotărâse deja să rămână cu el.

Încet, cu grijă, Faine sorbi din cafea și întrebă:

– Și cum mă simt?

– Mi-ai și spus, replică el. Trădată. La început, am crezut că e un cuvânt prea mare, dar uitasem cât ești de mândră. Acum, pot înțelege cât de mult te-a afectat descoperirea făcută.

Mânia începu să ardă din nou în inima ei. Își ridică privirea și rosti cu o voce limpede și tăioasă:

– Dar tu cum te-ai fi simțit, dacă situația ar fi stat invers?

Întrebarea îl uimi, oprindu-i pe buze vorbele. Pentru o clipă, se uită la ea curios, apoi răspunse:

– Aș fi fost teribil de furios. Dar n-aș fi renunțat. Aș fi continuat relația și te-aș fi legat atât de puternic de mine, încât n-ai fi putut niciodată să te eliberezi. Și apoi, adăugă el privind-o de parcă i-ar fi smuls încă o dată hainele, ai fi fost prea ocupată ca să mai poți suferi după o iubire pierdută.

Faine era gata să-i spună că există diferențe fundamentale între bărbați și femei, dar dacă ar fi făcut-o, și-ar fi divulgat secretul. Un bărbat poate face dragoste fără să simtă altceva decât dorință, pe când majoritatea femeilor se implică emoțional într-o relație. Pasiunea era importantă, dar fără dragoste nicio relație nu poate fi decât sterilă.

– În mod cert, vedem lucrurile diferit, spuse ea cu grijă. Eu nu sunt atât de încrezătoare în mine.

Se lăsă un moment de tăcere, dar tensiunea dispăruse. Soarele sclipi pe podeaua lustruită. Pentru prima dată după multe zile, Faine

simți că-i e foame.

– Poate că timpul te va schimba, zise Burke, ridicându-i mâna la buze. Tot ce am spus este adevărat, șopti el. Sunt sigur că te pot face fericită ... și că tu mă vei face la fel de fericit. Altfel, nu m-aș fi căsătorit cu tine. În timp, vom avea o căsătorie adevărată, care va rezista oricărui test. Până atunci, să luăm lucrurile încet, vrei?

Și exact asta făcură. Ciudata lor săptămână de miere trecu atât de repede, încât nici după aceea, privind în urmă, Faine nu putu separa zilele între ele. Ca acuarelele pe o hârtie udă, acestea se amestecau într-o panoramă însorită, cu mare și nisip. Încet, pe nesimțite, începu să se relaxeze. Prima dată când Burke încercă să-i ia mâna, când se plimbau de-a lungul plajei, ea se feri, dar bărbatul n-o lăsă să-l evite.

– Nu, zise el rece, prinzându-i degetele. Nu sunt un căpcăun și refuz să fiu tratat ca atare.

Și pentru că dragostea ei pentru el îi slăbea voința, îi permise această mică intimitate, în timp ce mintea îi spunea că nu-i decât o naivă.

Ce era mai rău, era că Faine știa prea bine încotro se îndreaptă demersurile lui. Cu îndemânare, inteligent, Burke se purta ca un jucător de șah. O împingea cu spatele la zid, fără să-i lase nicio portiță de scăpare. Iar Faine știa că, la asaltul final, nu va putea să-l refuze. Nici măcar mândria n-ar mai fi avut putere în fața pasiunii pe care o ținea atât de greu în frâu.

La întoarcere spre Auckland, Faine privi pe geamul mașinii dealurile superbe și râurile repezi și se întrebă cum a știut Burke că va reuși să-i reanime pasiunea. Din instinct, decise ea, același instinct care o avertizase că era un om periculos. Recunoscuse senzualitatea ei latentă sub calmul aparent și, odată ce înțelesese cum trebuia să acționeze, restul venise de la sine.

Gusturile și gândurile lor se potriveau de minune. În săptămâna care trecuse, dezbătuseră o mulțime de subiecte, găsind o mare plăcere în schimbul de idei. Chiar și dragostea pentru lucrurile simple îi unea; se plimbaseră ore întregi în natură și stătuseră alături fără să spună mare lucru, privind peisajul mirific al estuarului. O dată, prinși de ploaie, Burke încropise un adăpost și-i arătase cum să facă focul folosind cîteva bețe uscate.

– Isteț, îl tachină ea.

– O, sunt pregătit pentru orice eventualitate, zâmbi el.

Da, așa este, se gândi Faine. Era o persoană de încredere, pe care te puteai baza în orice situație, știind că va găsi cu siguranță o soluție.

Stând lângă el în mașină, admise că și-ar fi dorit să-l vadă, măcar o dată în viață, într-o situație pe care să n-o poată controla.

Apoi se gândi la Libby în brațele sale și simți din nou acea gheară sufocantă în gât.

Nu era corect! Aveau atât de multe în comun, atât de multe fapte care țineau cu ei, și totuși peste tot se ghicea umbra lui Libby, cu chipul ei drăguț, cu loialitatea ei față de un bărbat care se distra bătându-și joc de ea.

Faine întoarse capul și privi afară. La naiba cu Libby, se gândi ea, purtată de agonia suferinței, la naiba cu ea! De ce nu-l părăsise pe Gavin pentru Burke? Măcar doi oameni ar fi putut fi fericiți, iar Burke n-ar fi ieșit la vânătoare, căutându-și o soție care să-l țină departe de ispită.

Iar Faine Harding, soție doar cu numele, ar fi fost încă Faine Hellier, cu inima încă întreagă și mulțumită de cursul liniștit al vieții ei.

Dar la gândul de a nu-l fi cunoscut niciodată, își mușcă buzele și, fără să-și dea seama, mai făcu un pas pe calea deplinei supuneri.

Nu-i părea rău. Oricât de rău ar fi rănit-o Burke, și nu va ști niciodată cât de mult, era fericită că-l iubea. Orice avea să se întâmple în viitor, care părea descurajant și nesigur, va fi mai bogată sufletește pentru că-l cunoscuse.

– Ești gânditoare, zise el, atingându-i mâna.

Făcu un mare efort pentru a zâmbi, dar reuși până la urmă.

– Abia aștept să refac grădina, replică ea.

– Mai bine ai căuta pe cineva să facă asta în locul tău.

Faine îi privi umerii largi și puternici.

– Nu, draga mea, nu eu, râse el. Îmi plac grădinile, dar cel mai mult îmi place să mă relaxez în ele.

Ideea sa despre relaxare, descoperi Faine în săptămânile care urmară, însemna o jumătate de oră de înot în piscină în fiecare dimineață. Nu era de mirare că avea trupul unui atlet. Lucra mult, dar știa și să delege răspunderile, astfel că se întorcea acasă destul de devreme, ca să petreacă alături de ea lungile ore de seară.

Ciudat, dar Faine era fericită. Cel puțin aparent. Nu mai fusese atât de fericită de multă vreme. Cu Burke se simțea în siguranță... exact motivul pentru care el credea că-l alesese de bărbat. Talentul ei de stăpână a casei îi oferea o mare satisfacție. Petrecea multă vreme alegând elementele noului decor de interior, iar experta pe care Burke o angajase o ajuta mult, pentru că avea mult talent și era obișnuită să lucreze în case vechi.

Ieșeau din când în când la restaurant, unde părea mai ușor să întrețină aparența unui mariaj fericit. Faine credea că-i va lipsi serviciul, dar se trezi dintr-o dată atât de ocupată, încât abia mai avea timp să se gândească la vechea ei viață.

Dar la sfârșitul zilei, când închidea ușa dormitorului, începeau coșmarurile. Dorința și mânia, gelozia și mândria o chinuiau până

dimineață, rareori putând dormi. În fiecare dimineață încerca să ascundă ravagiile insomniilor, dar de Burke nu se putea ascunde. Ochii lui vedeau totul și, când o săruta, ceea ce se întâmpla la plecare și la venire, era convinsă că bărbatul știa că atingerea lui impersonală o făcea să tremure de dorință. Totuși, nu profita de acest avantaj, arătând limpede că nu-și dorea decât completa și totala ei capitulare.

Câteodată îl ura pentru aroganța lui, pentru siguranța de sine. Rezistența neclintită cu care aștepta ca ea să facă prima mișcare i se părea grosolană. Dar fiecare zi care trecea îi adâncea și-i întărea dragostea.

Până la urmă, casa fu gata.

– Trebuie să invităm toată familia la cină, să dăm o petrecere de casă nouă, zise Burke, stând relaxat în șezlong, pe terasă.

– Desigur, aprobă ea. Te superi dacă o chem și pe Margot Forsythe? M-a ajutat atât de mult... Fără ea, mi-ar fi fost foarte dificil s-o scot la capăt.

– Bună idee.

Ridică paharul și ciocniră.

– Atunci, de ce să nu-i chemăm și pe ceilalți care ne-au ajutat? Sandy Greenfield și Bill Turner.

Se referea la arhitectul și la constructorul care se ocupaseră de renovare. Oare bărbatul realizase că nu voia o petrecere intimă, care ar fi înlesnit apropierea dintre el și Libby? Probabil.

De la nuntă încoace, se întâlniseră foarte rar cu Gavin și cu Libby. La fel și cu Ellen. Bunica lui era la fel de inteligentă ca și Burke, astfel că probabil știa cum stăteau lucrurile între el și Libby. Poate chiar de aceea aprobase atât de entuziastă acest mariaj.

Oricât de geloasă ar fi fost, Faine nu se putea stăpâni să nu se gândească la Libby. Îi părea rău pentru ea. Căsătoria lui Burke o

afundase definitiv în iadul propriei căsnicii.

– O să aleg o dată, zise Faine, ridicându-se. Suntem foarte aproape de Crăciun și probabil toți au alte planuri.

Dar nimeni nu refuză invitația și sosiră cu toții, aducând desigur cadouri pentru casă. Libby arăta superb, mai slabă și mai fragilă ca niciodată. Iar Gavin, ca de obicei, părea să găsească o plăcere diabolică în a o chinui. Faine nu îndrăzni să-și privească soțul toată seara, din teama de a nu-l vedea afectat de comportamentul fratelui său.

După plecarea oaspeților, îl auzi măsurând la nesfârșit prin camera sa și inima i se strânse de durere. A doua zi, plecă înainte ca ea să se trezească. Faine primi un telefon de la secretară, care o anunță că soțul ei va cina cu niște clienți. Bărbatul se întoarse acasă după miezul nopții și nici chiar atunci nu se culcă imediat. Timp de o oră, Faine îi ascultă pașii neliniștiți străbătând camera. Apoi se ridică hotărâtă din pat, îmbrăcă un capot și se duse la el în dormitor.

Burke stătea pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, ținându-și capul în mâini. Pentru prima dată, Faine îl vedea înfrânt, cu mândrul său cap plecat cu durere.

– Ar trebui să dormi, zise ea, atingându-i umărul într-un gest de simpatie. Aseară n-ai dormit.

El își ridică privirea, uitându-se la ea de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

– Nu, zise el într-un final, n-am dormit. Dar de unde știi?

– Te-am auzit.

Faine își plecă ochii, pentru a nu-i citi în ei emoția.

– Îmi pare rău. Voi lua un somnifer.

Faine clătină din cap.

– Nu mă deranjează, dar ar fi bine să te odihnești.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

– Burke, dacă pot face ceva să te ajut...

Vocea ei se pierdu în tăcerea care se lăsă. Burke zâmbi și se ridică. Ea făcu fără să vrea un pas înapoi, speriată de expresia lui.

– Burke...?

Zâmbetul lui persistă, nemilos, cinic.

– Da, spuse el prinzându-i încheietura, poți face ceva pentru mine. Îmi poți oferi cel mai bun remediu pentru insomnie.

Bărbatul nu încercă să-și deghizeze dorința. Ochii lui se opriră pe sânii ei, apoi alunecară pe linia gâtului, pentru a se opri asupra buzelor ei senzuale.

– Sunt obosit, zise el dur, obosit de atâtea lucruri. Aș vrea să uit totul măcar o clipă.

– Nu voi accepta să fiu folosită! exclamă ea.

– O, ba da.

Degetele i se încleștară pe mână. O îmbrățișă sălbatic. Gura lui se afla la câțiva centimetri de ea, iar răsuflarea lui îi încălzea obrazul.

– Nu mai am de gând să aștept niciun moment, Faine. Nu mai vreau să te mai rog și să aștept până când vei hotărî că te-ai răzbunat îndeajuns. Am nevoie de tine acum.

– Deci, mă vei viola.

El zâmbi cinic.

– Nu fi naivă! Relaxează-te.

Se luptă cu el, până când bărbatul își pierdu răbdarea și folosi forța pentru a o supune. Apoi, stătu dreaptă în brațele lui, refuzând să răspundă tentativelor sale de seducție.

Burke se enervă.

– Sărută-mă! porunci el.

Ea clătină din cap, la fel de furioasă ca și el, pentru că în spatele

mâniei se ascundeau și pasiunea, și dorința. Era uimită că putea fi atrasă de el, chiar și când o trata cu atâta brutalitate. Și totuși, așa stăteau lucrurile. Trupul îi tremura de emoție.

El râse fără amuzament.

– Încă ții la mândria ta? Bine, dacă așa dorești...

Mâna lui se mișcă, se auzi un zgomot și Faine gemu, uitându-se cu groază la capotul rupt care zăcea pe podea. Pentru o clipă, fu prea uimită de violența gestului pentru a realiza că nu mai purta decât cămășa de noapte.

– Nu... șopti ea, încrucișându-și brațele pe sâni. Ai zis că nu... Nu mă poți viola!

Burke râse din nou și întinse mâna spre ea. Faine roși. Respiră adânc și rapid, luptând cu ispita de a ceda. Își strânse și mai tare mâinile la piept.

– Dar mă dorești, zise el încet. Știi, am auzit că există femei cărora le surâde ideea unui viol, dar n-am crezut niciodată. Incredibil însă, iată-mă însurat cu una din ele!

Ea deschise gura să protesteze, dar bărbatul se mișcă mai rapid, strângându-i ambele mâini și ridicându-i-le deasupra capului. Faine gemu și-l lovi cu sete. În următoarea clipă, se trezi zăcând pe pat, suspinând încet. Bărbatul se așeză lângă ea.

– Ești foarte frumoasă, șopti el. Ai pielea ca de fildeș și părul ca mierea. Ai un trup minunat.

Îi sărută gâtul cu delicatețe.

Pielea tinerei fremătă. Aștepta asaltul lui în liniște. Abia mai târziu își dădu seama că reacția ei fusese primită ca o nouă invitație. Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că bărbatul cunoștea bine femeile.

Știa atât de bine ce să facă, încât, până la urmă, Faine cedă.

Apoi, stând în brațele lui, dar fără să poată adormi, îi ascultă

respirația ușoară și realiză că-l iubea mult mai mult decât ar fi crezut vreodată. Emoțiile pe care i le trezise Dougal păliseră. Chiar și ceea ce simțise pentru Burke atunci când acceptase să se mărite cu el era insignifiant în comparație cu afecțiunea copleșitoare, profundă și adevărată care îi încălzea acum inima.

Zâmbi, gândindu-se că bărbatul era capabil să obțină de la ea mult mai mult decât era pregătită să ofere. Mai întâi dragostea ei, nedorită și deloc reciprocă, și apoi acest răspuns pasional la asediul său. Era de parcă o altă femeie ar fi trăit în ea, o ființă care-și cerea cu vehemență drepturile.

În ciuda amenințărilor, Burke fusese tandru. Dar, deși cuprinsă de o pasiune intensă, Faine nu-i spusese nimic despre dragostea ei.

Burke își așeză capul pe pieptul ei și spuse:

– Dacă știam pentru ce aștept, n-aș mai fi fost atât de răbdător.

Se opri o clipă, dar cum ea nu zise nimic, prea cinstită pentru a nega, dar refuzând să admită că această seară îi schimbase întreaga viață, bărbatul continuă:

– A fost prima dată, Faine?

– Contează?

– Nu.

O trase mai aproape de el, caldă, epuizată și totuși relaxată.

– Nu, nu contează, răspunse el. Dar trebuie să spun că sunt surprins.

Un val de indignare o străbătu. Cum putea fi atât de grosolan? Credea că o femeie trece obligatoriu prin patul fiecărui iubit? Ei bine, ea se ferise!

– De ce? întrebă ea, de teamă ca intensitatea pasiunii sale să nu-l fi dezgustat.

– O, trăiam cu impresia că ai ceva experiență. Ai fost logodită. Știu

că a face dragoste cu viitorul partener de viață nu este un obicei general răspândit, dar în ce mă privește, ar trebui să fie.

– Nu și în cazul meu, zise Faine. El nu a...

Se opri rapid, ferindu-se să admită, chiar și în fața ei, că nimeni în afară de Burke nu reușise să-i înfrângă inhibițiile.

– El nu a ?... N-a încercat? Nu pot să cred așa ceva.

Râse cu poftă și-i ridică bărbia, întorcându-i capul pentru a-i vedea chipul.

– Niciun bărbat normal n-ar putea rezista tentației, mai ales dacă îi porți pe deget inelul.

Faine se mișcă stânjenită. Camera era luminată numai de lună. Trupurile lor erau învăluite într-o lucire argintie. Timidă, fusese fericită că Burke stinsese lumina. Acum, privindu-i chipul, observă strălucirea din ochii lui și realiză că și pentru el avea un farmec special să facă dragoste scăldat în lumina lunii.

– Ei bine, n-am făcut dragoste cu el, zise ea.

– Mm, făcu bărbatul.

Burke îi atinse urechea cu blândețe, dar într-un mod ciudat de erotic. Zâmbi când ea respiră adânc și mâna i se mișcă spre gâtul ei, urmărindu-i linia fină.

Faine conștientiză că dorința pe care o crezuse stinsă începea să ardă din nou în trupul ei.

– Ești atât de frumoasă, zise el încet. Chiar și în lumina lunii ai culoarea mierii... și dulceața ei... Într-una din zile, vom face dragoste în soare... vei străluci în mâinile mele ca un trandafir auriu...

Sedusă de vocea lui șoptită și profundă, Faine ridică mâna și-l mângâie pe obraz. El râse și-i urmări conturul trupului, mișcându-și mâinile încet, alene, oprindu-se și căutând...

Burke o sărută tandru și-i șopti:

– Dormi, e târziu!

Dar ea rămase trează mult după ce răsuflarea lui regulată o avertiză că Burke căzuse într-un somn adânc și liniștit. De ce, de ce oare alesese soțul ei această zi pentru a transforma căsătoria lor într-un mariaj adevărat? Nu putea exista decât un singur motiv. Torturat de amintirea lui Libby, de prezența ei în căminul lor, își sublimase iubirea făcând dragoste cu ea.

Mâine va fi probabil umilită de faptul că o folosise pentru a stinge focul unei pasiuni aprinse de altcineva, dar în această noapte era fericită. Citise adesea că, pentru femei, a face dragoste pentru prima dată nu era mare lucru și că era nevoie de timp și de tandrețe pentru a simți cu adevărat și intens forța pasiunii.

Poate că ea era diferită. Propria ei senzualitate o înspăimânta câteodată, deși nu regreta că era astfel. Trăise alături de Burke o plăcere atât mare, de intensă! Și poate cine știe, cel puțin pentru un timp, bărbatul n-avea să se mai gândească la Libby și la dragostea lui fără speranță.

Căscă, se apropie de trupul lui și zâmbi când mâna lui se strânse pe șoldul ei. Măcar pentru o noapte, pentru un moment, în aceste clipe înainte de a se abandona somnului, putea pretinde că sunt doi iubiți, în adevăratul sens al cuvântului.

Capitolul 9

Poate ar fi trebuit să aibă o vagă premoniție. Dar când telefonul sună a doua zi la prânz, ridică receptorul fără teamă.

Era secretara lui Burke. Femeia avea o inflexiune ciudată în vocea de obicei calmă. Faine se simți dintr-o dată neliniștită.

– Doamnă Harding? O, domnul Harding mi-a spus să vă sun... vocea i se frânse o clipă... să vă anunț că a fost chemat la spital. Fratele său... domnul Gavin Harding... se află acolo. S-a întâmplat un accident.

Tăcere, apoi vocea întrebă speriată:

– Doamnă Harding?

– Da... da...

Faine se sprijini de masă. Degetele i se încleștaseră dureros pe tăblie, iar unghiile i se albiră.

– La ce spital?

– Auckland.

– Cât de tare... este rănit?

După un scurt moment de tăcere, femeia răspunse de parcă ar fi încercat să ușureze intensitatea loviturii:

– Cred... că a murit, doamnă Harding.

– O... înțeleg.

O altă pauză urmă. Faine încerca să-și pună în ordine gândurile haotice.

Secretara întrebă:

– Să vă chem un taxi?

Oare Burke ar fi dorit ca ea să se afle acolo, la spital? Faine își mușcă buza atât de puternic, încât o duru.

– Da, răspunse ea în sfârșit, cu o voce neutră. Da, mulțumesc.

Din nefericire, ajunse la spital exact în clipa în care Libby era foarte aproape de a ceda nervos, ceea ce îi oferi priveliștea neplăcută a soțului ei îmbrățișându-și cumnata. Faine îngheță pe loc.

– Nu, zise el grav, fără să vadă dincolo de chipul lui Libby. Te rog, te implor să nu plângi, Libby.

– Nu... nu... pot...

Din adânca ei agonie, Faine găsi puterea de a înainta spre ei și o preluă pe Libby din brațele lui Burke, în timp ce bărbatul se ocupa de Ellen Guilford. Bătrâna părea mai stăpână pe sine, deși în ochii ei se vedeau urmele lacrimilor.

Următoarele ore fură un lung și dureros coșmar. Libby leșină și o duseră cu forța în pat. Chemară doctorul și acesta îi dădu un somnifer. Ellen stătu cu ea până când adormi, apoi veni la Faine, care stătea în sufragerie și privea pe fereastră, în gol.

– A adormit?

– Da, zise Ellen așezându-se în fotoliu.

Fața palidă o făcea să pară dintr-o dată mai bătrână.

– Unde e Burke?

– În birou. Discută cu un polițist.

Lacrimi se revărsară din ochii bătrânei. Gura ei se mișcă în tăcere,

apoi rosti cu asprime:

– E probabil, cel mai bun lucru care se putea întâmpla, dar o să-mi fie atât de dor de el!

Și izbucni în plâns, agățându-se de mâinile lui Faine, de parcă ar fi fost singura ei salvare.

Faine îi aduse un pulover și-i turnă puțin coniac. De când ajunseseră acasă, telefoanele sunaseră continuu, dar menajera răspundea la toate, prelunând mesajele cu eficiență și calm.

Faine sorbi încet din paharul ei, forțându-se să se concentreze numai asupra problemelor imediate. Mai târziu, când va rămâne singură, va avea suficient timp să se îngrijoreze de urmările morții lui Gavin asupra propriei ei vieți.

Privirile amândurora se îndreptară către ușă când Burke intră în cameră, cu o expresie năucă. Ochii săi zăboviră o clipă asupra lui Faine, înghețând-o cu lipsa lor de expresie, apoi se îndreptară către chipul răvășit al bunicii.

– Draga mea, zise el, îndreptându-se către locul unde stătea bătrâna.

Ellen îi întinse mâna. El o luă și-și plecă fruntea pentru a o săruta.

– Sărmanul meu drag, șopti ea.

Era imposibil să-ți dai seama la care dintre nepoții ei se referă.

Burke se ridică și se duse să se așeze la rândul lui.

– Beți coniac? întrebă el, închizând ochii. Pune-mi și mie un pahar, Faine, te rog.

Bărbatul goli paharul dintr-o înghițitură, tot cu ochii închiși. Faine se întoarse în locul ei de la fereastră.

– Cum s-a întâmplat? întrebă Ellen.

– A virat pentru a evita un copil care traversa strada în fugă și a intrat într-un zid. Mama copilului a văzut totul.

Vorbise fără a da vorbelor sale vreo expresie aparte, fără emoție.

– Înțeleg, zise Ellen, plecându-și capul și trecându-și mâna peste ochi. Sărmanul Gavin, șopti ea, bietul de el! Ce... aranjamente ai făcut, Burke... pentru... ce va urma?

El îi spuse, cu aceeași voce pustie.

Urmă o tăcere lungă, apoi Ellen întrebă:

– Și ce se va întâmpla cu copila asta, Burke? Ce se va întâmpla cu ea?

Faine și-ar fi dorit să nu se discute așa ceva în prezența ei, dar Burke nici măcar nu se deranjă s-o privească atunci când răspunse:

– Voi avea grijă de ea, nu te teme. Ai mâncat ceva?

– Nu pot, răspunse bătrâna.

Dar bărbatul o ignoră.

– Trebuie să mănânci, zise el imediat, altfel te vei prăbuși de tot. Și Dumnezeu știe câtă nevoie avem de tine!

Faine puse paharul pe masă, spunând în șoaptă:

– Mă ocup eu de asta.

– Bravo, zise Burke absent, de parcă Faine n-ar fi făcut parte din realitatea care-l preocupa momentan.

Poate nici nu intra în preocupările lui. Pe când pregătea mâncare în bucătărie, Faine se gândi cu amărăciune că seara trecută pălise ca și cum n-ar fi fost. Acele clipe minunate petrecute în brațele sale nu mai însemnau nimic pentru el, acum că Libby avea nevoie de ajutorul său. Vinovăția și durerea ei îl vor apropia și mai mult de ea.

Dar nu, trebuia să se oprească. Gândurile ei nu se puteau îndrepta într-acolo, până când aceste zile de tristețe nu vor fi trecut.

Ellen Guilford avea rezerve inepuizabile de forță sufletească pentru a depăși momentul, dar Libby aproape renunță la viață, petrecându-și zilele în pat, sub efectul sedativelor. Faine se trezi

nevoită să ia majoritatea deciziilor, permițându-i lui Ellen să găsească puțină ușurare în ajutorul oferit menajerei pentru rezolvarea treburilor de zi cu zi.

Plouă în timpul slujbei de înmormântare, dar la cimitir soarele își făcu apariția. Libby jeli, sprijinindu-se pe brațul lui Burke, care era incapabil să-și ascundă dragostea din priviri. Iubita lui arăta ca o frumoasă și răvășită fantomă, cu ochi de copil chinuit, prizonieră a unui iad din care nimeni și nimic n-o putea salva. Disperarea ei trezi instinctele protectoare ale lui Faine. Ca orice persoană care vorbea cu văduva lui Gavin, o tratã cu delicatețe și afecțiune.

Când preotul spuse ultimele cuvinte, Libby se prăbuși și abia reuși să se sprijine de brațul lui Burke, cerșind cu disperare puțină pace sufletească. Trupul ei subțire se curbă lângă al lui, în căutarea unui sprijin puternic. Imediat, brațele lui îi încercuiră umerii firavi. Ellen se întoarse către Faine, cercetând-o cu o privire în agonie. Ascultând ruga nerostită, Faine o luă pe Libby din brațele lui Burke.

Nu aici, nu în fața oamenilor îndurerați, spusese parcă privirea bătrânei. Nu trebuia să se iște niciun scandal. Era ceva simptomatic pentru epoca în care trăise faptul că, deși îndurerată, Ellen voia să se asigure că nu există motive de bârfă. Dar Libby era atât de distrusă, încât nici cel mai cinic om n-ar fi bănuit nimic.

Oricare ar fi fost sentimentele lui Libby, printre care se număra desigur și senzația acută de vinovăție, tânăra femeie suferea și nu trezea decât simpatie și compasiune.

Sărmanul Gavin, atât de tânăr și atât de blestemat! Dar, în fine, se odihnea în pace. Oare știa ce simțise soția sa pentru fratele lui? Acum, nimeni nu va mai afla adevărul.

Cortegiul funerar se adună la locuința bunicii. Libby fu dusă din nou în pat, epuizată.

Faine se purtă ca o gazdă, fiind tot timpul în preajma lui Ellen. Bătrâna era recunoscătoare celor care participaseră la trista ceremonie, iar tăria ei psihică o ținea încă dreaptă.

Era imposibil de ghicit cum se simțea Burke. Dar Faine, soția lui care îl iubea, îi înțelegea perfect sentimentele. Dominator și indiferent, bărbatul discuta cu oaspeții cu aceeași expresie distantă dintotdeauna. O, urăște momentele prin care trebuie să treacă! se gândi Faine. Fiecare clipă îi era nesuferită, fiecare persoană care-i vorbea șoptit, exprimându-și compasiunea, îl irita. Un moment, tânăra se simți foarte neajutorată și o durere mai puternică decât orice simțise până atunci o străbătu, ghicind cu acea intuiție nebănuită pe care dragostea i-o oferise dintr-o dată, că motivul nervozității bărbatului era acea ființă eterică ce dormea acum suspinând în camera de alături.

Până la urmă, totul se termină. Musafirii părăsiră casa rând pe rând. Burke se întoarse Faine, privind-o cu acea rece lipsă de interes cu care o tratase de la moartea lui Gavin încoace.

– Trebuie să mă duc la birou, zise el. Nu trebuie să mă aștepți cu cina.

– Vei... vei petrece noaptea aici?

Genele întunecate îi ascunseră privirea. Gura lui se strâmbă.

– Da, răspunse el.

Faine nu mai zise nimic, dar mâinile i se strânseră dureros.

După o clipă, bărbatul adăugă:

– Nu pot s-o las pe Ellen să se descurce singură cu Libby. Tu te poți duce acasă, dacă vrei.

– Nu, rămân cu tine.

Aveau să doarmă în camere separate, unite printr-o ușă care nu se va deschide niciodată.

Faine își ridică privirea către el. Trăsăturile lui Burke erau liniștite, asemenea unei măști. Atunci, Faine renunță la orice speranță. Toate lucrurile pe care le împărtiseră – prietenia, atracția fizică, simțul umorului... nu însemnau nimic în comparație cu pasiunea copleșitoare pe care i-o inspira Libby.

Inima ei deveni de gheață.

– Îți voi păstra cina, zise ea cu o voce total lipsită de căldură și de viață.

Apoi se întoarse cu spatele, pentru ca Burke să nu poată vedea ce efect avea asupra ei dragostea lui oarbă pentru altcineva.

– Faine? o opri el.

Ea rămase pe loc, fără să privească înapoi.

– Mulțumesc că mi-ai dat putere.

Cuvintele erau convenționale, dar în ele se ghicea o notă de ironie amară, care o făcu să închidă ochii, într-o clipă de disperare.

– Pentru puțin, răspunse ea cu asprime.

Se îndepărtă de el și de dragoste, de viață, de fericire, îndreptându-se către un viitor fără contur.

Noaptea, stând trează în pat, îl auzi sosind și se uită la ceas. Era două noaptea! Sărmanul Burke, lucrase ca un apucat, numai să-și uite durerea și să se îndepărteze de ispită!

Când se lăsă din nou tăcerea, se întinse la loc în pat, cu brațele sub cap, privind lumina pe care luna o proiecta pe perdea. Niciodată în viață nu-i fusese mai greu să adoarmă, deși era epuizată. Pleoapele îi erau grele și roșii, în timp ce, fără încetare, aceleași gânduri i se învârteau în minte.

Cum avea să supraviețuiască următoarelor câteva săptămâni? Totul o durea și n-avea nicio soluție, se gândi ea cu tristețe. Dacă îl părăsea pe Burke acum, ar fi dat prilej de bârfă multora, lucru de care

Ellen se temea cel mai mult. Și totuși! Era prea mult să-i ceri să stea lângă Burke și să fie martora tăcută și lipsită de putere a dragostei lui pentru Libby. Ellen nu putea fi atât de crudă!

Oftă, nevoită să recunoască faptul că Burke nu moștenise de la bunica sa numai forța de caracter. Ellen era destul de dură pentru a-i cere un astfel de sacrificiu, iar Faine știa că ea însăși era suficient de legată de bătrână... și atât de îndrăgostită de Burke... încât avea să rămână.

Și Burke, care credea că se măritase cu el pentru stabilitatea pe care i-o oferea! Ce siguranță mai putea avea acum, când Libby reprezenta o amenințare continuă? Era o lecție dură pe care o avea de învățat, și anume că stabilitatea nu putea veni decât din interior. Până acum, se gândi ea cu ironie, ar fi trebuit s-o fi învățat prea bine. Moartea părinților săi fusese prima ocazie când se confruntase cu o situație tragică. Trădarea lui Dougal, alta. Totuși, se vedea că nu învățase tot ce trebuia. De acum înainte, va purta un scut care-i va apăra inima și nimic, niciodată, nu-l va mai străpunge.

Lacrimile pe care refuzase să le plângă atâta vreme începură să-i curgă pe obraji. Se întoarse, strivindu-și fața de pernă și încercând să le șteargă. Trupul îi era răvășit de durerea inimii.

– Faine!

Vocea lui Burke o aruncă într-o tăcere terifiată. Mâinile i se încleștară consulsiv pe pernă.

Bărbatul se așeză pe marginea patului și încercă s-o prindă în brațe, dar ea rezistă, întorcându-și capul.

– Draga mea, zise el cu durere în glas. Nu te lupta cu mine... te rog.

"Nu mai pot suporta. Nu mai pot suporta". Pentru o clipă, crezu că vorbise cu glas tare. Trupul ei se chirci într-un spasm de

respingere când bărbatul o atinse pe umăr. Mâna lui era ușoară și delicată, trecând ușor prin buclele care-i mângâiau gâtul.

– Ai citit "Romeo și Julieta"? întrebă el după câteva momente.

Știind că vocea o va trăda, Faine aprobă cu un scurt semn din cap.

– Undeva, Julieta spune: "O! Am cumpărat o casă pentru dragostea pe care n-o am". Asta ți-am făcut eu ție, nu-i așa? E inutil să spun acum că-mi pare rău.

Faine nu putu vorbi, iar mâinile lui își păstrară mișcarea ritmică pe umerii ei. Ciudat cum un gest atât de obișnuit, care se dorea reconfortant, era atât de erotic!

– Te simți mai bine?

Ea aprobă din nou, ridicându-se. Ah, i-ar fi plăcut atât de mult să continue... dar nu mai avea nevoie de o asemenea umilință.

– Cred că m-au ajuns toate problemele, vorbi ea cu o voce răgușită, întorcând fața către el.

Camera era foarte întunecată. Nu se vedea decât umbra lui, și mai întunecată, profilată pe fereastră.

– Ai fost minunată. Ellen mi-a spus că nu s-ar fi putut descurca fără ajutorul tău.

Faine își mușcă buza, apoi zise cu răceală:

– Mă bucur că am putut să ajut. Burke, ce vom face de acum înainte?

Capul lui se întoarse.

– Ce vrei să spui?

– Știi bine ce vreau să spun.

Bărbatul făcu o mică pauză, apoi spuse indiferent:

– Nu facem nimic. Lucrurile vor fi la fel ca până acum.

Deci așa! O stranie loialitate îl făcea să nu rupă relația!

– Nu, replică ea, sunt dezamăgită de tine! Ar fi trebuit să mă

cunoști destul de bine până acum pentru a înțelege că nu-ți voi sta în cale.

– Suntem căsătoriți, răspunse bărbatul cu o candoare plată. Ți-am jurat credință și intenționez să respect acest jurământ. N-ai o părere foarte bună despre mine dacă mă crezi în stare să te alung doar pentru că circumstanțele s-au schimbat.

Faine se sprijini de tăblia patului, ridicându-și sub cearșaf genunchii la bărbie și înconjurându-i cu brațele.

– Iar tu ai o părere foarte proastă despre mine, dacă îți imaginezi că te voi obliga să-ți ții promisiunile. N-ar fi trebuit să mi le faci niciodată, dar cel puțin nu ești forțat să le respecți.

Respiră adânc, calmându-și glasul, pentru a nu se simți în el durerea.

– Burke, Libby are nevoie de tine.

– Și tu nu?

O, Doamne! Cum putea fi atât de crud? Răspunse ferm:

– Nu!

– Ești mereu calmă, mereu îți ții în frâu sentimentele, zise el cu un sarcasm sălbatic. Mereu mă gândesc dacă știi cât de provocator este acest calm al tău.

Ea tremură, speriată de neașteptatul atac al bărbatului, care-i prinse mâna și-i apăsă încheietura acolo unde pulsează viața.

– N-ai nimic de spus? râse el. Poate e mai bine așa. N-ai nevoie de mine, dar mă vrei și n-am uitat cât de pasională poți fi.

Vocea lui deveni mai profundă.

– Nu-i așa? continuă el. Întotdeauna am reușit să-ți suscit interesul, să te fac să-ți dorești să faci dragoste cu mine. Și mereu m-a amuzat felul în care încercai să ascunzi asta sub siguranța ta aparentă, de care te agățai cu disperare. De fiecare dată când mă

apropiam de tine, inima îți bătea mai repede...

– Taci! țipă ea.

Cuvintele se loviră cu greutate de pereți, în camera liniștită. Chinuită și umilită, Faine nu-și dorea decât să oprească insinuările lui crude. Întotdeauna, întotdeauna știuse că exista o latură întunecată a personalității lui Burke. Și acum înțelegea că avusese dreptate.

O duru să-și smulgă mâna din mâna lui, dar nu gemu și nu țipă. Bărbatul râse iar, cu hohot tulburător. Se întinse de-a lungul patului și încet, cu o forță brutală, o trase lângă el. Faine se opuse cu toată forța de care era capabilă.

– Burke! îl avertiză ea, terifiată de dorința inumană care se citea în ochii lui.

El n-o luă în seamă. Cu o mână o ținea de buclele părului, trăgându-i capul în spate ca s-o poată privi, iar cu cealaltă o mângâia ușor pe sâni. Acum că ochii i se obișnuiseră cu întunericul din cameră, îi putu vedea expresia și fu îngrozită de strălucirea de gheață din ochii lui.

– Te rog, șopti ea. Nu mă face să te urăsc.

– De ce ar trebui să-mi pese ce simți pentru mine?

Cuvintele lui erau grosolane, la fel de brutale ca degetele lui iscoditoare pe pielea sa.

Îi putea simți căldura trupului, fiecare mușchi bine ținut sub control, inima lui bătând lângă umerii ei.

– Ei? întrebă el, șoptindu-i la ureche. Îmi vei oferi ce vreau de la tine sau va trebui să te oblig? Știi foarte bine că până la urmă vei ceda.

Râse în hohote.

– Mă întreb ce e mai demn, să te lupți pentru a-ți apăra onoarea sau să mă accepți cât de rece poți. Dar mă îndoiesc că poți să te stăpânești și să te controlezi așa cum vrei. De asta mă și urăști, de

fapt, nu-i așa? Urăști gândul că te pot seduce oricând vreau.

– Nu te urăsc, gemu ea, știind că nu putea opri ce avea să se întâmple.

Burke îi mângâie șoldurile fără tandrețe, dar asta n-o împiedică să simtă că ia foc. Faine se răsuci și se luptă cu el ca o nebună, atacându-l cu dinții și cu unghiile, până când Burke o făcu să se oprească și să accepte puternica dominare a trupului lui.

Apoi fu cuprinsă de flăcările pasiunii de care se temea atât. Nu-l mai vedea decât pe el și nu-și mai dorea decât atingerea lui.

Epuizată, își întoarse capul pe pernă, ascultând cum respirația lui revenea la normal. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji, iar în gât simțea un nod care nu voia să dispară. Burke se ridică și se așeză pe marginea patului, cu capul în mâini.

– Dumnezeule mare! șopti el, cu o imensă oboseală în glas. Mă înnebunești pur și simplu!

– Plec! zise ea cu asprime. Chiar mâine!

El se întoarse, îi luă mâna și o sărută încet.

– Îmi pare rău, vorbi el. Doamne, nu încetez să-ți dau motive de a mă urî. Crezi că există vreo șansă să rămâi însărcinată?

– Nu.

Se asigurase că nu va fi cazul, mergând la doctor chiar înainte de căsătorie... Instinctul o avertizase să ia această măsură, așa cum o prevenise și în legătură cu acest mariaj. Pe viitor, își promise ea, va trebui să asculte cu atenție acest instinct... care se părea că știe cel mai bine ce se petrecea în mintea ei.

– Ți-am spus adevărul, continuă Burke. Nu vreau să pleci.

– Ne vrei pe amândouă, deci? replică Faine cu un dispreț amar. Pe mine, ca soție, și pe Libby, ca amantă?

Pentru o clipă, degetele lui lungi se strânseră pe încheietura ei,

apoi o eliberă, spunând cu o voce tremurată:

– Nu, nu, sigur că nu.

– Atunci, voi pleca.

– Foarte bine. Ce vei face?

Faine zâmbi, dar se opri îndată.

– Mă voi angaja ca bibliotecară, zise ea calm. Nu-ți face griji pentru mine.

– O, da, ar fi simplu pentru mine dacă te-aș putea scoate din viața mea, zise el. Dar nu sunt atât de nenorocit, Faine.

– Da, știu.

Și pentru că-l iubea, adăugă:

– Nu-i nimic, Burke. Du-te și culcă-te, ai nevoie de odihnă.

Faine plecă peste o săptămână, la două zile după ce se întoarseră acasă. Burke rămăsese împreună cu ea cât de puțin putuse în zilele acelea. Părea condus de o forță mai presus de puterea sa. Faine era uimită și năucită.

În dimineața plecării, se îmbrăcă pândind în van o mișcare din camera vecină. Până la urmă, se duse și ciocăni la ușă. Burke o invită să intre. Bărbatul stătea pe marginea patului, cu capul în mâini.

Ea se uită la el, amintindu-și cealaltă ocazie când îl văzuse astfel. Fusese prima oară când ceruse și luase prin forță singura ușurare pe care i-o putea oferi, momentele de uitare smulse din plăcerea trupului ei. Mai mult decât orice, își dorea acum să poată găsi un mod de a-i vindeca durerea.

El privi în sus către ea. Pentru o clipă, disperarea din ochii lui se dezvălui pe de-a-ntregul. Bărbatul se ridică în picioare și spuse:

– Să înțeleg că ești gata?

– Da, zise ea apropiindu-se. Burke, te rog să fii fericit!

Ironia se citi în zâmbetul său, dar ochii îi erau goi.

– Nu e chiar atât de simplu, nu-i așa? Tu vei fi fericită?

– Da.

Reuși să zâmbească și se miră ea însăși de puterea pe care o avea.

– Știu că ai un simț al responsabilității bine dezvoltat, dar nu trebuie să te îngrijorezi în ce mă privește.

El păru că vrea să adauge ceva, dar buzele îi rămaseră pecetluite. Își plecă fruntea și o sărută pe obraz. Pentru o clipă de coșmar, Faine crezu că inima va înceta să-i mai bată. Înghiți cu greutate și se îndepărtă, cu o forță de caracter pe care nu și-o cunoștea.

– Mai vorbim, zise el.

Ea aprobă din cap, deși știa prea bine că nu va mai vorbi niciodată cu el.

– Nu, nu mă însoți.

Ezită o clipă privindu-l, apoi adăugă:

– Adio, Burke.

El nu spuse nimic, iar ea se întoarse și plecă, în timp ce lacrimi grele de suferință o înecau. Ochii o dureau. O, aproape reușiseră. Și totuși...

***

Wellington era însorit și cald. Vântul nu bătea. Faine locui aici două nopți, înainte de a lua expresul înapoi spre Auckland și apoi autobuzul către Kaitaia.

Odată ajunsă, încercă să se relaxeze. Lui Burke nu i-ar fi trecut prin cap s-o caute în nord. Și chiar dacă ar fi ajuns acolo, nu vedea niciun motiv pentru care bărbatul să ajungă la biblioteca publică. Nu

se punea problema s-o caute, se gândi ea, despachetându-și bagajul în micul apartament pe care-l închiriase. Poate că, pentru o vreme, va mai rămâne în memoria lui. Dar odată ce va realiza că făcuse tot posibilul să-și acopere urmele, va fi fericit s-o alunge pentru totdeauna din gândurile sale. O rugase pe Ellen să-i promită că nu-i va spune noua ei adresă, chiar dacă între ele corespondența avea să continue.

În fond, Burke o avea pe Libby. Nu exista nicio îndoială că se va muta înapoi în casa bunicii, pentru a putea avea grijă de amândouă.

Ciudat, dar gândul că noua lor casă avea să fie vândută o durea cel mai tare. Erau momente în care plângea, imaginându-și că lucrurile la care începuse să țină atât de mult vor fi vândute, atmosfera de pace și liniște distrusă și alți oameni, lipsiți de dragoste pentru acel loc, se vor muta în casă. Poate că stratul de violete își va irosi parfumul sau, mai rău, va fi smuls. Și oare Persefona va fi din nou pedepsită să se ascundă în adâncul unei pivințe, iar în locul ei va fi pusă o sculptură nouă, mai modernă?

La Burke se gândea cât mai puțin posibil, știind că nu putea permite durerii să iasă la iveală. Ar fi fost ceva de nesuportat. Mai târziu, după ce se va obișnui cu sentimentul de a trăi numai pe jumătate, când patul de o persoană pe care și-l cumpărase nu va mai aduce cu o mutilare, când își va recâștiga forța, atunci își va înfrunta pierderea și o va jeli.

Între timp, constată că, la suprafață, viața ei era plăcută. Colegii de serviciu erau prietenoși și deschiși, nepermițându-i să păstreze distanța. Primiră vestea despărții ei cu multă compasiune și o invitară acasă, în orele lungi de singurătate de la sfârșit de săptămână, reușind s-o facă să râdă, tachinând-o în legătură cu înălțimea ei și complimentând-o pentru felul cum arăta. O plimbară prin

împrejurimi, introducând-o în stilul de viață tipic din nord.

Încet, treptat, Faine începu să râdă din nou. Nopțile erau lungi și greu de îndurat, dar zilele erau amuzante și plăcute, pline de activitate.

Iarna trecu, caldă, umedă și scurtă, și primăvara veni din nou. Narcisele și magnolia îi reaminteau atât de puternic de perioada când îl întâlnise pe Burke, încât îi stricau bucuria de a trăi acest minunat anotimp. Totuși, refuză să se lase atrasă de autocompătimire. Fără să vrea, începu să constate că dragostea pe care o simțise pentru el avea să se stingă, să moară. Din câte se părea, n-avea să mai găsească pe nimeni care să-i poată înțelege ființa atât de bine, nimeni a cărui companie să fie atât de minunată, de mulțumitoare.

Ei bine, așa avea să fie! Îl iubea și din această pricină, nu-și putea dori decât să fie fericit. Cu Libby, avea șanse la fericire. Când gândul la ei doi împreună nu va mai fi atât de dureros, va fi gata să accepte fericirea lor fără amărăciunea care-i întuneca acum sentimentele.

Copacii înfloriră ca niște flăcări ireale, sclipind de buchete grele portocalii, roz și roșii. În curtea ei apărură freziile, cu mirosul lor delicat și dulce, pe care-l iubea atât de mult. Faine culese un buchet mare și-l așeză în vaze în toată casa, refuzând să conștientizeze dureroasele amintiri pe care le evocau. Nu va permite ca sufletul să-i fie schilodit de sfârșitul unei relații de dragoste. Dragostea trebuia să fie eliberatoare, își spuse ea. O dragoste pierdută, ca și una împlinită. Nu-și va limita plăcerile, doar pentru că un anumit miros îi trezea emoții care aveau puterea de a-i face inima să suspine cu disperare.

Capitolul 10

Într-o bună zi, Faine fu invitată de doi prieteni, un cuplu a căror companie era foarte reconfortantă pentru inima ei încă suferindă, să petreacă împreună o zi pe mare. Cei doi aveau un mic iaht. Helen lucra la magazinul de lângă bibliotecă, iar soțul său, mic de statură și foarte îndemânatic, era silvicultor.

Plecară dis-de-dimineață și se întoarseră seara, pe întuneric. Cei doi o conduseră acasă. Faine, îmbrăcată într-un pantalon scurt, cu picioarele ei lungi pline de nisip și sare și părul răvășit de vânt, zise obosită:

– Fac un duș rapid și mă duc la culcare.

Râse din toată inima, fericită că putuse în sfârșit scăpa din mașina lor, un Mini în care se simțise foarte inconfortabil tot drumul.

– Vă mulțumesc pentru ziua atât de plăcută.

– Ar trebui să ne mai întâlnim cât de curând, zâmbi Helen. Vrei să te conducă Greg până la ușă?

– Suntem în Kaitaia, nu la periferia Aucklandului. La revedere, ne vedem luni.

Faine le făcu semne de rămas-bun, apoi se aplecă să-și ridice coșul

de picnic în care se aflau resturile de la prânz și hainele de schimb. Ușa de la intrare scârțâi ușor când o deschise. Vântul se liniștise complet, dar norii acoperiseră cerul, apăsând parcă asupra orașului cu o amenințare de ploaie. La nicio fereastră nu se vedeau aprinse lumini.

O ușoară presimțire o făcu să se înfioare și călcă greșit, sărind o treaptă. Căzu și lovitura o duru foarte tare, aproape de nesuportat. Undeva, în întuneric, cineva o privea.

Mâinile i se încleștară pe mânerul coșului. Fără grabă, înaintă pe culoarul strâmt și vârî cheia în broască. Frica o cuprinse din ce în ce mai tare, dar nu putea vedea, nici auzi nimic.

Apoi, cineva îi rosti numele. Faine aștepta, pentru că o umbră se detașă din întuneric și veni spre ea. Chiar în acea clipă, știu cine o strigase și cine o prinse de încheietură, ridicând-o în brațe. Odată cu trecerea fricii, apăru mânia, ca o reacție rapidă și sălbatică.

– Cum îndrăznești! exclamă ea, înecată de mânie, luptându-se să se elibereze din strânsoarea lui. Cine naiba te crezi? repetă ea. Cine îți dă dreptul să vii aici și să mă pândești?

– Liniștește-te, zise Burke calm, ușor amuzat de mânia ei.

Între timp, Faine își recăpătase stăpânirea de sine și reuși să-și controleze emoțiile. Atingerea și apropierea lui și sunetul drag al vocii sale făcură ca lungile luni de singurătate și tristețe să dispară ca prin farmec. Se îndepărtă de el, furioasă pe sine însăși. Îi luă numai o secundă să deschidă ușa și să intre. Își așeză coșul pe hol și-l conduse pe Burke în mica ei sufragerie.

– O, exclamă ea, chiar m-ai speriat! De ce naiba nu m-ai anunțat că vii, în loc să te strecori ca un hoț și să te ascunzi în întuneric ca... Jack Spintecătorul!

– În mare parte, pentru că nu știam exact cum vei reacționa. Și

apoi, nu eram sigur că te voi găsi aici.

O privea cu ochi atenți.

– Dar de unde ai știut unde să mă găsești?

Venise, desigur, să discute termenii divorțului. De aceea, era stupid să se bucure de mângâierea ochilor lui pe trupul său. Vocea ei suna ascuțit. Era prea emoționată.

– Presupun că ai convins-o pe Ellen să-ți dea adresa. N-a fost corect din partea ta. Puteai lua legătura cu mine prin avocat... El ar fi...

– Taci! zise Burke și-i atinse buzele cu degetele, zâmbindu-i cu farmecul său atât de copleșitor. Ai slăbit, continuă el. De ce? Viața la Kaitaia este atât de palpitantă încât ai fost nevoită să te străduiești din răsputeri să ții pasul?

Degetele sale coborâră către bărbia ei hotărâtă și, mai jos, spre gât, oprindu-se câteva clipe pe inima care-i bătea cu disperare.

Faine respiră adânc, încercând să-l privească pe Burke fără să pară tulburată. Ce gest diabolic să flirteze cu ea ca și cum drama mariajului lor eșuat nu i-ar fi despărțit pentru totdeauna!

– Nu, sigur că nu, răspunse ea brusc, îndepărtându-se de el încă o dată. Cum mi-ai aflat adresa?

El zâmbi, foarte sigur pe sine.

– De la bunica, așa cum ai ghicit. Crezi că mi-ai putea face o cafea? Sunt ostenit.

– Da, da.

Faine se îndreptă către filtru, turnă cafea, apăsă butonul și se întoarse în sufragerie.

Burke stătea la fereastră, privind vazele cu frezii. Când Faine intră în cameră, se uită către ea și în privirea lui palidă sclipi ceva. Apoi, se instală obișnuita sa răceală. Cu strângere de inimă, Faine realiză că,

în tot acest timp, nu toată suferința fusese pe umerii ei. Totuși, cum Libby era din nou liberă, bărbatul nu putea avea motive de nefericire. Dar, fără să-și dea seama de ce, foamea de dragoste pe care o remarcase la el dintotdeauna nu dispăruse încă. Pentru o clipă, greața îi înecă din nou glasul. Nici măcar față de sine însăși nu putea admite cât de multe nopți nu dormise, imaginându-și-l pe Burke îmbrățișând-o pe Libby, amândoi închiși în pasiunea dragostei lor.

– Pari obosit, vorbi ea. Afacerile n-au mers bine în ultima vreme?

Burke zâmbi.

– Nu, nu e asta. Ceea ce-mi aduce aminte de altceva... De ce mi-ai returnat banii pe care ți i-am oferit lunar? Sărmanul Souter m-a sunat foarte îngrijorat. I se părea din partea ta un gest foarte curajos și ciudat. Cred că te imagina singură și murind de foame.

Privirea lui inchizitorială se opri asupra taliei ei subțiri și a picioarelor lungi.

– În loc de asta, arăți de parcă n-ai avea nici cea mai mică grijă.

– Domnul Souter este foarte amabil, replică ea nervoasă din pricina abordării lui grosolane, dar cineva ar fi trebuit să-i spună că, în ziua de azi, nimeni nu moare de foame.

Burke continua s-o privească în felul lui atât de bine cunoscut, ca și cum ar fi asediat un inamic.

– Am remarcat că ai spus ceva despre singurătate, reluă Burke, ignorând ultima ei remarcă.

Faine ridică din umeri.

– Ce ar mai fi de spus? Când ajungi într-un loc nou, trăiești inevitabil momente de singurătate. După cum sunt convinsă că știi și tu. De ce nu stai jos? Cum ai venit?

– Cu mașina.

– Probabil ești obosit. De ce ai venit aici, Burke? întrebă ea,

încruntându-se. Doar ca să te asiguri că mă descurc? După cum vezi, o duc bine.

– Și slujba?

– Bine, îmi place. Cred că e gata cafeaua, adăugă ea, ridicându-se.

Ajunsă în bucătărie, stătu o clipă locului, încercând să-și revină din șoc. Ah, nu uitase nimic din viața alături de el și-l cunoștea atât de bine! Faine se scutură de disperare, respiră adânc și așeză cănile pe tavă.

– Bănuiesc că vrei să discutăm, zise ea, întorcându-se în sufragerie.

– Nu, am venit pur și simplu să te văd.

– Ai bătut un drum atât de lung, când puteai să mă suni sau să-mi scrii.

– Nu, nu puteam. Nu în cazul ăsta. Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Libby a plecat în Anglia. Definitiv.

– Și? întrebă ea.

– Te vreau înapoi. Înainte de a exploda într-o criză de mânie, de altfel îndreptățită, mai lasă-mă să adaug ceva. Eu am trimis-o.

– De ce, Burke? Ce n-a mers?

– Foarte simplu. Am descoperit că ceea ce simțeam unul pentru altul nu era dragoste.

– Și cum ați descoperit asta?

– În felul obișnuit. Trebuia să știe, deși acum se simțea de parcă aerul devenise irespirabil.

– Îmi pare rău.

– Și mie, zâmbi el, amuzat.

– Nu, voiam să spun că-mi pare rău că n-a mers, îl corectă Faine.

– Chiar îți pare? întrebă el. Speram că vei fi fericită.

– Asta nu poate schimba nimic în relația noastră. Cred că-ți dai

seama.

– Nu. Nu-mi dau seama decât de faptul că toată viața mea de acum înainte, aș putea fi condamnat să trăiesc fără tine.

– Și ar fi ceva rău?

– Ar fi cel mai apropiat lucru de iad pe care această lume mi-l poate oferi.

Faine ridică privirea, șocată și speriată de disperarea din tonul lui.

– Burke? șopti ea. El se ridică și veni la picioarele sale.

– O, Doamne, Faine, nu mă alunga, zise el cu răsuflarea tăiată. Am știut înainte să pleci că sunt un prost dacă te las să ieși din viața mea, dar numai după aceea am descoperit câtă nevoie aveam de tine.

– Atunci, de ce...?

– De ce te-am lăsat să pleci? Nu știu. Mi-ai spus clar că n-ai nevoie de mine. Am simțit că mă îndrăgostisem de tine, apoi am realizat că pentru mine nu exista decât Libby. Iar ea... ea era atât de schimbată. Când m-ai părăsit, m-am simțit golit, aproape lipsit de viață, dar eram încă atras de ea. Chiar trebuie să-ți mărturisesc toate astea?

– Cred că da, răspunse ea cu gravitate.

– După ce ai plecat, m-am mutat înapoi în casa bunicii, dar n-am vândut locuința noastră. Mi-am spus că pustiul pe care-l simțeam în mine venea din faptul că noi ne înțelesesem atât de bine... nu pot nega... pe Libby o voiam de atâta timp... A fost un șoc imens să-mi dau seama că, de fapt, nu însemna nimic pentru mine. Nu mai mult decât oricine altcineva. Când am atins-o, am pretins că ești tu. Știu că asta mă face un porc. Ascultă-mă, te rog, te rog... N-am făcut dragoste cu ea. Am încercat... dar n-am fost în stare.

– Nu contează, zise ea cu durere. Dragul meu, nu contează...

– Ba da, contează. Știu că m-am purtat groaznic și îmi dau seama că – Dumnezeu știe de ce – încă mă iubești, în ciuda tuturor acestor

lucruri. Bănuiam asta chiar de când ai plecat, dar n-am fost sigur decât acum, când te-am văzut din nou. Crede-mă că am plâns după tine, am tânjit după prezența ta, am suferit în lipsa ta. Noapte după noapte, zi după zi. Știu că m-am purtat urât cu tine. La fel și cu Libby. Nu puteam s-o ating, și și-a dat seama de ce...

– Și-a dat seama? Cum?

– Nu-i proastă, zise el sec. Lucrurile au devenit tensionate... inevitabil a apărut și o ceartă. M-a acuzat și i-am spus adevărul. Am iubit-o, da, într-un fel, răspunse el unei întrebări nerostite. Dar nu așa cum te iubesc pe tine... A fost atât de delicată și de credincioasă lui Gavin, iar el a tratat-o mereu ca un ticălos. A încercat să-și ascundă nefericirea... câteodată arăta ca un copil pierdut, temându-se că nimeni n-o va putea ajuta. Mi-a părut mereu atât de rău de ea! Și apoi, era frumoasă, nu mă putea abține să n-o doresc. Apoi ai apărut tu și m-am gândit că aș putea simplifica lucrurile pentru toată lumea dacă m-aș însura. Că aș putea alunga ispita. Așa cum stăteau lucrurile, până la urmă am fi făcut dragoste, iar ea n-ar fi putut suporta această vinovăție. Un fior de gelozie rănită o străbătu pe Faine.

– Ei bine, chiar am îndepărtat tentația, continuă el. Mi-ai plăcut încă de la bun început. Ceea ce n-am realizat, a fost faptul că te doream din ce în ce mai mult, iar intensitatea sentimentelor mele pentru Libby scădea. În mod deliberat, am început s-o ignor. N-a fost greu. Tu ești și sexy, și o foarte bună companioană. Ești inteligentă, simpatică, amuzantă, dulce... și ai opinii atât de ferme! Presupun că am început să mă îndrăgostesc de tine chiar de la început. Nu-mi plăcea să te văd cu altcineva. În noaptea aceea, la Yacht Club... atunci am hotărât că trebuie să fii a mea. Dar ești o femeie foarte rece, Faine. M-ai intrigat și m-ai fascinat întotdeauna.

– Așa că ai atentat mereu la echilibrul meu și așa precar, zâmbi ea.

– Da, recunoscu el. Mi-a plăcut să fac asta. Dar m-a iritat faptul că aveai suficientă tărie de caracter pentru nu cădea în capcană. Răspundeai foarte promițător avansurilor mele, dar mi-ar fi plăcut să te văd neajutorată. Și nu știam de ce. N-ai capitulat niciodată total, nu-i așa, draga mea? Ai o voință de fier. Te admiram pentru asta, dar voiam să te înfrâng. Și iarăși a ieșit la iveală forța ta. Când m-ai văzut împreună cu Libby, n-ai plâns, nu m-ai acuzat, deși era evident că ai avut un mare șoc. O, Doamne, te iubesc! adăugă el, atingându-i buzele. Nu te merit, dar nu te voi mai lăsa niciodată să pleci de lângă mine.

– N-ar fi trebuit să mă lași să plec niciodată, vorbi ea.

– Presupun că, în subconștientul meu, știam că nu vreau să pleci din viața mea. Când Gavin și Libby au venit la cină în seara aceea, eram deja la capătul puterilor. Erai ca o stea. Caldă, aurie, strălucitoare și de neatins. Libby era un pachet de nervi, Gavin era... ți-amintești prea bine cum era. După ce au plecat, am tot umblat prin cameră, încercând să mă conving că te urăsc. A trebuit să plec înainte de a te trezi dimineață, altfel aș fi făcut dragoste cu tine. Speram că vei dormi când aveam să mă întorc acasă. Mi-am spus că tot ce trebuia să fac era să mă calmez. Atunci ai venit la mine și... totul s-a întâmplat foarte repede. Amintirea acelei nopți era atât de vie încă, încât Faine roși fără să vrea.

– Și apoi, Gavin a murit... continuă el.

– În acea seară, începusem să sper că mă iubești. Dar când am ajuns la spital, o țineai în brațe pe Libby. Cred că atunci a murit ceva în mine.

– Îmi pare rău. Atât de rău! Asta nu înseamnă nimic, știu, dar dacă aș putea să șterg acel moment... mi-aș tăia un braț... Dar era atât de vulnerabilă, iar eu am confundat compasiunea pe care o simțeam

pentru ea cu dragostea.

– Nu mai contează, Burke.

– Nu. O îmbrățișă cu ardoare și stătură astfel o vreme.

– Gavin bănuia, reluă bărbatul. Căsătoria noastră i-a alungat suspiciunile. Te-a plăcut foarte mult. Cred că-l amuza faptul că n-am ales pe cineva din lumea mea. Mereu a fost puțin gelos pe mine, deși numai Dumnezeu poate ști de ce.

– Legat de asta... Ai crezut că m-am căsătorit cu tine pentru bani, nu?

– Nu, nu pentru bani. Credeam că-ți dorești acel stil de viață pe care ți-l puteam oferi, siguranța pe care banii mei o puteau oferi. Părea logic. Moartea părinților tăi și trădarea logodnicului te-au lăsat singură pe lume și ți-au zdruncinat încrederea.

Bărbatul se îndreptă către fereastră și privi concentrat întunericul.

– Prima oară, continuă el, am fost bucuros să te văd plecând. M-am dus la Libby nerăbdător, dar în inima mea știa că greșeam. Până la urmă, am început să discutăm despre toate cele întâmplate și ea a decis să se întoarcă în Anglia. N-a fost deloc o experiență plăcută. Dar mi-am promis că nu voi mai face o a doua greșeală. Pentru un bărbat care se crede perfect stăpân pe sine, am făcut destule prostii. Iar cea mai mare a fost aceea de a crede că ceea ce simțeam pentru tine era doar dorință. Mă vei ierta vreodată, Faine?

– Știi bine răspunsul.

– Nu te merit, dar te iubesc, te iubesc, te iubesc! Ești atât de frumoasă! Puternică, frumoasă și bună. De când te-am întâlnit, n-a trecut o clipă fără să mă gândesc la tine.

– Credeam că nu exagerezi niciodată, replică ea. Și eu te iubesc... de la a doua noastră întâlnire. Nu știam ce se petrece cu mine, dar am

simțit că, pentru liniștea mea, ar trebui să nu te mai văd niciodată. Nu mai simțisem niciodată, pentru nimeni, ceva atât de puternic.

– Nici măcar pentru prostul ăla care te-a părăsit?

– Dougal? Nu. Am încercat să mă conving că relația dintre noi n-avea viitor, dar m-am trezit acceptând să mă mărit cu tine. Deci, trebuia să fie vorba de dragoste. Deși știam că nu ești îndrăgostit de mine.

– Faptul că uram să mi te imaginez alături de un alt logodnic trebuia să mă avertizeze că te iubeam cu pasiune. Nu mi-a păsat niciodată de existența altui bărbat, nici măcar când a fost vorba de Libby, dar gândul că ai fi putut să faci dragoste cu altcineva mă dispera pur și simplu. El tăcu o clipă, apoi îi șopti la ureche:

– Ar fi prea mult să sper că ai pat dublu?

– Da, dar patul ăsta de o persoană este destul de mare pentru amândoi.

Bărbatul o ridică în brațe atât de ușor, de parcă ar fi fost un copil.

– Doamne, ești atât de frumoasă.

– O, mi-a fost atât de dor de tine, dragul meu!

– Nu te voi mai lăsa niciodată să-mi scapi din brațe. E o pedeapsă pe viață. Ești pregătită?

– Din toată inima, zise ea hotărâtă.

– Să dormim. Avem toată viața înainte.

– Ești sigură că vrei să mergi cu mine la aeroport?

Faine oftă dramatic.

– Dragul meu soț prostuț, sigur că vreau! Faptul că sunt gravidă nu înseamnă că trebuie să stau într-un scaun cu rotile. Burke zâmbi, dar Faine citi în ochii lui ceva care o făcu să se ridice repede în picioare.

– Dragul meu, lasă-l pe Gavin să se odihnească în pace.

– Abia când o voi vedea pe Libby, voi putea face asta.

– Să ne grăbim. Altfel, nu vom ajunge la timp. Nu se cade ca un bărbat să fie încă atât de absorbit de soția sa, la doi ani de la căsătorie.

Burke zâmbi și o strânse mai tare în brațe, plecându-și capul s-o sărute.

– Îmi oferi atât de multe, Faine. Mulțumesc.

– Pentru că te iubesc? Doamne, prostuțule, crezi că mă pot stăpâni? Nu pot să opresc dragostea mea pentru tine, la fel cum nu pot să încetez să respir. Te iubesc. Te voi iubi întotdeauna.

– Sper din tot sufletul că Libby simte la fel pentru bărbatul ei, zise el. Atunci, mă voi putea în sfârșit relaxa și voi putea accepta această neașteptată fericire. Faine aprobă din cap, știind că soțul ei simte încă o profundă responsabilitate față de Libby. Spera că mariajul fostei cumnate era la fel de solid ca al lor. Acum două luni, Libby îi scrisese lui Ellen, mărturisindu-i că vrea să se mărite cu Ralph Somerville, un artist al cărui nume era binecunoscut chiar și peste hotare.

De atunci, Faine îi ținuse pumnii. Era atât de fericită ea însăși, neputându-și imagina o bucurie mai mare, încât își dorea același lucru pentru Libby. Și apoi, Burke se simțea încă vinovat pentru felul cum se purtase cu ea. Acum, Libby se întorcea și, din motive diferite, amândoi simțeau o oarecare tensiune.

Când Libby ieși din aeroport, fu de-ajuns o singură privire pentru a se convinge că femeia era în sfârșit fericită. Era strălucitoare și privea cu bucurie și mândrie bărbatul înalt de lângă ea. Libby își găsise în sfârșit bărbatul care să-i fie alături toată viața și pe care să se sprijine.

– Asta mi-am dorit, îi mărturisi ea lui Faine când, seara, ieșiră pe terasa casei bunicii. Pentru Gavin, am simțit o mare atracție fizică. Dar voiam copii, o familie, un cămin, iar el nu. Burke... era tot ce nu era

Gavin... un om puternic, de încredere, dominator fără să fie crud... cu el mă simțeam în siguranță. Libby oftă. N-ar trebui să-ți spun toate astea, dar am vrut să-mi închei toate socotelile cu trecutul. Și tu bănuiesc că îți dorești același lucru.

– Da. Burke se simte încă foarte vinovat că te-a lăsat să pleci atunci.

– Știi, replică Libby, dacă privesc înapoi, nici nu mai știu ce am simțit pentru el. Cred că am fost într-o asemenea stare de șoc tot timpul cât am trăit aici, încât, în majoritatea timpului nu eram conștientă de mine. M-am sprijinit pe Burke cât timp Gavin trăia, folosind tăria și probitatea lui ca pe un scut. Când v-ați căsătorit, m-am simțit părăsită. Desigur, a fost un magnetism erotic extraordinar... O combinație explozivă! Când Gavin a murit, am fost pierdută. M-am simțit atât de vinovată, de parcă eu și Burke l-am fi omorât. Apoi tu ai plecat, el a venit la mine... iar eu voiam să simt căldura unei relații... orice fel de relație ar fi fost la fel de bună, cred. Ți-a povestit ce s-a întâmplat?

– Nu exact, nu. Doar că... ați încercat să faceți dragoste. Dar că el... că n-a mers.

– Era îndrăgostit nebunește de tine, desigur. Chiar și atunci. M-am înfuriat, dar mai aveam încă destulă rațiune pentru a accepta situația. Am avut o ceartă extraordinară... Doamne, m-a înspăimântat. A deveni rece și sarcastic... cred că se gândise mult la tot ce se întâmplase și găsise o soluție. Pentru că, peste câteva zile, am avut din nou o discuție. Mi-a arătat cât de falsă era situația noastră și mi-a spus că are de gând să te caute, să te roage să-l primești înapoi. Iar eu m-am hotărât să mă întorc acasă. Probabil a realizat că ceea ce se petrecea între noi nu era dragoste. Altfel nu s-ar fi căsătorit cu tine.

– Presupun că nu.

– Eu știu sigur că nu, zise Libby cu emfază. Vreau să spun, te poți imagina măritată cu oricine altcineva, acum când știi bine ce simți pentru Burke? Eu una știu că n-aș putea. Ralph este tot ce mi-am dorit vreodată. E atât de bun și de plăcut! Fiecare clipă lângă el mă face să mă simt recunoscătoare. Și apoi, este un iubit atât de minunat...

– Mulțumesc pentru descriere.

Ralph apăruse în spatele lor, prinzându-și tandru soția de talie.

– Este frig, continuă el. Haidem înăuntru. Toți trei intrară în casă, unde îi așteptau Burke și Ellen. Mai târziu, stând în pat și sorbind dintr-un pahar cu lapte cald, Faine îi povesti lui Burke dialogul avut cu Libby.

– Mă bucur că Libby a găsit ce și-a dorit. Ți-am mai spus că sarcina ți se potrivește foarte bine?

– Nu ești gelos? îl întrebă ea, zâmbind.

– Numai când Ralph te sărută pe obraz. Nu-mi place ca alt bărbat să te atingă. Ești numai a mea, trup și suflet. Te las stăpână pe propria minte, dar restul este al meu. Faine se întinse și-l îmbrățișă. Pasiunea lor reciprocă era ceva rar și încântător, dar mai importată era încrederea totală care domnea între ei.

Îi spuse ce gândea, iar Burke zâmbi.

– Mai importantă? Spui asta acum, dar să vedem ce vei crede peste... să spunem douăzeci de minute. Ești atât de senzuală și de delicată, draga mea, încât nu știu ce îmi place mai mult la tine. Iubește-mă acum și pentru totdeauna.

– Da, dragul meu, șopti ea cu hotărârea unui jurământ, încrezătoare că dragostea lor va supraviețui oricărui test.

Sfârșit